LESLIE CHARTERIS

„SFÎNTUL" LA NEW YORK

LESLIE CHARTERIS

„Sfântul” la New York

În româneşte de Sanda Aronescu

Editura Univers
Bucureşti – 1978

Cuprins

PROLOG 4
CAPITOLUL I ÎN CARE SIMON TEMPLAR ÎŞI CURĂŢĂ ARMA, IAR WALLIS NATHER TRANSPIRĂ 14
CAPITOLUL II ÎN CARE SIMON TEMPLAR ASCULTĂ PE LA UŞI CU OARECARE FOLOS, IAR COMISARUL FERNACK FACE O PLIMBARE 39
CAPITOLUL III ÎN CARE SIMON TEMPLAR TRAGE CU OCHIUL LA DOMNUL PAPULOS, IAR MORRIE UALINO ÎI TRAGE UN PUMN „SFÂNTULUI” 65
CAPITOLUL IV ÎN CARE SIMON TEMPLAR CITEŞTE ZIARELE, IAR DOMNULUI PAPULOS ÎI SUNĂ CEASUL 88
CAPITOLUL V ÎN CARE DOMNUL PAPULOS E SUPRIMAT, IAR HEIMIE FELDER SUFERĂ NOI NENOROCIRI 112
CAPITOLUL VI ÎN CARE SIMON TEMPLAR DISCUTĂ CU DOMNUL INSELHEIM, IAR DUTCH KUHLMANN PLÂNGE. 136
CAPITOLUL VII ÎN CARE DUTCH KUHLMANN VEDE O FANTOMĂ; IAR SIMON TEMPLAR SE ÎNTOARCE ACASĂ 172
CAPITOLUL VIII ÎN CARE FAY EDWARDS ÎŞI ŢINE CUVÂNTUL; IAR SIMON TEMPLAR ÎŞI PREDĂ ARMA 207
EPILOG 241

PROLOG

Scrisoarea a fost predată la biroul de corespondență din Center Street. Urmând calea obişnuită, a trecut pe la biroul de identificare criminală, biroul de investigare a criminalilor străini şi pe la biroul central de coordonare. În cele din urmă, a fost depusă pe biroul comisarului de poliție Arthur J. Quistrom; era un document remarcabil din orice punct de vedere, şi nici măcar stilul voit banal al autorului nu reuşea să-l facă neinteresant.

POLIŢIA METROPOLITANĂ,
SECŢIA SPECIALĂ,
SCOTLAND HOUSE,
LONDRA, S.W.I.

Către Şeful poliției,
New York City.

Stimate domn,

Ne simțim datori să vă informăm că avem motive să credem că SIMON TEMPLAR*, cunoscut şi sub denumirea de „Sfântul”, se află în prezent în Statele Unite.*

Nu există amprente; anexăm însă o fotografie, semnalmentele şi dosarul său.

După cum veți vedea din dosar, nu avem nicio probă pe care să ne bazăm ca să putem institui un proces de extrădare; dar ar fi indicat ca, în interesul

dumneavoastră, să supravegheați activitatea lui Templar, dacă reuşiți să-l descoperiți.

Al dumneavoastră cu respect,
C. E. Teal,
Inspector şef.

Prima anexă urma imediat după scrisoare.

SIMON TEMPLAR *(„Sfântul")*

SEMNALMENTE: *Vârstă:* 31 *de ani. Înălțime:* 1,90 *m, Greutate:* 79 *kg. Ochi albaştri. Păr negru, pieptănat drept, spre spate. Fața bronzată. Rană de glonte în partea de sus a umărului stâng. Rană de 20 cm. Pe antebrațul drept.*

SEMNE PARTICULARE: *Întotdeauna îmbrăcat impecabil. Gusturi rafinate. Locuieşte în cele mai scumpe hoteluri, este un fin cunoscător în privința mâncărurilor şi vinurilor. Poartă asupra lui arme de foc şi e expert în aruncarea cuțitului. Posedă permis de pilotaj. Vorbeşte curent mai multe limbi. Supranumit „Sfântul", pentru obiceiul de a lăsa la locul crimei desenul schematic al unei siluete cu o aureolă deasupra capului (specimenul e reprodus mai jos).*

DOSAR:

Se impune prima oară atenției noastre cu cinci ani în urmă, când se ocupă, ca agent neoficial, de recuperarea unei cantități de aur furată de la Banca Federală din Chicago şi transportată la noi în țară. Reuşeşte, şi pretinde recompensă, lăsând arestarea hoților pe seama propriului nostru agent, inspectorul Cam.

Urmează o perioadă în care, cu ajutorul a patru complici, devine detectiv particular în scopul de a hărțui infractorii împotriva cărora noi nu reuşisem să obținem

dovezi pentru a justifica arestarea lor. În această perioadă, identitatea sa reală a constituit un mister. Activitate îndreptată mai ales împotriva traficului de droguri. Contribuie la arestarea şi condamnarea şefilor unei puternice bande de traficanţi de droguri. În aceeaşi perioadă, bănuit de a fi instigat uciderea lui Henri Chastel, traficant de sclavi albi, la Atena. Recunoaşte omorârea anarhistului Golter, în timpul încercării sale nereuşite de a-l asasina pe prinţul moştenitor Rudolf, aflat în vizită oficială la Londra, în anul următor.

Îl răpeşte pe profesorul K. B. Vargan în timp ce Ministerul de război încerca să cumpere de la acesta „norul electronic". Vargan a fost ucis ulterior de Norman Kent, membru al bandei lui Templar, Kent, la rândul lui, fiind ucis de doctorul Rayt Marius, agent străin al serviciului secret, care de asemenea încerca să obţină invenţia lui Vargan. În scrisoarea, publicată ulterior în presă, Templar va pretinde că mobilul ar fi fost împiedicarea folosirii, într-un eventual război, a ceea ce el considera o metodă inumană de masacrare. Atât Templar cât şi Marius evadează şi părăsesc Anglia.

După trei luni, Templar reapare în Anglia fiind implicat într-un al doilea complot organizat de Marius pentru aţâţarea războiului, complot necunoscut de noi. Până la urmă, Marius fuge din nou, şi de atunci nu s-a mai auzit nimic de el; dar uneltirea a fost demascată, iar Templar a fost graţiat pentru încercarea nereuşită de a avaria trenul regal.

Continuă ulterior campania sa împotriva infractorilor prin propriile-i metode. Obţine dovezi în câteva cazuri şi favorizează diverse arestări; bănuit, fără probe, că ar fi provocat moartea lui Francis Lemuel, traficant de droguri, Jack Farnberg, ucigaş, Ladek Kuzela, şi alţii. Există, de asemenea, suspiciuni referitoare la omorârea lui Stephen

Weald, alias Waldstein şi la dispariţia lordului Essenden, în perioada când Templar lucra pentru reabilitarea reputaţiei defunctului inspector adjunct, sir Francis Trelawny, sub directa autoritate a actualului comisar şef, sir Hamilton Dorn.

Continuă activitatea până ce părăseşte din nou Anglia, cu şase luni în urmă.

Majoritatea faptelor mai sus-menţionate, cât şi multe altele despre care, din motive evidente, nu avem informaţii precise, i-au adus şi avantaje financiare. S-a calculat că averea lui Templar, obţinută prin aceste mijloace, se ridică la vreo 500.000 lire sterline.

De asemenea binecunoscut poliţiei franceze şi germane.

Urma fotografia; iar la urma teancului erau ataşate scurte rapoarte ale secţiilor prin care trecuseră deja aceste informaţii.

BIROUL DE IDENTIFICARE CRIMINALĂ:
N-are cazier. Copii ale fotografiei şi ale semnalmentelor expediate la Albany şi Washington.
BIROUL DE INVESTIGARE A CRIMINALILOR STRĂINI:
Cercetări în curs.
BIROUL CENTRAL:
Cercetări în curs.

Comisarul ridică o mână şi se scărpină în capul cărunt. Parcurse încă o dată scrisoarea, adunându-şi sprâncenele stufoase într-o încruntătură care-i făcea riduri la rădăcina nasului. Sub ochii spălăciţi, albaştri-cenuşii, avea pungi flaşte, ca nişte băşici stoarse fără a se înţepa pielea; iar chipul îi era brăzdat de aceeaşi oboseală. Un suflet înăsprit şi înăcrit, asta era recompensa lui pentru cei patruzeci de ani de luptă

zadarnică împotriva nelegiuirilor – nelegiuiri care făceau casă bună cu cei care apărau, chipurile, legea.

— Crezi că asta poate avea vreo legătură cu scrisoarea trimisă lui Irboll? întrebă el după ce termină a doua lectură.

Inspectorul John Fernack îşi împinse spre ceafă pălăria ponosită şi încuviinţă din cap, cu o mişcare scurtă, impasibilă. Îşi apăsă arătătorul pătrat, noduros, pe o altă hârtie de pe biroul comisarului.

— Aş zice că da. Vedeţi sub ce poreclă zic cei de la Scotland Yard că e cunoscut: tipul? „Sfântul". Uitaţi-vă la desen. Eu nu mă prea pricep la artă, şi am impresia că nici Templar nu-i mai breaz: dar ideea o păstrează. Priviţi forma asta... De astea fac puştii când pun prima oară mâna pe creion – un cerc în loc de cap, o linie dreaptă pentru trup şi încă patru în chip de mâini şi picioare, dar se vede că vrea să aducă a om. Şi încă un cerc plutind deasupra capului. Când eram copil, m-au dus odată la o catedrală, spuse Fernack de parcă scotea la iveală o pată neagră din cariera lui profesională, şi erau o mulţime de picturi de oameni cu cercuri în jurul capetelor. Erau sfinţi său cam aşa ceva; şi cercurile alea cică erau aureole.

Comisarul nu zâmbi.

— Ce se întâmplă cu Irboll?

— Se prezintă după-amiază la Tribunalul central ca să i se amâne din nou procesul, spuse Fernack cu scârbă. Scuipă, cu gura strâmbă, nimerind alături de scuipătoare. Doar ştiţi cum e... N-am fost niciodată bun la socoteli, da' zic că asta e a treizecea sau poate chiar a treizeci şi doua oară când îl amână. Ţinând seama că au trecut numai doi ani de când l-a împuşcat pe Ionetzki, poate avem norocul să-l vedem pe scaunul electric până nu murim de bătrâneţe. Halal noroc!

Buzele lui Fernack se subțiară formând o linie rigidă, curbată-n jos. Se aplecă în față, peste birou, până ce pumnii lui mari, încleştați, se striviră de lemn, şi îl sfredeli pe Quistrom cu o privire care ardea mocnit, ca acidul.

— Câteodată îmi doresc să ştiu că un tip ca „Sfântul" e în New York şi că face lucruri de-astea de care scrie în dosar. Şi am momente când îmi vine să-mi dau demisia pentru doi cenți şi să fac şi eu ca el. Aş dormi mai liniştit dac-aş şti că se întâmplă astfel de fapte în oraşul ăsta. Ionetzki mi-era bun amic când eram locotenent la secția 5 – înainte să mă avanseze şi să m-aducă aici, la centru. Un copoi cinstit – şi dumneata ştii ce-nseamnă asta, că ai trecut prin toate fazele. Ştii despre ce e vorba. Cal de povară – curcan – căpitan de secție – ai trecut şi dumneata prin toate, ca noi toți. Ceea ce-nseamnă că ai fi primul comisar care n-a trebuit să învețe de cum a venit care-i uniforma copoiului. Să nu mă-nțelegi greşit, şefule. Nu-ncerc să te perii. Da' vreau să spun că... ştii cum te simți când... ce-nseamnă să poți spune despre un individ că a fost un copoi cinstit.

Mâinile sale de fier se descleştară şi se strânseră la loc pe marginea biroului.

— Ăsta era Ionetzki, continuă el. Un copoi cinstit. Nu prea deştept, dar cinstit. Şi apare chiar în timpul spargerii. Când un alt copoi în locul lui s-ar fi gândit că e mai bine să dea o raită prin jurul blocului şi să n-audă nimic. Şi l-a împuşcat în burtă un vierme ca Irboll...

Quistrom nu răspunse; nici nu se mişcă. Privirea-i obosită se opri calmă pe chipul încordat al omului care stătea aplecat deasupra lui – o privire în care se citea o ciudată înțelegere pentru această ieşire neaşteptată. Dar oboseala i se infiltrase prea adânc în ochi pentru ca s-o mai poată lecui ceva.

— Deci îl băgăm pe Irboll la răcoare, zise Fernack. Şi toată lumea ştie că el e vinovatul. Şi-l batem. Da, scoatem untul din el... Dar ce naiba rezolvăm cu asta? Bătaia cu bastonul de cauciuc nu se poate compara cu un glonte-n burtă. Nu te omoară încet, în timp ce măruntaiele-ţi ard şi-ţi muşti buzele până ajung zdrenţe, ca să nu urli prea tare din cauza durerilor cumplite. Nu lasă o femeie cumsecade fără bărbat, şi nişte copii cuminţi fără tată. Dar l-am frecat... Şi ce-i cu asta? Pe urmă apare cine ştie ce politician venal şi, triumfător, numeşte un judecător pe care-l scoate din buzunar. Se iveşte apoi şi un avocat cu „habeas corpus", cu alibiuri şi cauţiuni... cu de toate. Începe procesul – un judecător dresat aşezat în banca lui, un juriu mituit şi un procuror care-şi va lua partea din acelaşi loc de unde şi-o iau toţi. Apoi urmează transferuri, obiecţii, extrădări, suspendări, rejudecări, recursuri. Şi o întind aşa, până ce nimeni nu-şi mai aminteşte bine cine e Ionetzki şi ce i s-a întâmplat. Tot ce ştiu este doar că s-au plictisit să mai discute despre Irboll.

Şi s-ar putea să-l graţieze. Sau să-l bage-n închisoare. Lui îi convine asta. Stă şi fumează trabucuri, ascultă radio; şi peste câteva luni, când ziarele şi-au găsit alt subiect, directorul închisorii îi strecoară o graţiere, sau se întruneşte comisia de cauţiune şi-i spune să se ducă acasă şi să fie cuminte, că altfel... Şi numaidecât un alt individ cinstit încasează un glonte-n burtă de la un alt vierme... şi cui naiba-i pasă?

Quistrom îşi lasă privirea în jos, spre sugativa din faţa lui. Încovoierea umerilor laţi exprima asentimentul său, acceptarea tacită a unei serii de fapte pentru care era peste puterile lui să răspundă. Fernack îşi plecă în faţă trupul cu oase masive, împingând înainte un maxilar ca de piatră ce contrasta ciudat cu glasul său spart, aspru.

— Tipul ăsta, „Sfântu”, i-a trimis lui Irboll o scrisoare, continuă Fernack. Scrie că indiferent dacă va fi condamnat sau nu, face el dreptate, şi va reuşi acolo unde noi nu putem. Spune că dacă astăzi după-amiază Irboll mai iese din tribunal înconjurat de toţi indivizii ăia care se bagă în sufletul lui şi-l bat pe spate, în timp ce se uită cu coada ochiului la noi râzând tare ca să-i auzim – va fi ultima dată când se mai întâmplă. Asta-i tot. Un glonte-n burtă pentru un alt glonte-n burtă. Şi poate c-aşa o să şi facă. Dacă măcar jumătate din scrisoarea pe care ai primit-o este adevărată, o va face. Va proceda exact cum aş fi procedat şi eu – exact la fel. Şi ziarele or să facă un tărăboi grozav, şi-or să facă bancuri pe socoteala noastră, că, adică, suntem nişte poliţişti atât de proşti încât ne vedem nevoiţi să-l lăsăm pe un oarecare liber-profesionist să facă în locul nostru o treabă pe care noi n-avem destul cap sau destul curaj s-o facem. Şi p’ormă treaba mea va fi să-l hăituiesc pe tipul ăsta, pe „Sfântul” – să-l duc în camera din dos a unei secţii de poliţie şi să storc de la el o mărturisire cu ajutorul unei crose de baseball – să-l aduc în faţa tribunalului şi să mă căznesc ca naiba să-l trimit pe scaunul electric – pe omul care a făcut doar ceea ce ai fi făcut şi dumneata sau eu, dacă n-am fi nişte lăudăroşi care ţinem mai mult la posturile noastre decât să ne facem treaba pentru care suntem plătiţi.

Inspectorul îşi ridică privirea.

— O să-ţi faci datoria, Fernack, asta-i tot. Ce se-ntâmplă după aceea – în cazul ăsta sau în altul – nu-i vina ta.

— Da, o să-mi fac datoria, spuse Fernack cu un zâmbet amar. O să mi-o fac, aşa cum mi-am făcut-o întotdeauna – aşa cum ne-o facem de ani de zile. O să mătur şi făraşul o să-l dau nemernicilor care abia

aşteaptă s-azvârle toată murdăria înapoi, ba chiar să mai facă un rând.

Quistrom ridică teancul de hârtii şi se uită la ele. În tăcerea care se lăsă, ultimele cuvinte ale lui Fernack păreau că zumzăie, că zbârnâie prin încăpere, ca un ecou reluat de un alt ecou, producând în aer vibraţii puternice prin forţa lor imperceptibilă. Fernack îşi scoase brusc batista şi-şi şterse faţa. Se uită pe fereastră, la zidurile drepte şi murdare ale Academiei de poliţie şi la ceaţa cenuşie care învăluia până sus zgârie-norii New York-ului. Uitându-se afară, simţea ritmul oraşului ticăind în încăpere, adăugându-se parcă reverberaţiilor asurzitoare provocate de violenta denunţare care-l scosese din calmul său obişnuit. Pulsul circulaţiei zvâcnind în mersul său de la o intersecţie la alta, cadenţa a douăsprezece milioane de paşi, uruitul roţilor şi duduitul puternic al pistoanelor, clocotul vieţilor care se-nfiripă şi se frâng, lupta, măreţia, josnicia, grandoarea şi corupţia în care-şi avea şi el locul lui...

Quistrom îşi drese glasul, scoţând un sunet slab, înăbuşit, un singur ton care nu exprima nici dezaprobare, nici încurajare; dar slăbi încordarea la fel de categoric ca un întreg discurs. După o clipă, Quistrom spuse:

— Încă nu l-ai găsit pe Templar?

— Nu. Vocea lui Fernack era egală, aspră, prozaică, aşa cum fusese şi până atunci; doar lucirea rece din ochi mai amintea cele spuse de el înainte. Îl caută Kestry şi Bonacci. Ieri au încercat în aproape toate marile hoteluri.

Quistrom încuviinţă din cap.

— Mai vino să vorbeşti cu mine dacă obţii ceva informaţii.

Fernack ieşi, străbătând lungul coridor de piatră, gol, care ducea până la biroul lui. După-amiază, la ora trei şi treizeci de minute, fu chemat la tribunal ca să constate cum a murit Irboll.

Sosise „Sfântul“.

CAPITOLUL I
ÎN CARE SIMON TEMPLAR ÎŞI CURĂŢĂ ARMA, IAR WALLIS NATHER TRANSPIRĂ

1

Călugărița intră în apartamentul din clădirea hotelului Waldorf Astoria cu o cheie scoasă la iveală de sub faldurile mantiei ei negre – fapt care ar fi părut oarecum ciudat chiar şi unui privitor foarte binevoitor şi cu vederi extrem de largi. După ce închise uşa în urma ei, începu să fluiere – ceea ce aceluiaşi privitor foarte binevoitor şi cu vederi extrem de largi i-ar fi părut şi mai ciudat. Iar când intră în salon, îşi prinse piciorul într-o carpetă, se-mpiedică şi spuse: „Fir-ar să fie!“, cu un glas bărbătesc clar, de bariton, pentru ca, după o clipă, s-o apuce râsul – ceea ce fără îndoială că l-ar fi impresionat chiar şi pe privitorul cel mai binevoitor şi cu vederile cele mai largi, făcându-l să clipească iute, şi să facă ochii mari.

Dar acolo nu se găsea niciun individ curios şi sensibil, care să execute aceste grimase. Nu era de față decât un om cu bărbia pătrată şi cu părul alb, cu ochelari fără rame, care şedea într-un fotoliu cu o carte pe genunchi, şi care, când intră călugărița, îşi ridică privirea clătinând din cap şi zâmbind cu blândețe.

Închise cartea, punând metodic un semn, şi se ridică – o siluetă subțire, viguroasă, într-un costum de

home-spun gri.

— E-n ordine? se interesă el.

— Minunat, răspunse călugărița.

Îşi scoase voalul de pe părul negru şi lucios. Îşi descheie nasturii, desfăcu ce era de desfăcut, şi, cu un oftat de uşurare, îşi aruncă cât colo „draperiile" lungi şi îmbâcsite. „Ea" se dovedi a fi un bărbat înalt, lat în umeri, îmbrăcat cu o cămaşă albastră de mătase şi cu pantalonii de la un costum de stofă uşoară, – un bărbat cu ochi albaştri vioi, cu o față bronzată de pirat, cu un zâmbet ce dezvăluia un şir de dinți ca nişte perle, care îl bătu fericit pe spate pe spectatorul său şi se instală într-un fotoliu, întinzându-şi membrele suple, atletice.

— Ai riscat mult, Simon, spuse bătrânul, privindu-l de sus; Simon Templar râse încetişor.

Luă o țigară, o aprinse, şi stinse chibritul cu un gest al mâinii care făcea parcă parte din surâsul lui.

— Dragul meu Bill, am renunțat să mai consemnez astfel de evenimente cutremurătoare în jurnalul meu. Sunt anumite lucruri pe care trebuie să le luăm aşa cum sunt, în viața asta plină de păcate.

Celălalt clătină din cap.

— Nu trebuia s-o faci şi mai periculoasă.

— Trimițând biletul ăla? zâmbi „Sfântul" batjocoritor. Bill, ăsta a fost un act de fidelitate. Un omagiu adus unor mărețe zile de odinioară. Dacă nu l-aş fi trimis, mi-aş fi trădat reputația. Ar fi însemnat să scad în proprii-mi ochi.

„Sfântul" lăsă să i se strecoare un rotocol de fum printre buze, şi contemplă prin fereastră un petec de cer senin.

— Îmi aduce aminte de nişte vremuri grozave, de care ai auzit, continuă el linişti. În zilele acelea „Sfântul" îşi făcea de cap şi desenul ăsta însemna luptă, moarte

fulgerătoare şi tot soiul de torturi. Unii dintre noi au trăit pentru *asta* – au muncit, au luptat pentru *asta*. Unul chiar a murit pentru *asta*... În vremea aceea, când cineva primea un bilet ca cel pe care i l-am trimis lui Irboll, cu semnătura mea, ştia că nu mai poate face nimic. Şi dacă tot ne-am apucat de o asemenea distracţie, aş vrea ca lucrurile să fie la fel – chiar dacă va dura foarte puţin.

Râse din nou, un hohot de râs blând şi melodios, care pluti prin cameră ca o rază de soare cu sclipiri de oţel.

— Aşa se explică sfidarea. Bineînţeles că biletul a făcut ca totul să fie mai dificil, dar ne-a oferit ocazia de a demonstra neîntrecuta noastră măiestrie. Şi a fost atât de uşor. Am ţinut pistolul sub faldurile mantiei şi am tras în el când ieşea. Numai o dată... Apoi am scos un ţipăt puternic şi m-am repezit spre el. În timp ce ei mă căutau, eu îl îndemnam să se căiască şi să-şi mărturisească păcatele. Era îmbulzeală mare în jur şi cred că i-au arestat aproape pe toţi.

Extrase un automat din buzunar şi-i scoase încărcătorul. Întinse braţul lung spre o masă laterală unde se aflau ustensilele de curăţat pe care le folosise înainte da a pleca. Introduse un dreptunghi de finet prin bucla unei sfori cu o greutate la capăt şi-l trase prin ţeavă, fredonând pentru sine.

Bărbatul cu păr alb se îndreptă cu paşi mari spre fereastră şi rămase acolo cu mâinile strânse la spate.

— Azi au fost pe aici Kestry şi Bonacci, spuse el.

„Sfântul" mai fredonă câteva măsuri, apoi umezi cârpa cu care curăţa cu trei picături de ulei.

— Păcat că mi-au scăpat, murmură el. Întotdeauna mi-am dorit să observ tactul cu care procedează o pereche de copoi duri din New York faţă de un suspect nevinovat.

— Poate că o să ai destul de curând ocazia, îl avertiză celălalt grav, iar Simon chicoti.

De altfel nu era de mirare că echipa inspectorului Fernack nu reuşise să-l descopere pe „Sfântul“.

Kestry şi Bonacci îşi petrecuseră timpul într-un mod foarte interesant. Trecând conştiincios de la un hotel la altul, călcaseră sub tălpile lor mari şi folositoare o întreagă colecţie de covoare scumpe, care le-ar fi adus ambilor destui bani ca să se poată retrage şi să trăiască foarte confortabil. Au frunzărit registre până a început să-i doară ochii, descoperind informaţii interesante despre itinerarul unei extraordinare familii John Smith, care părea să-şi petreacă timpul ţopăind dintr-un hotel într-altul, cu agilitatea microbilor de gripă, fără a găsi însă nicio dovadă asupra trecerii unui oarecare Simon Templar. Prin faţa privirii lor oficiale, agravând durerea anterior menţionată, se perindase o întreagă procesiune de tineri domni politicoşi şi eleganţi, consideraţi în mod formal angajaţii hotelului, dar fiind, evident, ambasadori deghizaţi, care se uitaseră cu condescendenţă peste fotografia victimei lor şi negaseră cu dispreţ existenţa unui personaj cu astfel de obiceiuri vulgare printre distinşii clienţi ai hotelului.

Băieţii de serviciu din fiecare din aceste sălaşuri se uitaseră cu înţeles după tălpile care efectuau turneul şi şuşotiseră discret între ei, cu mâinile la gură. Publicul asistase la toate interviurile lor într-o atmosferă de înţelepciune compătimitoare, care i se păruse deosebit de deprimantă perechii de detectivi zeloşi, deghizaţi ostentativ în cetăţeni de rând.

Şi era greu de presupus ca şoferul unui oarecare William K. Valeross, client al hotelului Waldorf Astoria, să intre-n domeniul lor de cercetare. Ei căutau un bărbat înalt, brunet, în jur de treizeci de ani, cunoscut

ca un vizitator obişnuit al celor mai luxoase hoteluri; şi-l căutaseră cu o perseverenţă demnă de lăudat, refuzând să se lase ademeniţi în capcana fanteziei. Întrucât domnul Valeross avea fără îndoială şaizeci de ani, şi nu semăna, prin niciun efort al imaginaţiei, cu individul din fotografia cu care fuseseră înarmaţi, l-au ignorat fără să-şi mai piardă timpul – şi odată cu el, camerista, servitorul, căţelul şi pisica şi pe străinul care se afla în găzduirea lui.

— Dacă reuşesc să mă găsească, remarcă „Sfântul“ gânditor, va avea loc un schimb de vorbe urâte.

Se uită cu un ochi aprobativ prin ţeava strălucitoare a pistolului, fixă siguranţa şi îl băgă în buzunar cu un gest duios. Apoi se ridică, se întinse şi se duse la fereastra unde stătea Valeross.

În faţa lor se desfăşura panorama neregulată a Manhattanului de sud, insula minune din vest. Un gheb îngust de stâncă adăpostit de Atlantic prin umărul lat al Brooklyn-ului, o simplă cută de piatră în calea incursiunilor oceanului pe care neîmblânzitul spirit de contrazicere al omului se găsise să construiască un oraş – şi deloc mulţumit cu uluitoarea realizare de a învinge o dificultate atât de mare, ridicase monumentele sfidării sale. Deoarece oraşul nu se putea extinde lateral, se extinsese pe verticală; dar avântul pe verticală era un salt sculptat în piatră, un zbor născut dintr-o necesitate care depăşise cu mult limitele necesităţii, într-un magnific impuls de înălţare care-şi eradica propria sa sursă. Muşuroaiele deveniseră munţi printr-o artă zămislită din pur artificiu. În umbra acestor piscuri cenuşii şi albe crescuse un Bagdad modern, unde se întâlneau capetele pământului. Un oraş italian mai mare decât Roma, un oraş irlandez mai mare decât Dublinul, un oraş german mai mare decât Köln-ul; un oraş de o

bogăție amețitoare, ale cărui turnuri păruseră odinioară piscuri de aur masiv privirilor înfometate ce pătrundeau de dincolo de zările lumii vechi; un punct de frontieră pustiu, care se ridicase brusc la rangul de metropolă, de oraş fundamental ce nu-şi avea egal. Un loc unde civilizația şi primitivismul se cocoțaseră alternativ, una pe umerii celeilalte, şi ajunseseră împreună pe creastă.

— Întotdeauna am simțit că aici e casa mea, spuse Valeross, cu o blândețe ciudată.

Îşi plimbă privirea de la răsărit la apus, cuprinzând în raza ei tot orizontul.

— Ştiu că mai sunt şi alte oraşe, şi se spune că New York-ul nu este decât reprezentarea New York-ului. Dar aici mi-am petrecut viața.

„Sfântul“ nu făcu nicio remarcă. El era la trei mii de mile de casă; dar stând acolo la fereastră, văzu şi simți ceea ce vedea şi simțea bătrânul. Se afla acolo de destul de mult timp ca să poată gusta farmecul pe care New York-ul îl exercită asupra unui om care-l priveşte cu ochi destul de obosiți dar capabili încă de uimire – mândria şi mirarea de care râd cinicii sofisticați, dar care pot încă să mişte inima unui om căruia nu-i e ruşine să străbată dincolo de aparențe, ca să simtă căldura umană din care se înalță oraşele. Şi pentru că Simon înțelegea, îi ştia gândurile înainte ca el să le dea glas.

— Trebuia să apelez la tine, spuse Valeross, fiindcă există oameni mai puternici decât mine care n-au aceleaşi sentimente. Oameni pentru care oraşul acesta nu e casa lor, ci un câmp de bătălie care trebuie jefuit. De aceea a trebuit să vii aici, din cealaltă parte a lumii, să ajuți un bătrân care are o misiune prea grea pentru el.

Se întoarse deodată şi-l privi din nou pe „Sfântul”,

măsurându-l de la linia părului bine periat, până la pantofii eleganți – trăsăturile fine ale feței oacheşe şi indiferente, ironia rece a ochilor albaştri, rotunjimea umerilor musculoşi, arcuirea pieptului, sub cămaşa fină, forța, şi siguranța mâinii bronzate cu țigara ținută lejer între primele două degete, şoldurile suple, de luptător, şi picioarele lungi, impecabile. Întâlnise mulți oameni până acum, dar niciunul n-avea degajarea asta atât de elegantă, fiind în acelaşi timp atât de vigilent şi de periculos. Niciun bărbat, din câți cunoscuse, n-ar fi putut atinge, după părerea lui, acest grad de siguranță însoțit de o totală nepăsare, calitate de care avea nevoie şi după care pornise în căutare – şi Valeross se considera un bun cunoscător de oameni.

Îşi lăsă mâinile să cadă pe umerii „Sfântului“. Simți musculatura puternică tresărind uşor şi zâmbi.

— Cred că poți, fiule. Ai putea lichida adunătura asta putredă de tâlhari şi de politicieni corupți care se organizează pentru a deveni cea mai mare bandă cu care s-a luptat până acum acest oraş al meu. Dacă tu nu vei fi în stare s-o faci, voi fi convins pentru prima oară că e imposibil. Fii doar ceva mai prudent. Nu fă pe grozavul ca să intri-n puşcărie sau sub o ploaie de gloanțe înainte de a avea ocazia să rezolvi ceva. Am mai văzut întâmplându-se lucruri de-astea. Au încercat şi alții – oameni importanți – mai puternici, mai viteji şi mai inteligenți ca tine...

„Sfântul” schiță un zâmbet.

— Admițând pentru o clipă că au existat vreodată, remarcă el cu amabilitate, unul mai norocos ca mine n-ai văzut niciodată.

Gândurile lui se întoarseră la după-amiaza aceea, în Madrid, când Valeross şezuse lângă el în Piaza de Toros şi angajase o conversație, care a avut drept urmare o

seară petrecută împreună. Îşi aminti de noaptea aceea, când, după ce se înfruptaseră dintr-un extraordinar purcel de lapte la „Botins“ şi discutaseră în camera lui Valeross de la Ritz, la câteva pahare de whiskey cu sifon, Valeross recunoscuse că-şi petrecuse trei săptămâni urmărindu-l prin toată Europa, numai pentru a provoca această întâlnire întâmplătoare, şi îi mărturisise şi motivul. Auzea parcă vocea calmă a bătrânului aşa cum i se adresase atunci.

„L-au găsit după câteva săptămâni – nu vreau să intru în amănunte. Nu-mi place să mi le amintesc, nici măcar acum... Vreo două, trei duzini de oameni au fost arestaţi şi interogaţi. Dar poate că nu ştii cum se procedează acolo. Oamenii aceia şi-au ţinut gura. Unii au fost eliberaţi. Alţii au ajuns la judecată. Poate crezi că asta înseamnă ceva. Da' de unde! Afacerea asta le dă de lucru tuturor gangsterilor şi pistolarilor care pot fi folosiţi – tuturor nemernicilor şi ucigaşilor care s-au trezit fără un ban atunci când nu se mai putea stoarce nimic din băutură. Treaba-i organizată de aceeaşi şefi, protejaţi de aceeaşi politicieni necinstiţi – şi rentează şi mai mult. Ei înfrâng *acelaşi* sistem poliţienesc pentru *acelaşi* motiv pentru care a fost înfrânt şi de vechea organizare – fiindcă e legat de *acelaşi* sistem politic, care numeşte comisari de poliţie pentru a face ceea ce li se spune. Nu exista nicio îndoială că oamenii pe care-i arestaseră erau vinovaţi. Chiar Fernack a recunoscut. Mi-a spus ce era scris în dosarele lor – tot ce se ştia despre ei. Dar n-a putut face nimic. Au fost eliberaţi pe cauţiune, procesele suspendate, transferate, amânate – toate scamatoriile juridice. Până la urmă au fost achitaţi. I-am văzut ieşind din tribunal rânjind. Dacă aş fi avut un pistol la mine aş fi încercat să-i ucid atunci. Dar sunt bătrân şi nu mă pricep la astfel de lucruri. Am

înțeles că tu ai pregătirea asta. De aceea te-am căutat. Cred că o să-ți placă o asemenea misiune. Poate va fi ultima pe care o vei mai întreprinde. Dar e o treabă pe care-o poate face numai un om din afara legii.

Am destui bani şi sunt dispus să-i cheltuiesc. Vei primi orice sumă de care vei avea nevoie şi care te va ajuta să cumperi tot ce se poate cumpăra cu bani. Singurul lucru pe care nu-l vei avea este securitatea ta. S-ar putea să te trezeşti la închisoare. S-ar putea chiar să-ți afli moartea. Nu încerc să te mint în privința asta. Dar dacă poți să faci singur dreptate în cazul nemernicilor care mi-au răpit şi mi-au ucis fiul, îți plătesc un milion de dolari. Vreau să ştiu astă-seară: consideri că merită să te oboseşti?

„Sfântul“ simți că-i răsare din nou un zâmbet pe buze şi se auzi spunând:

— Aş face-o şi pe gratis. Când îi dăm drumul?

Îşi aminti toate acestea cât timp mâinile lui Valeross s-au odihnit pe umerii lui; şi pentru prima dată după noaptea aceea, în Madrid, îşi permise să se gândească la amploarea sarcinii pe care şi-o asumase.

2

Simon Templar mai fusese la New York, dar asta se-ntâmplase în zilele mai plăcute şi mai liniştite când numai 8,04% din băutură era bere fabricată de amatori în căzi de baie, iar „Woolworth Building” nu era catalogată încă drept „bungalow“, când infractorii erau mai frecvent dați în judecată pentru încălcarea legilor decât pentru falsificarea impozitului pe venit. Times Square şi Str. 42 erau doar nişte străduțe amărâte ce dădeau în drumul principal spre insula Coney; magazinele de lux de pe bulevard se mutaseră cu câteva

blocuri mai la est, spre parc; şi uşile batante ale dichisitelor saloon-uri, care împodobiseră odinioară fiecare colţ de stradă, dispăruseră înaintea acelui val istoric de dreptate care a vopsit Statuia Libertăţii în actuala sa nuanţă de verde ca fierea.

Dar exista un loc pe care „Sfântul" îl putea găsi în ciuda unor schimbări mult mai radicale în geografia oraşului. Mai puteai încă parcurge bulevardul Lexington spre sud, până în Str. 45; iar pe Str. 45, Chris Cellini îşi mai primea, probabil, şi acum prietenii, dacă nu-l clintise din meseria pe care o-ndrăgea vreo maree catastrofală. Şi „Sfântul" nu auzise încă de o maree atât de puternică.

În împrejurările de faţă, n-avea aproape niciun drept să facă vizite; într-un oraş împânzit de oameni furioşi şi vigilenţi care umblau încă după el, trebuia să fi stat ascuns şi să fi fost recunoscător dacă găsea vreun loc unde să nu fie găsit; dar furia asociată a unei duzini de gangsteri şi de poliţişti nu era de-ajuns ca să-l împiedice să se ducă. Trebuia să mănânce; şi nu existau în toată lumea fripturi ca acelea pe care le frigea însuşi Chris Cellini. „Sfântul" mergea cu pas uşor, legănat, cu mâinile înfundate în buzunarele de la pantaloni, cu borul pălăriei tras şmechereşte pe ochi. Sub bor, faţa lui slabă, bronzată, era în văzul tuturor; ochii albaştri erau atât de veseli şi de nepăsători, de parcă ar fi fost un membru favorizat al elitei îndreptându-se agale spre un cocteil select. Această nepăsătoare sfidare a legilor norocului îl costa însă doar o uşoară furnicătură în trup. Dacă cineva ar fi încercat să-l oprească din drum – cu atât mai rău pentru el. „Sfântul" era gata să facă scandal în noaptea aceea; şi era total indiferent faţă de detalii, ca de exemplu: unde şi cum s-ar fi pornit distracţia. Dar n-a întâlnit opoziţia nimănui.

Aproape dezamăgit de calmul serii, se întoarse către intrarea din subsol a unei case cu trei etaje, din piatră de culoare maro, şi apăsă pe soneria de lângă uşa prevăzută cu drugi de fier. După o clipă, uşa din interior se deschise şi silueta unui bărbat bondoc, într-o cămaşă cu mâneci scurte, se profilă în lumină.

— Noroc, Chris, rosti „Sfântul“ tărăgănat.

Timp de câteva secunde nu fu recunoscut; apoi omul dinăuntru scoase o exclamaţie.

— *Buon Dio!* Pe unde mi-ai umblat atâţia ani?

Trase zăvorul şi uşa pivotă înăuntru.

Mâna „Sfântului” fu prinsă într-o strânsoare puternică; cealaltă mână îl bătu pe spate; în urechi îi răsuna un râs plin, jovial.

— Ia zi, unde-ai fost? De ce-ai lipsit atât de mult timp? De ce nu m-ai anunţat că soseşti ca să le spun băieţilor să vină încoace?

— Nu sunt aici? întrebă „Sfântul”, aruncându-şi cu dexteritate pălăria într-un cuier.

Chris clătină din cap.

— Trebuia să fi dat un telefon, Simon.

— De fapt mă bucur că n-au venit, zise „Sfântul” uitându-se la el; şi Chris deveni deodată serios.

— Iartă-mă... Am uitat... Ştii că aici o să fii în siguranţă. Zâmbi şi vocea lui plăcută se-nvioră din nou. Orice s-ar întâmpla, tu vei fi întotdeauna prietenul meu.

Îl conduse pe „Sfântul“ pe coridor spre bucătărie, înconjurându-i umerii cu braţul său musculos. Bucătăria era o anexă la sufrageria micuţă cu care se lăuda acest local – era „sanctum sanctorum”, un loc de întâlnire care semăna mai degrabă cu un club, unde cei care aveau privilegiul să intre găseau o ospitalitate expansivă la care nici nu puteau visa clienţii restaurantelor scumpe, scorţoase, socotiţi nişte intruşi

ce trebuie să mănânce la un anumit preţ şi erau conduşi afară cu plecăciuni ceremonioase. Deşi nu zări niciun chip familiar la marea masă comună, în clipa când păşi în încăperea strălucitor luminată, plină de aroma ţigărilor, a vinului şi a legumelor fierte în aburi, de clinchetul farfuriilor şi al tingirilor, „Sfântul" simţi renăscând în el o veche fericire. Îşi aminti dintr-o dată de nopţile minunate în care se bea şi se discuta la nesfârşit, dezbătându-se teorii filosofice şi rezolvându-se toate problemele lumii – nopţi petrecute în acest loc primitor.

— Ei, ce zici, bei un sherry?

Simon încuviinţă din cap.

— Şi o friptură făcută de tine, spuse el.

Se lăsă pe spate şi sorbi băutura pe care i-o aduse Chris, uitându-se prin încăpere cu ochii întredeschişi.

Glumele şi replicile, discuţiile animate şi râsetele sonore ale celorlalţi clienţi îi ajungeau la urechi ca ecoul unui cântec de neuitat. Era aşa cum fusese întotdeauna – aceeaşi atmosferă camaraderească, plină de haz, prezidată şi menţinută de veselia continuă a lui Chris. Începu să se întrebe de ce nu existau în lume mai multe localuri ca acesta – unde patronul nu e doar negustor, unde oamenii îşi leapădă grijile, râd şi vorbesc deschis unii cu alţii, fără teamă sau suspiciune, sufletele lor înflorind curat şi roditor la căldura vinului şi a prieteniei.

Dar gândurile îi fură întrerupte brusc căci sosise friptura – groasă, fragedă, suculentă, topindu-se în gură ca untul; se concentră absorbit asupra ei, cu toată atenţia pe care o merita. Apoi, după ce îşi domoli foamea, se relaxă ţinând în mână paharul cu ce mai rămăsese din vin şi cu o altă ţigară, ca să cugete asupra întâmplărilor din cursul zilei.

În orice caz, începuse bine. Irboll dispăruse pentru

totdeauna. Şi „Sfântul“ trase cu adâncă satisfacţie fumul în piept, amintindu-şi felul în care murise. Nu regreta deloc impulsul temerar care-l făcuse să-şi pună hotărât semnătura pe această faptă. Ceva din groaza pe care aceste desene stângace o inspiraseră odinioară era încă asociată, în amintirea celor care se temuseră de ele în zilele de demult, cu numele „Sfântului”, şi mare parte din groaza aceasta ar putea fi stârnită din nou prin câteva manevre abile. Asta era psihologie criminală autentică şi Simon credea cu tărie în această ştiinţă. În mod destul de ciudat, numai un expert şi-ar fi dat seama ce mult ar însemna pentru nişte gangsteri obraznici această lovitură insolentă; căci este un fapt cunoscut că gangsterul dur constituie o numeroasă parte a celor mai pasionaţi cititori de romane de două parale.

Oricum, era un început. Problema lui Irboll fusese rezolvată. Dar Irboll era doar un peşte neînsemnat în acvariu. Valeross fusese categoric asupra acestui, punct. Puietul era foarte bun dacă era consumat în mod adecvat; putea fi desfăcut frumos, înmuiat în „ketchup“ sau „tabasco”, răcit excelent în frigider şi servit la un cocteil – pe parcurs. Dar un milion de dolari, oricui ar fi aparţinut, era preţul peştilor mari; şi în afară de plăcerea practicării sportului cu undiţa, Simon Templar avea vaga impresie că ar şti cum să-ntrebuinţeze un milion de dolari. Gândindu-se bine, nu prea-şi aminti să nu fi ştiut vreodată cum să cheltuiască o asemenea sumă.

— Dacă mi-ai oferi un pahar cu brandy, şopti „Sfântul“, când Chris trecu pe lângă masă, l-aş bea.

Pe scaunul de lângă el fusese abandonată ultima ediţie a lui *World Telegram;* Simon luă ziarul şi aruncă o privire peste banda neagră de litere răspândite de-a curmezişul primei pagini. Descoperi, cu o uşoară

surprindere, că era deja o celebritate. Un entuziast autor de editoriale se lansase asupra subiectului cu legitimă ardoare; chiar şi „Sfântului“ îi venea să roşească citind epitetele extravagante cu care fusese împodobită modesta sa personalitate. Citi articolul până la capăt, cu o undă de ironie în ochi şi cu o foarte vagă urmă de zâmbet pe buze. Apoi zâmbetul dispăru. Se topi uşor, fără efort. Doar privirea albastră, leneşă, care parcurgea foaia, se încordă imperceptibil, concentrându-se asupra unui nume de care se izbise mult prea des.

Aşteptase acest moment – căutând, cu dezinvoltură şi minuţiozitate, ideea care l-ar face să reînceapă acţiunea – şi bogatele detalii asupra comiterii ultimului său păcat, oferite cu mărinimie de acel înflăcărat autor de editoriale, îl ajutară. Era cel puţin o sugestie.

Zâmbetul îi reveni pe buze când se ridică, golind paharul ce fusese aşezat în faţa lui. Cei care-l cunoşteau spuneau că „Sfântul“ e mai periculos ca oricând atunci când zâmbeşte. Se întoarse şi-l bătu pe Chris pe umăr.

— Am plecat, anunţă el; şi Chris se-ntristă.

— Aşa de repede?

Simon încuviinţă din cap. Lăsă o bancnotă pe bufet.

— Tot tu faci cele mai bune fripturi din lume, Chris, spuse el cu un zâmbet. Am să mă-ntorc să mai mănânc una.

Se îndreptă spre hol fredonând o melodie. În drum se opri lângă telefon şi luă catalogul abonaţilor. Parcurse cu degetul o lungă coloană de N-uri şi se opri sub numele care-i stârnise atâta interes în articolul din ziar. Îşi notă mental adresa, îşi pipăi buzunarul suplimentar al hainei simţind uşurat umflătura produsă de pistolul automat şi ieşi alene în stradă.

Ceasul din turnul ornamentat al bătrânei „Jefferson Market Court”, bătea nouă când taxiul îl depuse la

întretăierea dintre Str. 10 şi Greenwich. Rămase pe trotuar până ce văzu taxiul dispărând după primul colţ, apoi îşi aranjă pălăria şi făcu câţiva paşi spre stângă, pe Str. 10, ca să descifreze numărul celei mai apropiate case.

Mai avea până la destinaţie. Fredonând aceeaşi melodie abia îngânată, continuă să meargă agale spre vest, cu mâinile în buzunare şi cu o ţigară între buze, cu acelaşi pas uşor şi sprinten cu care se dusese să mănânce pe bulevardul Lexington – şi cu exact aceleaşi gânduri. Numai că în această plimbare, senzaţia de plăcută bună-dispoziţie se intensificase cu câţiva volţi, care constituiau exact diferenţa dintre gestul de bravură dinainte şi misiunea precisă pe care o avea acum. Nu se gândise să-şi facă un plan de acţiune, dar „Sfântul" n-avea respect pentru planuri. Aşa cum făcuse de atâtea ori în trecut, porni animat doar de sublima credinţă că zeii tuturor bunilor corsari îi vor da de lucru. Şi mai era şi pistolul încărcat din buzunar, şi cuţitul cu mâner de fildeş legat de antebraţul stâng, pe sub mânecă, gata s-ajungă în mâna lui în caz că zeii vor exagera cu generozitatea lor...

În câteva minute găsise numărul pe care-l căuta. Era o casă în stil colonial olandez, purtând clar amprenta regretatei epoci victoriene. Faţada netedă, lată, din cărămidă roşie ornamentată cu alb, era destul de modestă; dar avea o trăinicie ostentativă moştenită de la vechii burghezi olandezi care-şi dovediseră pentru prima oară iscusinţa în afaceri în Lumea Nouă cumpărând insula de la indieni contra a douăzeci şi patru de dolari şi o ulcică cu whisky de grâu – Simon se-ntrebase uneori cum de se hotărâseră apostolii locali ai temperanţei să populeze un oraş, care fusese pătat încă de la conceperea sa, cu licoarea diavolului. Era o speculaţie

metafizică interesantă care n-avea absolut nicio legătură cu scopul prezenței sale acolo, şi, fără prea multă tragere de inimă, renunță la ea în favoarea posibilităților ispititoare oferite de o alee îngustă pe care o descoperi lângă clădire.

Plimbându-se agale prin fața casei, avusese destul timp ca să mai rețină câteva amănunte importante. Prin ferestrele acoperite cu draperii grele de la al doilea etaj se zărea lumină, iar bezna din capătul aleii era străpunsă de ceața unei lumini difuze. Având o oarecare idee despre acest stil special de arhitectură, Simon era aproape sigur că ultima fereastră luminată era cea a bibliotecii. Luminile indicau că se găseşte cineva în casă; şi limuzina neagră parcată lângă bordură, cu număr de înmatriculare mic şi cu însemnul oficial al oraşului fixat deasupra, îl îndreptățea pe „Sfântul" să creadă că acest „om de casă" era persoana de care avea nevoie pentru a susține o discuție serioasă. Ajungând la colț, se-ntoarse mergând pe urmele propriilor săi paşi; şi deşi la fel de dezinvolt şi leneş ca înainte, mersul îi era mai sprinten şi mai elastic, mişcările mai iuți, dar totodată reținute, privirea, cu care ochii săi albaştri cercetau trotuarele, mai ascuțită şi mai pătrunzătoare decât atunci când pornise prima oară.

La intrarea-n alee, o plăcuță scrisă îngrijit cu litere albe o consemna drept „Intrarea de serviciu"; dar Simon se simțea democrat. Pătrunse fără şovăire. Pasajul abia dacă avea trei picioare în lățime, fiind încadrat de o parte de zidul clădirii, iar de cealaltă de un gard înalt de scândură. Pe măsură ce Simon înainta, lumina din capăt devenea mai puternică. Se lipi de zonele mai puțin luminate de pe zidul casei şi merse mai departe.

Un dreptunghi mai întunecat în zid indica o poartă. Trecu de ea cu un pas mare şi se opri brusc la capătul

aleii, lângă un gard ornamental din ţăruşi. Rămase o clipă pe loc, tăcut şi imobil ca o statuie. Îşi simţea muşchii relaxaţi şi calmi, însă nervii îi erau în alertă, fiind coordonaţi, în mod ciudat, aproape ca la animale, cu toate simţurile care păreau să mobilizeze resursele fiinţei sale în ajutorul simţului pe care-l folosea în clipa respectivă. Urechea sa atentă desluşi clipocit de apă; iar în nările arcuite îi pătrunse parfumul delicat şi discret al liliacului adus de uşoara adiere care agita frunzişul din faţa lui.

„E o grădină dincolo", deduse „Sfântul". Lumina slabă pe care o văzuse din stradă venea acum chiar de deasupra lui, radiind dinspre un şir de ferestre din spatele casei. Urmări dreptunghiurile neregulate de lumină proiectate pe iarbă şi le văzu mişcându-se, schimbându-şi forma la fiecare adiere. „Draperii în dreptul unor ferestre deschise", gândi el în continuare, zâmbind invizibil în întuneric. Trecu peste gardul de ţăruşi un picior lung într-un pantalon impecabil, şi peste o secundă puse şi perechea sa alături. Îşi adaptase de mult ochii la întuneric, ca pisicile, şi lumina de la ferestrele de sus era mai mult decât suficientă pentru a se putea orienta. Cuprinse într-o privire rapidă porţiunea de grădină împrejmuită, reuşi să distingă fântâna şi boschetul din celălalt capăt, şi văzu că gardul înalt de scânduri, după ce înconjura curtea, se sfârşea la acelaşi nivel, lipit de cealaltă parte a casei. Nici dacă ar fi fost alcătuită după propriile lui indicaţii, nu i-ar fi convenit mai mult această amplasare.

Ascultă din nou, pentru o scurtă clipă, aruncă o privire către fereastra de deasupra lui, şi traversă cu paşi uşori grădina până la gard. Vârful gardului nu era garnisit cu cioburi de sticlă sau cu alte asemenea obiecte menite să-i descurajeze pe spărgătorii amatori.

Încordându-şi muşchii, Simon execută o săritură sprintenă, şi, îmbinând cu măiestrie tehnica unui cățărător cu cea a unui echilibrist pe sârmă, ajunse în vârful gardului. De pe acest punct de echilibru precar, examină din nou situația şi nu-i găsi niciun defect. Era de o simplitate aproape puerilă. Ferestrele deschise prin care răzbătea lumina erau înalte, cu canaturi care ajungeau până la un picior distanță de nivelul gardului; şi din locul unde stătea, avea de făcut doar un mic pas până la primul pervaz. Simon execută pasul cu agilitate, vesel şi cu conştiința nepătată.

3

Este posibil ca până şi în aceste vremuri lipsite de iluzii să mai supraviețuiască, răzlețe, câteva suflete neprihănite a căror viziune asupra vieții particulare a unui judecător de la Tammany n-a fost viciată de cinismul epocii lor – câteva minți feciorelnice şi pure, care şi l-ar fi imaginat la această oră pe cel care le împarte dreptatea cufundat conştiincios într-unul din volumele juridice care umpleau pereții bibliotecii sale, sau, poate, într-o dispoziție mai frivolă, jucându-se tandru cu micuțul său fiu cu păr buclat.

Trebuie să mărturisim că Simon Templar nu era unul din aceştia.

Începând din ultima zi când încă mai credea că problema suprapopulației se poate rezolva printr-o exterminare ştiințifică a berzelor, această veche credință care-i luminase copilăria suferise prea multe şocuri. Dar trebuie, de asemenea să recunoaştem că niciodată, nici în cele mai optimiste momente ale sale, nu se aşteptase să pice drept într-un stal de orchestră, de unde să urmărească scena de intimă relaxare la care asista

acum.

La nici doi metri de el, judecătorul Wallis Nather în carne şi oase – mai mult carne decât oase – număra preocupat un teanc apetisant de bancnote de o mie de dolari, al cărui dimensiuni îl făcu chiar şi pe Simon să caşte ochii.

Socoteala dovedindu-se evident satisfăcătoare, „Înălţimea-Sa“ aşează bancnotele pe biroul acoperit cu sticlă din faţa lui şi le netezi duios, alcătuind un dreptunghi gros, regulat. Apoi extrase o foaie de hârtie de sub un presse-papier de jad şi aruncă o privire peste cele câteva rânduri scrise pe ea. Scoţând un oftat atât de adânc încât l-am putea descrie drept sforăit, mototoli bucata de hârtie făcând din ea o minge pe care o aruncă în coşul de gunoi; apoi, ridică iarăşi maldărul de bancnote şi le înfoie marginile cu degetul mare, privindu-le de parcă foşnetul lor aspru îi suna în urechi ca acordurile unei simfonii divine.

Luat în mare, era un spectacol în faţa căruia Simon Templar îşi scotea pălăria. Avea formidabila simplitate a măreţiei autentice. Într-o lume vicleană şi ipocrită în care toată populaţia activă se bătea nebuneşte să pună mâna pe cât mai mulţi bani, declarând în acelaşi timp cu superioritate că banii n-aduc fericirea, era ca o lumânare strălucitoare ce ardea pe altarul sincerităţii. Prefăcătoriile de avocat chiţibuşar nu erau pentru Wallis Nather. El avea bişţarii lui; şi dacă într-adevăr credea că n-aduc fericirea, îşi înfrunta melancolicul destin cu un curaj neasemuit.

Lui Simon îi venea aproape să-şi ceară scuze că dădea buzna astfel. Numai o necesitate imperioasă l-ar fi putut forţa să tulbure cu prezenţa sa o asemenea clipă. Dar, de vreme ce trebuia să-l deranjeze, n-avea niciun motiv să nu păstreze convenienţele.

— Bună seara, domnule judecător, murmură el politicos.

Întotdeauna va susține că a făcut tot posibilul ca să îndulcească lovitura – că nu s-ar fi putut prezenta cu mai multă delicatețe, şi nu a putut decât să ofteze văzând că toate intențiile lui bune dăduseră greş.

Nather făcu trei lucruri deodată. Scăpă teancul de bancnote, se învârti în scaunul rotitor al cărui ax păru că s-a prins brusc într-o curea de transmisie de mare viteză, şi încercă s-ajungă la un sertar lateral al biroului. Dar tocmai această ultimă mişcare n-apucă să fie dusă la bun sfârşit. Se trezi holbându-se la un pistol din oțel albăstrui care-l țintea amenințător, uitându-se apoi uluit în cea mai batjocoritoare pereche de ochi albaştri pe care-o văzuse vreodată. Erau nişte ochi care-l făceau să simtă furnicături în creier, ochi cu privirea tăioasă ca o lamă de spadă – ochi ce-i inspirau respectabilului judecător o groază mai mare decât forma rigidă a pistolului.

Rămase în scaun aplecat uşor în față, zece secunde de groază în care trupul său greoi înțepeni, iar nările cărnoase i se dilatară. Nu se auzea decât bătaia propriei sale inimi şi ticăitul ceasului de pe birou, brusc şi anormal amplificat.

Apoi, cu un efort care-i acoperi fruntea cu broboane de sudoare, încercă să se lepede de spaima supranaturală ce-i strângea pieptul într-o încleştare ca de gheață. Încercă să se ridice, dar nu apucă decât să schițeze această mişcare scurtă, convulsivă. Cu un uşor zâmbet insolent, „Sfântul” apucă pistolul de trăgaci, îl răsuci în jurul arătătorului şi pătrunse-n cameră. După această demonstrație batjocoritoare, patul armei se instală la loc, în mâna lui, cu atâta uşurință şi precizie, de parcă ar fi avut acolo o priză.

— Nu te deranja, amice, zise „Sfântul”. Ştiu că în codul manierelor elegante scrie că gazda trebuie întotdeauna să se scoale-n picioare când primeşte un musafir, dar de data asta o să renunţăm la formalităţi. Stai jos, „Înălţime” – şi simte-te în continuare ca acasă.

Judecătorul îşi mută privirea îngheţată de pe pistol pe chipul „Sfântului”, Intonaţia acestui glas blând, zeflemitor, răsuna straniu în memoria lui. Glasul se potrivea cu ochii şi cu ţinuta degajată a intrusului – şi dintr-un ciudat motiv, această voce stârni aceeaşi groază rece care-l cuprinsese când se uitase prima oară în sus şi-i întâlnise privirea mândră şi albastră. Îi pieri toată culoarea din obraji şi în piept simţi bătând violent două pulsuri deodată.

— Ce sens are această farsă infernală? întrebă el, şi nici nu-şi recunoscu vocea, aspră şi inegală.

— Dacă ai să stai jos, am să-ţi spun despre ce e vorba, murmură „Sfântul”. Dacă nu vrei – am observat un magazin de pompe funebre de prima clasă, chiar după colţ; au nişte coşciuge foarte cochete la preţuri rezonabile. Şi se zice că e bine să mori luna asta – aduce noroc.

Privirile celor doi se ciocniră aproape fizic, ca tăişurile a doi spadasini care se angajează-n duel; dar zâmbetul „Sfântului” nu se schimbă. Imediat, judecătorul Nather se lăsă din nou greoi în scaun, cu faţa albă ca varul şi cu buza de sus acoperită de roua transpiraţiei.

— Îţi mulţumesc foarte mult, spuse „Sfântul”.

Se destinse imperceptibil, slăbind foarte puţin strânsoarea degetului pe trăgaci. Cu aceeaşi eleganţă se deplasă spre uşă şi întoarse cheia-n broască, printr-o singură rotire a mâinii. Apoi se întoarse, fără grabă, păşind agale pe carpeta groasă, spre „Înălţimea-Sa”.

Îşi săltă coapsa stângă pe colţul biroului de mahon şi

se instală acolo, balansând neglijent un pantof lustruit. Privirea ironică a ochilor albaştri alunecă peste teancul de bancnote ce zăcea între el şi gazda lui, şi ridica întrebător din sprâncene.

Împinse uşurel cu țeava pistolului „micile economii", împrăştiind bancnotele într-o cascadă aurie.

— Trebuie să fie o sumă frumuşică, Algernon, remarcă el. Aproape îndeajuns ca să mă facă să-mi uit principiile.

— Deci asta era! Furt! scrâşni Nather; şi „Sfântului" i se păru că distinge în vorbele sale o notă de uşurare.

Simon clătină din cap cu oarecare tristețe, întorcându-şi privirea inocentă spre victima sa.

— Dragul meu, mă nedreptățeşti. Am specificat numai că lupt împotriva tentației. Întrevederea noastră se anunță ca o simplă discuție cordială. Vreau să aflu unde te-ai născut şi de ce, ce închisoare ai absolvit, ce părere ai despre dezarmare şi dacă ai avut întotdeauna o față atât de respingătoare sau dacă a călcat-o cineva-n picioare. Nu mă gândeam să fur nimic.

Îşi întoarse privirea spre maldărul de bancnote, contemplativ, ca şi cum gândul acesta îi pătrundea totuşi încetişor în minte, împotriva voinței sale; judecătorul îşi umezi buzele uscate.

— Ce-nseamnă prostiile astea? se răsti el.

— E o mică vizită amicală. Simon, visător, atinse din nou bancnotele. Era clar că ideea pe care o enunțase Nather câştiga teren. Tu, cu pachetul tău cu „boabe" – eu, cu micile mele eforturi de a pătrunde în casă... Dacă mă gândesc bine, continuă „Sfântul", ajungând la această hotărâre cu aparentă repulsie, cred că voi fi nevoit să-i iau cu împrumut. Numai faptul că stau aici şi mă uit la ei m-aduce în ultimul hal de nervi.

Nather se încordă în scaun şi îşi încleştă stângaci

mâinile lipsite de vlagă; dar arma din mâna „Sfântului“ nu tremură nicio clipă, rămânând neclintit îndreptată asupra neajutoratului judecător, ca un deget al soartei. Ochii mici ai lui Nather scânteiară ca două agate învăpăiate, când Simon adună grămada de bancnote, măturându-le pe toate dintr-o mişcare, şi le băgă în buzunar; dar nu încercă să incite Colt-ul '38 care pândea ameninţător la mai puţin de un metru de abdomenul lui. Furia sa neputincioasă răbufni într-o cascadă de cuvinte tăioase, – care se prăvăli rupând tăcerea.

— Blestemat să fii! O să am eu grijă să nu scapi!

— Te cred, consimţi „Sfântul" cu amabilitate. Recunosc că nu e prudent din partea mea să-ţi fac tocmai ţie aşa ceva, mai ales în acest oraş... Păcat că n-ai chef să fii sociabil. Am fi putut petrece o seară plăcută împreună şi apoi, dacă aş fi fost cumva prins şi adus în faţă tribunalului, ai fi izbucnit în plâns şi ai fi sfătuit juriul să mă achite – exact aşa acum ai fi procedat până la urmă cu Jack Irboll, dacă nu suferea un accident atât de tragic. Dar nu poţi să le ai pe toate... Nu-i nimic. Spune-mi cât am împrumutat şi am să-ţi dau o chitanţă.

Lui Nather i se urcă sângele-n obraji, alungând paloarea dinainte. Un strop de transpiraţie i se prelinse pe faţă şi se opri tremurând în bărbie.

— Erau douăzeci de mii de dolari acolo, declară el cu glas răguşit.

„Sfântul“ ridică din sprâncene.

— Nu-i tocmai rău ca preţ pentru omorârea unui om; precizează el calm.

Nather smuci din cap şi un val de panică îi mări pupilele ochilor; dar nu spuse nimic. „Sfântul" zâmbi din nou.

— Scuză-mă. M-am luat cu altele şi de emoţie am uitat să mă prezint. Mă tem că te-am pus într-o situaţie nefavorabilă. Mă numesc Templar – Simon Templar. Văzu cum o izbucnire de spaimă rigidă, hipnotică, albi buzele importantului personaj, şi zâmbi cu şi mai multă blândeţe. Poate că ai auzit de mine. Eu sunt „Sfântul”.

Pieptul lui Nather fu zguduit de un tremur, în timp ce înghiţea mecanic, cu gura arsă de uscăciune. Rosti printre buzele crispate:

— Tu i-ai trimis biletul acela lui Irboll.

— Şi l-am şi ucis, spuse „Sfântul” liniştit. Nota de zeflemea nu putea fi detectată decât în tonalităţile cele mai profunde ale glasului său – la suprafaţă vocea era uniformă şi rece ca un bloc de gheaţă lucioasă. Să nu uiţi asta, Nather. Tu i-ai dat drumul, iar eu l-am ucis.

Judecătorul tresări în fotoliu, gest ce nu era decât o reacţie nestăpânită a nervilor încordaţi peste limita lor de suportare. Gura lui şopti o propoziţie care aproape că nici nu se auzi.

— Ce doreşti?

— M-am gândit că am putea să stăm puţin de vorbă. Simon începu din nou să-şi legene piciorul, cu aceeaşi mişcare uşoară, domoală, de pendul. M-am gândit că s-ar putea să ştii nişte lucruri. Se pare că erai amic bun cu Jack. Conform ziarului pe care l-am citit astă-seară, tu ai semnat autorizaţia de a purta arma cu care a fost ucis Ionetzki. Tu ai semnat documentul de „habeas corpus” pentru eliberarea lui Irboll când l-au arestat prima oară. Tu i-ai amânat procesul ultima dată când a fost pus sub acuzare. Şi acum trei ani se pare că tot tu l-ai achitat pe acelaşi Irboll, amicul nostru comun, împreună cu alţi patru, judecaţi pentru uciderea unui puşti care se numea Billie Valeross... Într-un fel sau altul, se pare că eşti un prieten folositor la casa omului,

Algernon.

CAPITOLUL II
ÎN CARE SIMON TEMPLAR ASCULTĂ PE LA UŞI CU OARECARE FOLOS, IAR COMISARUL FERNACK FACE O PLIMBARE

1

Nather nu încercă să răspundă. Se ghemuise în fotoliu şi-l săgeta pe „Sfântul" cu o privire plină de venin, iar chipul îi era desfigurat de ură şi furie: dar „Sfântul" mai suportase astfel de priviri.

— Exact înainte de a intra eu, continuă Simon pe ton de conversaţie, citeai o bucăţică de hârtie care părea să aibă o oarecare legătură cu cele douăzeci de miare pe care le-am luat cu împrumut.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu? glasul lui Simon era mieros, dar privirea ochilor albaştri era la fel de glacială. Să-ţi aduc aminte. Ai mototolit-o şi ai azvârlit-o în coşul de hârtii. E încă acolo – şi aş vrea s-o văd.

Pleoapele lui Nather tremurară.

— De ce n-o iei?

— Fiindcă n-aş vrea să-ţi dau posibilitatea de a mă surprinde în timp ce mă aplec – azi sunt cam sensibil. Scoate hârtia!

Glasul lui răsună ca şfichiuitul unui bici şi Wallis Nather tresări sub usturimea lui. Dar nu făcu niciun gest de supunere.

În încăpere se lăsă o linişte ce parcă pulsa. Atmosfera era supraîncărcată de tensiunea sa electrică. Zâmbetul de pe buzele „Sfântului” dispăruse îndată ce glasul lui rostise acel ordin tăios; şi nu mai apăruse. Nu era nicio schimbare în uşurinţa graţioasă cu care îşi păstra echilibrul precar pe marginea biroului, dar domoala balansare a piciorului liber se oprise ca pendulul unui ceas care a stat. Şi „Sfântul” simţi pe şira spinării un fior ce amintea înţepătura a mii de ace, în clipa când îşi dădu seama că Nather n-avea de gând să se supună.

În acelaşi timp, realiză că judecătorul îşi aduna ultimele rămăşiţe de putere şi curaj pentru a face o încercare disperată de a smulge pistolul care-l ţintuia în scaun. Era fantastic, de necrezut; dar nu încăpea nicio îndoială. Certitudinea apăruse în aceeaşi clipă în care încolţise şi în mintea omului din faţa lui. Şi Simon era convins că îndată ce acest gest disperat va fi săvârşit, degetul lui va apăsa pe trăgaci, punând capăt, fără ezitare şi fără milă, unui conflict ce n-avea altă ieşire.

— N-ai să îndrăzneşti să tragi, rosti Nather răguşit.

O spuse mai mult ca să se convingă pe el însuşi; şi privirea „Sfântului” îl ţintuia parcă de vârfurile unor ace de gheaţă albăstruie.

— Cuvântul ăsta nu există în dicţionarul meu – ar fi cazul s-o ştii! În ţara asta oamenii nu poartă armele de frumuseţe şi am început şi eu să mă adaptez.

Dar chiar în timp ce vorbea, creierul lui Simon căuta febril motivul pentru care judecătorul luase această hotărâre dementă, hotărâre ce-i încleşta mâinile albindu-le articulaţiile. Era convins în sinea lui că un om ca Wallis Nather n-ar înfrunta ţeava căscată a unui pistol numai pentru douăzeci de mii de dolari. Oricine e îndreptăţit să se necăjească pentru pierderea unei astfel de sume, dar numai un muritor de foame disperat putea

fi atras în jocul pe care Nather se sforța să-l facă.

Nu putea exista decât un singur motiv – cuvintele mâzgălite pe bucățica de hârtie din coş. Pe fâşia aceea de zdrențe prelucrate, mototolită acum, era scris ceva atât de fulminant, încât putea ridica asupră-le însăşi mâna imaterială, a zeiței Nemesis. Acolo era consemnat ceva ce avea puterea de a-l împinge pe Nather, centimetru cu centimetru, spre o moarte aproape sigură...

Simon urmărea fascinat mişcările abia schițate, enervante ale judecătorului, care se pregătea să facă acel salt de sinucigaş asupra pistolului. Pentru prima oară în lunga şi încercata lui carieră se simți o unealtă oarbă angrenată de un destin inexorabil. Nu mai putea face nimic. Avertismentul metalic pe care-l dăduse trecuse neobservat. Două lucruri mai rămâneau. În câteva secunde Nather se va repezi; şi în clipa aceea pistolul va răpăi riposta aducătoare de moarte.

Simon simțea vag cum i se accelerează pulsul. Gândurile îi zburară spre acele amănunte care uneori se strecoară prin golul lăsat de o tensiune insuportabilă – trebuie să existe câțiva servitori pe undeva prin casă, dar nu va avea nevoie decât de trei mişcări rapide, înainte ca ei să poată ajunge la uşă: să-şi lase autograful pe sugativă, să înşface ghemotocul de hârtie din coş, şi să se topească-n beznă prin ferestrele deschise.

Şi deodată, în atmosfera copleşitoare din încăpere țârâitul unei sonerii explodă ca o bombă. Soneria telefonului.

Sunetul său strident, ritmic, străpunse liniştea ca o ghilotină, dizolvând cu banalitatea sa familiară tensiunea mult prea încordată; şi strădaniile lui Nather se năruiră de parcă sunetul telefonului îi prinsese şi şira spinării. Se cutremură şi se gârbovi iar, fără vlagă în scaun, trecându-şi peste ochi mâna tremurătoare.

Simon zâmbi din nou. Piciorul îşi reluă uşoara legănare, iar el aruncă o privire batjocoritoare, impertinentă asupra biroului. Pe el se aflau două telefoane – unul din ele era în mod sigur un telefon de interior. Pe o măsuţă din dreapta biroului se afla un al treilea telefon, evident un frate siamez al celui de al doilea, conectat la acelaşi fir exterior şi destinat secretarei „Înălţimii-Sale“. Simon îşi întinse braţul lung şi-l puse pe genunchi.

— Răspunde la telefon, frate, sugeră el convingător.

Şi îi flutură pistolul pe sub nas pentru a-şi întări spusele; dar pe judecător îl părăsise deja dorinţa de luptă. Cu o faţă palid-cenuşie, trase unul din telefoane spre el; când ridică, receptorul, Simon făcu aceeaşi mişcare pe derivaţie, şi începu să-şi rotească revolverul descriind neîncetat un cerc care cuprindea inima celuilalt. Era clar că domnul Wallis Nather nu era în formă în seara asta, dar „Sfântul” nu-şi putea permite să fie sentimental.

— Judecătorul Nather la telefon.

Receptorul de la urechea „Sfântului” ţăcăni la vibraţiile unui glas limpede de femeie.

— Aici Fay. Tonul era aspru şi incisiv, dar avea o muzicalitate plăcută pe care foarte puţine voci feminine şi-o menţin la telefon – avea un timbru special ce stârni în sângele „Sfântului” o bizară şi încântătoare senzaţie de aşteptare, căreia nu-i găsea nicio explicaţie. Pur şi simplu aşa era vocea asta. „Marele Boss“ spune că ar fi mai bine să stai acasă astă-seară, declară vocea. S-ar putea să aibă nevoie de dumneata.

Ochii lui Nather sticliră; apoi îşi mutară privirea pe chipul „Sfântului”. Simon îşi deplasă pistolul pe sub lampa de birou împingându-l puţin mai în faţă, iar căutătura lui era dură ca oţelul. Nather icni.

— Am să fiu aici, bâigui el.

— Să fii, conchise scurt acelaşi glas plin de armonii tulburătoare. Apoi conversaţia luă sfârşit.

Privindu-l pe Nather, „Sfântul" îşi dădu seama că cel puţin una din persoanele de faţă înţelesese perfect această conversaţie cifrată. Judecătorul privea în gol, cu receptorul neînsufleţit lipit de ureche, cu gura pe jumătate deschisă.

— Foarte interesant, spuse „Sfântul" încetişor.

Gura lui Nather se închise spasmodic. Puse receptorul încet la locul lui şi-şi ridică privirea.

— O clientă de-a mea, spuse el cu degajare; dar vocea nu era destul de degajată.

— Şi asta-i interesant, remarcă „Sfântul". Nu ştiam că judecătorii au clienţi. Eu credeam că sunt neangajaţi şi imparţiali... Trebuie să fie foarte frumoasă dacă are un glas ca ăsta. Algernon, nu cumva tu îmi ascunzi ceva?

Nather îl fulgeră cu privirea.

— Cât timp ai de gând să mai prelungeşti acest spectacol absurd?

— Până mă plictisesc. Mă distrez, foarte bine, şi până acum n-am căscat nici măcar o dată. Din câte văd eu, discuţia progresează. În fiecare minut se iveşte câte ceva. Uite acum, „Marele Boss" ăsta, al dumitale; ia să mai auzim ceva despre el. Sunt curios.

Privirea lui Nather zvâcni.

— Blestemat să fiu dacă mai scot vreun cuvânt!

— Ai să fii, dacă n-ai s-o faci.

— Du-te dracului!

— Asemenea, îi ură „Sfântul" cu seninătate.

Se sculă în picioare, înconjură biroul şi se postă cu picioarele desfăcute la un pas în faţa judecătorului, suplu şi echilibrat, dinamic ca o panteră.

— Eşti foarte greu de cap, Algernon, conchise el calm.

Se pare că nu-nțelegi deloc ideea. Poate că micul nostru schimb de cântece şi glume te-a indus în eroare. E foarte uşor să ghiceşti de ce am venit. Ştii că n-am trecut pe aici doar pentru plăcerea de a-ți admira profilul clasic. Ştii cine sunt. Ai putea să-mi spui şi mie câte ceva, ce vrei tu. Oricare din tainele tale feciorelnice trebuie că merită să fie auzite. Hei, revino-ți, Nather, că altfel...

— Altfel ce?

Pistolul „Sfântului" avansă până ce apăsă adânc ombilicul flasc al judecătorului.

— Altfel ai să afli ceea ce ştiu Ionetzki şi Irboll.

Buzele lui Nather, greoaie şi triste, se retraseră dezvăluindu-i dinții galbeni. Simon înfipse şi mai adânc pistolul în stomacul judecătorului.

— Şi să nu minți, continuă „Sfântul" cu glas mângâietor, fiindcă eu sunt binevoitor cu cioclii, iar magazinul acela de pompe funebre părea să aibă nevoie de ceva activitate.

Cu un gest febril, Nather îşi trecu limba peste buzele uscate, fierbinți. După treizeci de ani de contacte intermitente cu lumea interlopă, învățase să recunoască strania şi amarnica predispoziție a unui om, care-l face capabil de crimă. Înfiorătorul zbucium interior dinainte de clipa în care a sunat telefonul îi secătuise vitalitatea. Nu mai avea putere să-şi adune curajul pentru acel gest disperat. Ştia, dincolo de orice îndoială, că dacă refuză să vorbească, sau dacă încearcă să mintă, omul ăsta ca un tigru, care-şi bătea joc de el şi care-i vâra din ce în ce mai adânc pistolul în măruntaie, îl va distruge cu cruzimea cu care ar fi strivit o furnică. Laringele lui Nather zvâcni de două ori; dar înainte de a apuca să vorbească, dincolo de uşa încuiată se auziră paşi înăbuşiți.

„Sfântul" îşi încordă auzul. După călcătura grea de

pantof fără toc, bănui că aparţinea valetului. Nather îşi ridică privirea cu o subită licărire de speranţă; dar presiunea constantă a pistolului, înfipt în carnea moale nu slăbi nici cu un miligram. Şoapta uşoară a lui Simon îi ajunse la urechi ca o adiere vaporoasă.

— Eroii mor tineri, rosti el concis.

Cineva bătu la uşă – discret, cum numai un servitor poate să bată. Cu privirea duşmănoasă pironită asupra „Sfântului", Nather nu-i auzi ordinul ci mai degrabă i-l citi pe buze.

— Întreabă-l ce vrea.

— Ce e? se răţoi Nather.

— Inspectorul Fernack e jos, domnule. Spune că e ceva important.

Nather îl privi fix pe „Sfântul". Şi acesta zâmbi. Buzele sale obraznice, provocatoare, rostiră încă o dată o poruncă aproape mută.

— Spune-i să vină sus, repetă Nather, şi nu-i veni să creadă că se supune unui ordin.

Rămase tăcut şi rigid în timp ce zgomotul paşilor valetului se îndepărtă şi se stinse; şi, în sfârşit, Simon retrase pistolul care sfredelise perfid, abdomenul judecătorului.

— Din ce în ce mai bine, spuse „Sfântul" în mod surprinzător, înfigându-şi o ţigară între buze. Chiar voiam să-l cunosc pe Fernack.

Nather se holba la el neîncrezător. Situaţia era grotescă, nemaipomenită; şi totuşi minunea se produsese. Pântecul îi fusese uşurat de apăsarea revolverului, pe care chiar în clipa aceea „Sfântul" îl învârtea pe arătător încrezător şi indiferent – ceea ce desigur nu s-ar fi întâmplat dacă instrucţiunile „Sfântului" ar fi fost ignorate. Lucrul acesta depăşea puterea de înţelegere a lui Nather; era o ameninţare mai

rece şi mai fioroasă decât pistolul, care demonstra o siguranţă înspăimântătoare; şi, odată cu teama, pe Nather îl cuprinse îndoiala dacă nu cumva „Sfântul" scornise o strategie teribil de subtilă pe care el n-o putea detecta.

— Ai noroc, zise judecătorul morocănos, bâjbâind ca prin ceaţă după lumina cunoaşterii.

Simon frecă vârful unui chibrit de unghia policarului stâng, apropie flacăra ce izbucni de capătul ţigării şi trase-n piept cu voluptate.

Cu o şuviţă de fum prelingându-i-se printre buze, se îndreptă spre un scaun mare, tapisat, aşezat în dreptul ferestrei prin care intrase, şi îl întoarse cu piciorul astfel încât partea capitonată să dea spre uşa prin care va apărea detectivul.

Reveni lângă birou, răsturnă coşul de hârtii cu o mişcare abilă a piciorului, ridică bucata de hârtie mototolită şi o vârî în buzunar cu un gest rapid şi degajat, care-i risipi judecătorului pofta de luptă înainte de a-l fi cuprins măcar.

Deschise sertarul spre care se repezise Nather la auzul glasului său, luă revolverul şi-l transferă în buzunar. Apoi, decorul fiind aranjat după gustul lui, se îndreptă spre scaunul ales şi se instală confortabil cu piciorul drept atârnând graţios peste braţul scaunului. Scutură scrumul pe covorul scump.

— Când omul tău îl va anunţa pe Fernack, comandă el, deschizi uşa şi-l laşi să intre. Şi vii şi tu înapoi. Ai înţeles?

Nather nu înţelegea. Mintea lui orbecăia încă ameţită după capcana pe care n-o putea descoperi. La prima vedere părea un dar de la Dumnezeu. Cu Fernack de faţă va găsi probabil o portiţă de scăpare – o cale prin care să sustragă bucata de hârtie înfundată în

buzunarul lui Templar şi să scape chiar şi de el. Dar ceva îi spunea că individul care şedea zâmbitor şi calm nu va aproba un asemenea deznodământ. Simon îi citi gândurile.

— Pistolul nu va juca niciun rol deocamdată, Nather. Dar va fi la îndemână. La distanța asta sunt un țintaş de elită. N-aş vrea să-ți faci cumva vreo iluzie că ai putea să te aliezi cu Fernack împotriva mea.

Privirea lui Nather îl pironea, plină de venin.

— Sper să ne mai întâlnim într-o bună zi, rosti judecătorul rar.

— La Sing Sing, sugeră vesel „Sfântul“. Deci avem întâlnire. Trase din nou din țigară şi ascultă cum se întorc paşii valetului însoțit de un pas mai greu, mai hotărât. De altfel nu putea fi acuzat de niciun subterfugiu. Hotărârea lui nu ascundea nicio intenție nemărturisită. Dacă Fernack se afla acolo, „Sfântul” nu vedea de ce nu s-ar întâlni cu el. Toată seara şi-o petrecuse cu speranța de om luminat că se va mai ivi ceva, şi rezultatul fusese convenabil. Cu un interes la fel de viu, abia aştepta să-şi mai lărgească cercul de cunoştințe cu încă o persoană.

Valetul bătu din nou la uşă.

— Inspectorul Fernack, domnule.

Simon îi făcu semn judecătorului să se ducă şi Nather traversă încet camera. La fiecare pas pe care-l făcea era conştient de automatul ascuns care-i viza spatele. Răsuci cheia în broască şi deschise uşa. Inspectorul Fernack îşi trecu peste prag trupul musculos.

2

— De ce ați încuiat uşa, domnule judecător? se interesă acru Fernack. Sunteți neliniştit?

Nather închise uşa fără să răspundă, iar Simon se hotărî să fie politicos.

— Eu am încuiat-o, explică el.

Fernack, care nu-l observase, se întoarse cu uimire; Simon continuă:

— V-aş ruga s-o încuiaţi din nou, domnule judecător – exact aşa cum v-am spus.

Nather ezită o secundă, apoi se supuse. Fernack se holba fără nicio expresie la silueta tolănită în fotoliu, apoi se întoarse spre judecător cu o privire deconcertată. Îşi dădu spre ceafă pălăria ponosită şi se trase meditativ de lobul urechii stângi.

— Ce dracu-i asta? întrebă el.

Nather dădu din umeri.

— Un nebun, răspunse scurt judecătorul.

Simon nu luă în seamă insulta, studiindu-l pe cel care intrase. În mare, Fernack se apropia destul de mult de imaginea pe care şi-o făcuse despre înfăţişarea unui inspector de poliţie new-yorkez; dar realitatea depăşea puţin aşteptările. Lui Simon îi plăcu onestitatea beligerantă din ochii cenuşii şi reci, forţa şi curajul exprimate de trăsăturile hotărâte. Îşi dădu seama că oricum ar fi fost Fernack, un detectiv bun sau prost, el făcea parte în mod sigur dintr-o categorie restrânsă şi foarte rară, într-o ţară unde reprezentanţii legii erau corupţi – era un curcan cinstit. Acest munte de carne solidă avea nişte calităţi pe care „Sfântul" le-ar fi apreciat oricând; şi-i zâmbi cu o prietenie neafectată deşi nu se putea aştepta să i se răspundă la fel.

— Vai, domnule inspector, murmură el afabil, dar mă dezamăgeşti. Speram să fiu recunoscut.

Privirea lui Fernack se concentră perplexă examinând trăsăturile bronzate ale „Sfântului". Clătină din cap.

— Am impresia că mi-e cunoscută figura dumitale,

dar să fiu al naibii dacă ştiu cine eşti.

— Poate că era o fotografie proastă, conchise „Sfântul" cu regret. Aşa sunt de obicei fotografiile astea. Totuşi, având în vedere că exact azi după-amiază dumneata împărţeai copii reporterilor...

Fernack se lumină brusc, de parcă-l pălise ceva. Ochii-i sclipiră larg deschişi, iar gura i se închise cu un zgomot sec, în timp ce făcea trei paşi mari de-a lungul camerei.

— Dumnezeule, e „Sfântul"!

— În persoană. Nu ştiam că eşti amic cu Algernon, dar dacă tot ai venit, cred că poţi rămâne.

Fernack avea umerii aduşi dar bărbia proeminentă împungea ameninţătoare aerul. Luat prin surprindere, nu se-ntrebase de ce s-ar oferi „Sfântul", cu atâta râvnă, ca victimă.

— Trebuie să te înhaţ, tinere, spuse el cu duşmănie.

Se repezi înainte cu mâna îndreptându-se spre şold. Dar deodată se opri scurt, la un metru de scaun. Rămase cu mâna suspendată în aer, la nici cinci centimetri de patul pistolului său, dar nu-ncercă s-o ducă mai departe. „Sfântul" nu părea să se fi mişcat, şi-şi legăna încă uşor piciorul; dar nu se ştie cum, în mâna lui dreaptă apăruse forma neagră-albăstruie a unui automat al cărui „bot" negru, rotund ţintea cu precizie sternul detectivului.

— Îmi pare rău, spuse „Sfântul", şi vorbea serios. Dar după cum probabil ai dedus din biografia mea, nu-mi place să fiu arestat. E un lucru care nu se întâmplă. Dragul meu prieten, doar n-ai crezut cu adevărat că am stat atâta timp aici ca să mă poţi lua dumneata acasă ca suvenir?

Timp de o clipă, Fernack aruncă o privire fioroasă pistolului fără să scoată o vorbă, apoi îşi întoarse

privirea spre „Sfântul”. O clipă, lui Simon i se făcu frică – cu o astfel de bărbie se putea foarte bine ca detectivul să nu poată fi oprit; şi n-ar fi vrut să tragă. Dar Fernack nu era un cutezător. Fusese crescut şi educat într-o lume unde cutezanţa era temperată de o lege elementară: supravieţuirea celui mai înţelept. Şi Fernack studie faptele. La distanţa aceea, „Sfântul” nu putea rata şi onoarea poliţiei new-yorkeze ar fi obţinut doar o simplă strălucire temporară de pe urma sinuciderii unui comisar.

Fernack bombăni şi-şi îndreptă spatele.

— Ce naiba-nseamnă asta? repetă el.

— Doar o reuniune. Ia loc şi integrează-te atmosferei. Poate ştii şi dumneata câteva poveşti de spus la o ţigară.

Fernack îşi trase un scaun şi se aşeză cu faţa spre „Sfântul”. Consumându-se prima reacţie produsă de surpriză, acceptă situaţia ca pe ceva prozaic, banal. De vreme ce deocamdată i se luase iniţiativa, nu făcea niciun rău dacă asculta.

— Ce cauţi aici? întrebă el; şi în glas i se simţea un început de respect sardonic.

Simon îşi întoarse pistolul spre Nather şi-i făcu semn să se ducă înapoi în scaunul lui rotitor.

— Aş putea pune aceeaşi întrebare, remarcă el.

Fernack îi aruncă gânditor o privire judecătorului. Ochii ageri ai lui Simon surprinseră dezgustul din privirea lui şi îşi dădu seama că şi Nather văzuse.

— Poţi să-ntrebi ce vrei, zise Fernack sec.

Simon îi contemplă pe cei doi cu umor.

— Cele două braţe ale legii, comentă reverenţios. Omul care veghează asupra liniştei şi omul care-mparte dreptatea. Aţi putea poza pentru un tablou. „Incoruptibilii inocenţi”!

Fernack se încruntă, iar judecătorul se mişcă jenat în

scaun. În încăpere era o linişte încordată, întreruptă de vocea aspră a inspectorului de poliție.

— Mai ştii vreun basm?

— O mulțime. A fost odată ca niciodată un mare oraş, cel mai bogat oraş din lume. Turnurile sale străpungeau norii, iar străzile erau pavate cu bancnote aurite pe spate, la fel de bune ca demodatele pietre de pavaj din poveşti şi mult mai uşor de transportat. Şi toți locuitorii săi ar fi trebuit să fie foarte fericiți, având monumente ca „*Macy's Basement*“ şi „*Groven Whalen*” o catedrală numită Minsky. Dar în subteranele oraşului trăia o caracatiță lacomă, ale cărei tentacule ajungeau de la cele mai înalte până la cele mai joase locuri – ajungeau chiar şi în afara oraşului, până la satele irlandeze Canarsie şi North Hoosick şi până la un loc denumit țara Rockaway, unde locuiau cetățenii scoțieni. Şi această caracatiță prospera şi se îngraşă hrănindu-se numai cu sânge, cu aur şi cu onoarea oamenilor.

Glasul amar al lui Fernack întrerupse discursul.

— E prea adevărat ca să fie amuzant.

— Nici nu intenționam să fie – în mod special. Fernack, ştii de ce mă aflu aici. Azi după-amiază am făcut o treabă pentru dumneata – una din acele treburi mărunte care sunt de datoria fratelui Nather, dar se pare că n-apucă niciodată să le facă. Ionetzki era prieten bun cu dumneata, nu?

— Ştii cam multe. Detectivul îşi încleştă pumnii lângă trup. Altceva...?

— Iar Nather pare să fi fost prieten bun cu Jack Irboll. Gândesc eu în locul dumitale. Impresionat de această orgie de devotament, m-am repezit să-l văd pe Nather; şi nu eram aici nici de o jumătate de oră, când ai dat buzna şi dumneata. Cu puțin timp în urmă te-am întrebat pentru ce ai venit şi n-am mai schimbat subiectul.

Fernack strânse din buze. Îşi întoarse privirea spre judecător, dar, în afară de picăturile de transpiraţie de pe pomeţii congestionaţi, nimic nu-ţi atrăgea atenţia; faţa pătată a lui Nather era inexpresivă ca o bucată de slănină. Fernack se uită din nou la „Sfântul".

— Vrei să ţi se răspundă la o mulţime de întrebări, afirmă el sec.

— Îţi mai pun una. Simon trase din ţigară şi-l privi pe detectiv prin norul de fum pe care-l exală. Poate că poţi să-mi explici ceva. Tradu-mi în cuvinte clare, şi-ncearcă să mă faci să pricep.

— Ce?

— «„Marele Boss" spune că ar fi mai bine să stai acasă astă-seară. S-ar putea să aibă nevoie de tine».

Simon debită citatul plin de speranţe fără nicio ezitare. Vorbele lui zbârnâiră ca o coardă ruptă de vioară şi asistenţa nu avu răgaz nici măcar o jumătate de secundă ca să-şi adune forţele sau să-şi pregătească reacţiile. Dar nici în momentele sale de optimism maliţios nu se aşteptase „Sfântul" la rezultatele cu care a fost răsplătit.

Mai bine-ar fi provocat o explozie la picioarele lor. Nather îşi ţinu răsuflarea sughiţând convulsiv, ca un om împuşcat în stomac. Fernack se ridică de pe scaun cu muşchii încordaţi; ochii lui cenuşii se făcură mari, apoi se micşorară până ajunseră două crăpături lucitoare.

— Mai spune o dată, îi ceru el tăios.

— Văd că n-ai priceput. „Sfântul" zâmbi, dar privirea lui de safir era la fel de liniştită ca pistolul cu care ochea. Te rugam numai să-mi traduci ceva. Poţi să-mi spui ce-nseamnă?

— Cine vrea să ştie?

Nather se ridică, zbuciumându-se, de pe scaun, cu pumnii încleştaţi şi cu faţa crispată. Chipul îi era supus

la mari cazne.

— Dar asta-i inadmisibil! lătră el răguşit. Nu poţi să faci altceva, Fernack, decât să stai să-l asculţi pe nebunul ăsta?

Fernack îi aruncă o privire.

— Ba da, spuse el scurt. Ia-i dumneata pistolul şi o să fac.

— Am să te reclam comisarului! aproape că urlă Nather. Să vezi dacă n-aranjez eu să te dea afară din poliţie! Pentru ce mai avem legi, dacă un huligan înarmat mă poate ataca în propria, mea casă, chiar sub nasul dumitale...?

— Iar gangsterii pot să împuşte copoii ziua-n amiaza mare şi să fie achitaţi, adăugă „Sfântul" spiritual. Hai să facem un miting de protest. Nu ştiu unde-o s-ajungă ţara asta...

Nather se sufoca. „Sfântul" se ridică. Plutea ceva în aer care-l sfătuia că era mai bine să amâne discuţia – n-avea nicio legătură cu izbucnirea zgomotoasă a judecătorului. El acţiona pe baza siguranţei ce i-o dădea intuiţia, ignorând cu dispreţ urmările dramatice. Prefera să lucreze aşa, în felul său propriu, urmând o cale a cărei direcţie nu-ncerca s-o traseze. Dar seara aceasta, abia începuse.

Se duse spre birou şi ridică capacul unei tabachere de bronz. Îşi alese o havană, şi o adulmecă apreciativ.

— Dacă la altceva nu te pricepi, la tutun bun te pricepi, Algernon, murmură el.

Aruncă mucul de ţigară şi îşi înfipse strengăreşte între dinţi o Corona-Corona. După ce se gândi mai bine, aplecă uşor tabachera şi se servi cu o mână bună de havane din aceeaşi recoltă.

— Ei, băieţi, spuse el, să nu vă supăraţi dacă am să vă părăsesc. Niciodată nu stau mai mult decât trebuie,

şi poate aveţi să vă şuşotiţi ceva secret la ureche.

Se retrase strategic spre fereastră şi se opri să se încheie la haină.

— Apropo, nu-i nevoie să vă repeziţi ca să-mi faceţi semn cu mâna. Despărţirile m-au impresionat întotdeauna. Învârti automatul în jurul degetului pentru ultima oară şi-l cântări sugestiv în mână. N-aş vrea să aibă loc vreun accident în ultima clipă, spuse „Sfântul" şi se duse.

Fernack rămase cu privirea pironită în bezna ce umplea dreptunghiul ferestrei şi îşi goli plămânii cu un lung oftat. După câteva secunde, se ridică-n picioare. Se duse fără grabă spre fereastra deschisă şi rămase acolo, privind tăcut în întunericul de afară; apoi se întoarse iar spre judecător.

— Tipul ăsta ar putea să-mi placă, spuse el gânditor.

Nather se uită chiorâş la el.

— Mai bine ai pleca şi dumneata, se oţărî el. O să mai auzi de asta...

— O să auzi dumneata acum, i-o tăie Fernack cu răceală; şi ceva insesizabil din tonul lui îl făcu pe Nather să asculte.

Detectivul termină repede ce avea de spus. Când Fernack era la lucru, nu se exterioriza niciodată prin cuvinte şi chiar dacă i-ar fi umblat prin minte vreo expresie eufemistică, aceasta ar fi fost urgent izgonită. Renunţă definitiv, cu total dezgust, să se poarte cu mănuşi, şi expuse versiunea sa asupra faptelor cu o brutalitate jignitoare, care-l făcu pe Nather să se albească la faţă şi să tremure.

La trei minute după plecarea lui Simon Templar, inspectorul Fernack se repezi şi el afară din cameră, însă pe un traseu mai normal. Coborî scările ca tunetul, îl îmbrânci pe valetul care, servil, se dusese să-i deschidă

uşa, şi dădu buzna la volanul maşinii de patrulare cu o violenţă nejustificată prin simpla dorinţă arzătoare de a se îndepărta de acele locuri. Dar seara încă nu se terminase; deşi în momentul acela el n-o ştia.

Trânti portiera, aprinse contactul şi porni motorul; în clipa aceea simţi apăsând uşor dar sigur, în coastele sale, ceva tare şi în dreptul lui răsună glasul melodios al „Sfântului".

— Dă-i drumul, inspectore. Facem o mică plimbare de plăcere.

3

Inspectorul Fernack rămase cu gura căscată. Sub presiunea tensiunii nedescărcate, nu observase sosirea „Sfântului" şi nici deschiderea fără zgomot a celeilalte portiere. Nici nu avea vreun motiv să se fi aşteptat la aşa ceva. Conform experienţei sala, era sigur că la vremea aceea „Sfântul" se strecura probabil prin traficul intens, la trei-patru mile depărtare, aşa că nici nu acordase vreun gând acestui subiect. Situaţia în care se afla, pentru a doua oară, era atât de neaşteptată, încât, pentru o clipă, se simţi paralizat. În acest răstimp, Simon se instală pe locul de lângă el şi închise portiera.

Fernack închise gura şi se uită în ochii albaştri, calmi, care-l priveau din spatele pistolului.

— Ce ai de gând?

— Mergem la plimbare. Aş vrea să discut cu dumneata şi poate că şi dumneata vrei să discuţi cu mine. Mergem oriunde vrei în afară de Center Street.

Chipul de granit al detectivului se crispă. Indignarea care clocotea în el avea şi ea o limită, dincolo de care mânia lui crescândă scădea şi se domolea – şi obrăznicia individului îl adusese la această limită din două mişcări

teribile. Timp de o secundă, furia lui Fernack păru s-atingă apogeul, oscilând ca un troleu deviat de pe fir, apoi o luă iar în direcție opusă, domolindu-se.

— Să-ncercăm în parc.

Apăsă cu gheata lui greoaie pe ambreiaj şi cuplă. Ieşiră din Str. 10 şi cotiră spre nord pe bulevardul 7. Simon se aşeză comod şi-şi aprinse havana cu bricheta de la bord; nu mai scoaseră niciun cuvânt până ce pătrunseră în traficul încâlcit din Times Square.

— Ştii, spuse „Sfântul" calm, m-am cam plictisit să tot sucesc pistolul ăsta. Nu ne-am putea dispensa de el ca să purtăm o discuție confidențială?

— Mie-mi convine, mormăi Fernack, fără să-şi ia ochii de la drum.

Simon băgă automatul în buzunarul de la haină şi se lăsă pradă plăcerii de a degusta havana. Nu-l frământa nicio clipă îndoiala că nu s-ar fi putut baza în mod absolut pe armistițiul încheiat. Merseră mai departe pe sub luminile orbitoare şi pătrunseră în Central Park prin intrarea largă de la Columbus Circle.

După câteva sute de metri, Fernack trase la marginea drumului şi opri motorul. Deschise radio-receptorul său pe unde scurte, şi îşi aprinse pe-ndelete havana, după care se-ntoarse. Când trase fumul în piept, jarul ei îi luminã chipul aspru ce purta o expresie de curiozitate flegmatică.

— Ei, care-i jocul?

Simon dădu din umeri.

— Acelaşi ca al tău, mai mult sau mai puțin. Tu lucrezi în limitele legii, eu în afara ei. Mergem pe căi diferite, dar în aceeaşi direcție. În general, se pare că drumul meu ajunge la destinație mai repede decât al tău – dovadă răposatul Irboll.

Fernack privi fix înainte, pe deasupra farurilor stinse.

— De asta mă aflu aici „Sfântule“. I-am spus azi dimineaţă comisarului că aş îndrăgi orice om care ar lichida-o pe lepădătura aia. Dar n-ai să poţi scăpa.

— Am scăpat destul de frumuşel, de câţiva ani încoace, răspunse „Sfântul” cu răceală.

— Datoria mea e să te arestez, să-ţi storc o declaraţie şi să te expediez la o şedinţă de scaun electric. Poate că asta am să şi fac mâine. Recunosc că eşti abil. Eşti singurul om care m-a tras pe sfoară de două ori într-un singur ceas şi m-a făcut să-mi placă. Dar în ochii mei eşti un tâlhar, un ucigaş. Gangsterii din oraş au şi aşa destulă putere, nu-i nevoie să le mai dai nas. Oficial, datoria mea e să te arestez. Aşa se măsluiesc cărţile.

— Destul de cinstit... Mai franc de atât nu puteai fi cu mine. Dar am şi eu de împlinit o datorie. Am venit ca să fac un pic de curăţenie în oraşul vostru, şi ştii şi tu câtă nevoie are de aşa ceva. Dar datoria ta e să mă împiedici să reuşesc. Eşti angajat să ai grijă ca toţi ucigaşii şi gangsterii din oraş să-şi pună galoşii când plouă, şi să-i înfofoleşti bine ca nu cumva să răcească. Cetăţenii New York-ului te plătesc ca să fie siguri că nu comit crime decât cei cu relaţii politice...

— Şi ce-i cu asta?

— Poate că, strict confidenţial, vei răspunde la câteva întrebări, cât n-avem asistenţă.

Fernack mesteca havana plimbând-o până-n celălalt colţ al gurii, o scoase şi apoi scuipă expert peste portiera maşinii. Îşi puse havana la loc în gură şi observă cum se schimbă stopul de pe verde pe roşu.

— Întreabă-mă.

— Cine-i „Marele Boss“?

Havana lui Fernack se înroşi la capăt, apoi se stinse, iar el îşi puse un cot pe volan.

— Aş vrea şi eu să ştiu. De obicei e doar un nume care

se dă gangsterilor de mare clasă. Lui Al Capone îi ziceau „Marele Boss“. Toate lepădăturile astea sunt teribil de orgolioase. „Marele Şef“, „Patronul” – e acelaşi lucru. Îi făcea să se simtă importanţi dacă aveau o etichetă de asta lipită pe ei, şi le dădea ocazia lepădăturilor mai mici să-i linguşească.

— Foloseşti trecutul?

— Da.

Detectivul scutură scrumul în stradă, havana descriind un arc la capătul braţului.

— În zilele noastre lucrurile sunt un pic mai altfel. Acum când vorbim de „Marele Boss“ ne referim la un tip pe care nimeni nu-l cunoaşte; la cel care e în spatele lui Morrie Ualino, a lui Dutch Kuhimann, a lui Red Meguire şi a tuturor celorlalţi – şi e mai mare decât a fost vreodată vreunul din ei. Tipul care s-a încoronat regele secret al celui mai mare imperiu al gangsterilor care a existat vreodată... Unde-ai auzit de el? întrebă Fernack.

„Sfântul” zâmbi.

— Am tras cu urechea, e unul din obiceiurile mele proaste.

— La Nather?

— Trage singur concluziile.

Fernack se răsuci în scaun, trupul lui masiv fiind înghesuit sub volan; pe sub sprâncenele stufoase, îndreptate în jos, ochii cenuşii reflectau lumina roşiatică de la capătul havanei.

— Un lucru să pricepi, spuse el aspru, tot ce spui despre mine şi despre restul poliţiei poate să fie adevărat. Nu te contrazic. Aşa e condus oraşul ăsta şi aşa a fost de când băteam mingea pe maidane. Dar îţi spun eu, că într-o bună zi am să-i lipesc prostului ăla o condamnare în frunte, cât e el de judecător! – şi acolo o să-i rămână! Dacă viersul pe care mi l-ai şoptit i-a fost

spus lui Nather, înseamnă că se coace ceva murdar la noapte; şi dacă găsesc vreo posibilitate de a-l implica pe Nather, am să-l înhaţ. Şi o să am grijă să încaseze tot, cu tot tacâmul.

— De ce toate astea?

— Fiindcă Nather nu-i decât marioneta „Marelui Boss", aşa cum era şi Irboll. Ascultă: dacă gaşca lor iese la iveală la noapte, există ca de obicei şansa ca ceva să şchioapete. Unu, doi din ei s-ar putea să fie luaţi de copoi. Asta-nseamnă că vor fi altoiţi. Nu-ţi face iluzii. Când îi aducem pe indivizii ăştia la secţie nu-i mângâiem. În majoritatea cazurilor, ceea ce încasează de la noi în camera din dos e singura pedeapsă cu care se aleg. Şi nu le place. Poţi să fii cât de tare şi să nu scoţi un piuit şi tot te doare când intri pe mâna unui curcan cu braţe solide, înarmat cu un baston de cauciuc de un metru. Aşa că dacă indivizii din bandă sunt deştepţi, au un avocat gata să dea buzna cu ordinul de „habeas corpus" înainte ca noi să ne fi pus cu treaba pe ei – iar aceste ordine trebuie să fie semnate de un judecător. Într-o bună zi se va vota o lege prin care se va permite gangsterilor să-şi scoată singuri ordine ca să-i scutească pe toţi de o mulţime de cheltuieli, dar deocamdată mai ai încă nevoie să găseşti un judecător acasă.

— Înţeleg, spuse „Sfântul" cu blândeţe.

Fernack bombăni şi strânse havana între degetele lui groase.

— Cine a dat ordinul de care mi-ai spus?

— N-am nici cea mai vagă idee, minţi „Sfântul".

Îl înţelegea pe Fernack, dar ajunsese în cariera lui la o etapă în care nu mai putea lăsa să i-o ia înainte un detectiv, încălcându-şi astfel un vechi principiu.

— Ordinul a fost transmis prin telefon, atâta tot.

— Pentru ce te-ai dus la Nather?

— Ți-am pus aceeaşi întrebare, dar nu trebuie s-o mai repet. Am stat chiar sub fereastră şi am ascultat.

Lui Fernack îi căzu havana din gură şi se lovi de genunchi cu o ploaie de scântei.

— Ce-ai făcut?!

— În eventualitatea că te-ai fi decis să mă urmăreşti, explică „Sfântul“ binevoitor, voiai s-o tulesc, sărind gardul, în faţa unui escadron de poliţişti înfuriaţi? Asta-i o treabă pentru Charlie Chaplin. E cam nedemn de mine.

Zâmbi aducându-şi aminte de ceva.

— Ți-am admirat vocabularul.

Detectivul bâjbâi preocupat după havană.

— Am fost nevoit, mârâi el. Porcul ăla a mers prea departe când l-a achitat pe Irboll. Poate o să fiu retrogradat pentru asta, dar n-aş fi putut sta deoparte nici dacă mi s-ar fi spus dinainte că mă voi trezi a doua zi bătând cinci kilometri pas de patrulă pe State Island.

Simon îşi dădu capul pe spate şi îşi pironi privirea în plafonul scund al maşinii.

— Care-i mecanismul?

Fernack se aplecă peste volan şi trase un fum, aţintindu-şi din nou privirea drept înainte. Taxiuri şi maşini particulare şerpuiau pe lângă ei în şiruri întretăiate, iar deasupra capetelor lor, într-un copac, o pasăre de noapte se lăuda cu ce o să-i facă nevesti-sii când o să se-ntoarcă acasă.

Stopul se schimbă de două ori până să răspundă.

— În fruntea acestui oraş, începu el încet, există o organizaţie politică numită Tammany Hall[1]. Membrii săi ocupă toate posturile de răspundere, şi, înainte de a te naşte dumneata ei au transformat alegerile într-o ştiinţă

[1] Clădirea în care se află primăria oraşului.

atât de exactă, încât nici nu le mai dau atenție. Îşi manevrează alegătorii ca o paradă militară; huliganii angajați de ei păzesc urnele, iar salariații lor numără voturile. Şeful acestui Tammany Hall este un individ numit Robert Orcread, care s-a autointitulat „Bob cel Cinstit". Lângă primărie e o frumoasă statuie numită Virtutea Civică, dar înăuntru se află cea mai mare colecție de tâlhari şi de politicieni corupți care a condus vreodată un oraş.

E un procuror pe nume Marcus Yeald, pe care ticăloşia l-a făcut atât de strâmb, că-l poți folosi la scos dopuri; procesele lui sunt înaintate unui cârd de judecători ca Nather. La noi lucrurile stau altfel decât în țara dumitale. Aici judecătorii sunt aleşi; şi de fiecare dată când li se înaintează un proces, trebuie să se-aşeze şi să gândească bine ce atuuri politice are individul; sau poate o persoană sus-pusă le atrage atenția să nu facă vreo greşeală, fiindcă dacă un judecător trimite la puşcărie un individ cu mare influență politică, după următoarele alegeri o să-i ocupe altcineva scaunul. Politicienii îl numesc pe şeful poliției şi el face ce zic ei. Şi stă pe tuşă când ei spun să stea pe tuşă. Prima greşeală pe care au făcut-o a fost când l-au angajat pe Quistrom. El nu primeşte ordine de la nimeni; şi a reuşit să se facă atât de iubit şi respectat de oamenii cumsecade din acest oraş, încât nici politicienii nu mai îndrăznesc acum să-l dea jos – ar stârni prea multă zarvă. Dar până la urmă se ajunge la aceeaşi situație. Dacă trimitem un individ la tribunal, ancheta o conduce tot Marcus Yeald sau unul din asistenții lui, iar un judecător ca Nather se ocupă de proces şi are grijă ca totul să decurgă frumos şi amical. În oraşul ăsta e o adunătură de lepădături şi de ucigaşi care n-au limite şi merg mână-n mână cu politicienii, iar politicienii merg mână-n mână cu ei.

Am-avut răpiri, crime, şantaje şi vom mai avea. Ăsta-i jocul „Marelui Boss”, şi e o pungăşie perfectă. Ies mai mulţi bani decât au ieşit vreodată din băutură – şi e mai sigur. Gândeşte-te şi dumneata. Dacă fiul, soţia sau fratele dumitale, ar fi ţinuţi zălog pentru răscumpărare, şi ai şti că lepădăturile care-i ţin sunt blânde ca nişte şerpi cu clopoţei – n-ai plăti?

„Sfântul“ încuviinţă în tăcere. Rezumatul expus de Fernack rar, impasibil, adăuga destul de puţin la ceea ce ştia deja, dar completa şi colora imaginea pe care şi-o făcuse. Avea acum nume noi la care să se gândească; şi dându-şi seama de asta, îşi aminti întrebarea pe care o amânase cu tact.

— Cine e Papulos?

Fernack râse strâmb.

— Te-ai descurcat binişor. E omul de acţiune al lui Morrie Ualino.

— Omul de acţiune al lui Ualino, zici? Simon bănuise răspunsul, dar nu se dădu de gol. Şi ce ştii despre Morrie?

— E unul din grangurii pe care i-am pomenit adineauri. Un individ din ăla cu părul negru, lucios, chipeş ca Rudolf Valentino, dacă-ţi place cumva genul – trăieşte pe picior mare, se comportă şi vorbeşte ca un domn, umblă într-o maşină blindată şi are doi trăgători care merg întotdeauna în umbra lui.

— Din ce trăieşte?

— Are unul din cele mai mari saloane de pocher de pe Broadway. E spirt tipul – şi otravă. L-am băgat o dată la Ossining şi o dată la Dannemora, chiar eu, dar n-a stat nici cât să-şi schimbe o pereche de ciorapi.

Havana lui Fernack se răsuci prin beznă descriind o parabolă arzătoare şi atinse şoseaua cu o ploaie de foc.

— Înhaţă-l, fiule, dacă ai nevoie de el. Ţi-am spus tot

ce am putut.

— Unde-l găsesc?

Fernack îşi întoarse brusc capul şi-l privi cu ochi mari. Întrebarea fusese pusă cu atâta nonşalanţă, de parcă „Sfântul" ar fi cerut adresa unei cofetării; dar chipul lui Simon era foarte serios.

Fernack îşi întoarse privirea spre drum şi după câtva timp spuse:

— Pe Str. 49, între bulevardul 7 şi bulevardul 8, e o cârciumă numită „La Charley". Ar merita s-o vizitezi – dacă poţi pătrunde. E o fată acolo, pe nume Fay Edwards, care ar putea să...

Inspectorul se opri brusc. O a treia voce se amestecase straniu în conversaţie – o voce metalică, impersonală, care venea de la radioul de sub bordul maşinii.

„Atenţiune toate maşinile... Atenţiune toate maşinile... Viola Inselheim, în vârstă de şase ani, răpită de acasă, din Sutton Place..."

Fernack sări literalmente în sus; farurile unei maşini care trecu pe lângă ei îi dădură la iveală chipul cu trăsături gravate în fier.

— Dumnezeule! S-a comis!

Întoarse cheia în contact în timp ce glasul metalic continua să zumzăie.

„...Răpitorii au fugii într-o maşină închisă, de culoare cafenie. Număr de New York. Primele trei cifre 5F3 sau 5F8. Inspectorul Fernack să sune la dispecerat. Atenţiune toate maşinile..."

Motorul se trezi la viaţă începând să uruie sacadat, şi Simon se decise brusc să-şi vadă de treburile lui.

— Opreşte! strigă el, în timp ce maşina aluneca înainte. Asta-i distracţia dumitale.

Răspunsul lui Fernack se pierdu în cântecul

motorului care prindea viteză. Simon deschise portiera şi ieşi pe scara maşinii.

— Mulţumesc pentru plimbare, şi sări sprinten pe asfaltul care-i fugea de sub picioare.

Rămase sub un copac să asculte cum se îndepărtează sunetul tânguitor al sirenei maşinii, şi un surâs vag îi înflori pe buze. Impulsul care-l adusese înapoi la Fernack dăduse rezultate ce depăşeau toate speranţele lui. Peste Nather era Papulos, şeful lui Papulos era Morrie Ualino, iar peste Ualino era „Marele Boss“. În buzunarul „Sfântului“, în afară de pistol, se mai găsea bucata de hârtie anexată unui cadou de douăzeci de mii de dolari pe care Nather se căznise inutil să-l păstreze. Însemnarea de pe hârtie – Simon o citise în timp ce-l aşteptase pe Fernack sub fereastra bibliotecii – spunea simplu: „Mulţumesc. Papulos“.

Logica îi dicta s-o ia pe cale ierarhică. Iar dacă Simon şi-a adus aminte, că această acţiune îl va duce şi la misterioasa Fay Edwards, nu-nsemna decât că e şi el om...

CAPITOLUL III
ÎN CARE SIMON TEMPLAR TRAGE CU OCHIUL LA DOMNUL PAPULOS, IAR MORRIE UALINO ÎI TRAGE UN PUMN „SFÂNTULUI”

1

Când se întoarse la hotelul Waldorf Astoria, urcându-se în apartament cu liftul particular, ca şi mai înainte Valeross îl aştepta. Bătrânul se sculă în picioare cu un zâmbet vag.

— Mă bucur că te-ai întors, Simon. M-am întrebat, pentru scurt timp, dacă nu cumva situația e prea complicată chiar şi pentru dumneata.

„Sfântul” râse, aruncându-şi cu dexteritate pălăria în cuierul din cealaltă parte a camerei. Îşi făcu de lucru cu un pahar, o sticlă, nişte cuburi de gheață şi un sifon.

— Am stat mai mult decât mă aşteptam, explică el. Ştii, a trebuit să-l iau pe inspectorul Fernack la o plimbare.

Clipi ispititor spre Valeross, pe deasupra buzei, paharului. Valeross aştepta răbdător expunerea ce trebuia să urmeze, luându-şi, după cum se cuvenea, un aer uluit, pentru a-i da satisfacție „Sfântului“. Simon se duse spre un fotoliu, se tolăni în el, îşi aprinse o țigară şi trase puternic în piept, totul petrecându-se într-o tăcere teatrală.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că umila țigaretă

„Player's“ se poate cumpăra aici cu douăzeci de cenți, remarcă el în cele din urmă. Amestecurile voastre americane sunt o insultă la adresa nicotinei, Bill. Până acum eram convins că spaniolii fumează cele mai proaste țigări din lume; dar a trebuit să vin aici ca să descopăr că tutunul poate fi rumenit, fiert, prăjit, impregnat cu mentă, măcinat până devine o pulbere oarecare, vârât într-un sul de sugativă, şi totuşi poate fi plasat unui public care nu bănuieşte nimic.

Valeross zâmbi.

— Dacă asta-i tot ce ai de gând să-mi spui, mă întorc la cartea mea. Simon se înduplecă.

— Mă gândeam în drum spre casă, conchise el în încheierea povestirii, şi am ajuns la concluzia că au un rost şi plimbările astea. De fapt, cred că am să intru-n jocul lor.

Valeross clătină din cap.

— Eu nu te-aş sfătui. E o experiență deseori fatală.

— Nu şi pentru mine. Am să-ți dau îndată mai multe amănunte, Bill – cu cât reflectez mai mult la asta, cu atât mai mult mi se pare că este, în acest moment, cea mai promițătoare cale. Dar în timp ce îmi mai torni un pahar, gândeşte-te de ce ar fi cineva atât de lipsit de inimă încât să răpească un copil care şi aşa avea parte de mai multă suferință decât i-a fost dată de Dumnezeu, pe nume Viola Inselheim.

Valeross luă cartea de telefon şi se scărpina în cap.

— Sutton Place, ai spus? Frunzări cartea, găsi ce căuta şi-o aşează deschisă pe genunchii lui Simon.

Simon se uită la *Inselheim* şi găsi un oarecare Ezekiel din acest trib, a cărui adresă era Sutton Place.

— Ăsta ar putea fi omul nostru, spuse Valeross.

În ierarhia lui Simon Templar, acest nume nu spunea nimic.

— Cine e?

— Zeke Inselheim? E unul din cei mai bogați agenți bancari din New York.

Simon închise cartea.

— Deci de aceea stă Nather acasă astă-seară...!

Luă paharul pe care Valeross i-l umpluse din nou şi fumă în tăcere. Acum îşi explica mai bine convocarea tuturor maşinilor şi agitația lui Fernack. Şi ideea de a continua să-şi petreacă noaptea în acelaşi fel în care o începuse îl atrăgea cu o voluptate crescândă. Îşi termină imediat băutura şi se ridică în picioare.

— Vrei, te rog, să-mi comanzi o cafea? Cred că am să plec din nou.

Valeross se uită fix la el.

— Ai făcut destule azi. Ar trebui să te odihneşti.

— Dacă ai fi Zeke Inselheim te-ai odihni? întrebă Simon. Aş prefera să fac această plimbare chiar astă-seară.

Se întoarse peste zece minute în living-room, proaspăt şi spilcuit după un duş rece, cu părul negru bine periat şi cu ochii albaştri şi veseli, strălucitori şi senini ca o dimineață de vară. Cămaşa era descheiată la gât, cum o îmbrăcase când ieşise din baie, iar mâneca stângă era suflecată până la cot.

Îşi ajustă curelele unui ciudat soi de toc strâns lipit de antebrațul stâng: mânerul cuțitului, din fildeş splendid încrustat, se afla chiar în dreptul încheieturii mâinii, astfel că mâneca îl acoperea tocmai bine când era lăsată-n jos.

Valeross turnă cafeaua şi-l studie. Masa asta de muşchi degaja forță dinamică, o măreață îndrăzneală şi o mândrie vitală, insuflându-ți încredere...

— Dacă aş fi cu douăzeci de ani mai tânăr, spuse Valeross linişti, aş merge cu tine.

Simon râse.

— Chiar dacă ar mai fi încă patru ca tine n-ar fi nicio diferenţă. Răsuci braţul, lăsând să se vadă pentru o clipă cuţitul în tocul lui, înainte, de a-şi lăsa mâneca în jos. Belle şi cu mine vom face tot ce e de făcut în această expediţie.

Peste alte zece minute se afla într-un taxi, gonind spre vest, prin hăurile oraşului. Imensele clădiri ale instituţiilor de pe bulevardul V, lăsate pe timpul nopţii în seama oamenilor de serviciu şi a intendenţilor, îşi proiectau pe cerul întunecat contururile geometrice ale ferestrelor luminate, aidoma unor uriaşi faguri strălucitori. Taxiul traversă Broadway-ul şi bulevardul VII, „plonjând" în marea de lumină răspândită de firmele teatrelor, cinematografelor şi cabaretelor, ca un înotător care sare printr-un val şi iese la suprafaţă de cealaltă parte, într-o zonă mai liniştită, într-o obscuritate uşor mirositoare, în care un tub de neon roşu lumina inscripţia: „La Charley".

Casa avea o structură imprecisă, destul de murdară, de genul celor care nivelează linia orizontului la vest de bulevardul VII, unde se va mai extinde încă orgia de clădiri futuriste care au dat naştere *Acului lui Chrysler.* Ca şi vecinele sale, dădea impresia deprimantă că aparţine unei comunităţi de persoane nedefinite, decise mai de mult să capete o anumită individualitate şi care-şi realizaseră ambiţia adoptând variate căi distinctive de a fi nedefinite. Ferestrele de la parter erau acoperite cu nişte draperii verzui care căpătau o luminozitate fosforescentă de la luminile din spatele lor.

Simon apăsă pe sonerie şi peste câteva clipe în uşa grea de stejar se deschise un grilaj. În situaţia asta nu se putea rezolva nimic fără o cacealma; şi cacealmaua trebuia făcută la marele noroc.

— Mă numesc Simon, se prezentă „Sfântul”. M-a trimis Fay Edwards.

Omul dinăuntru clătină din cap.

— Fay n-a venit încă. Vrei s-o aştepţi?

— Poate capăt ceva de băut cât aştept, dădu Simon din umeri. Părea lipsit de orice interes sau nerăbdare, şi nu exagera aerul de nonşalanţă inofensivă pe care şi-l luase. Nici dacă ar fi fost cu adevărat atât de nevinovat pe cât se arăta, n-ar fi fost mai autentic; portarul aruncă o privire în susul şi-n josul străzii şi trase zăvorul.

Simon pătrunse înăuntru şi-şi agăţă pălăria într-un cuier. Dincolo de holul minuscul se afla un bar care părea să ocupe tot ce mai rămăsese din partea din faţă a clădirii. Mesele erau destul de bine ticsite cu vârstnici „tinerei”, cu bărbia albăstrie de atâta bărbierit, îmbrăcaţi în haine foarte strânse pe corp care pun minunat în valoare excrescenţele musculoase de pe bicepşi şi de pe spinare. Ridicându-şi privirile în tăcerea ce se lăsă automat la intrarea „Sfântului”, chipurile, şi mai ales ochii lor aveau un aer uniform de indiferenţă rece, ca nişte peşti care au fost ţinuţi în frigorifer mai mulţi ani. Printre ei erau presărate câteva mostre din categoria blondelor cu ample rotunjimi şi cu feţe comune, uşor de recunoscut oriunde ca aparţinând genului „amică de gangster” – ciudat că dintre cei care, datorită unor averi uriaşe reuşesc să se „cioplească” în aproape toate privinţele, puţini îşi rafinează gustul în privinţa femeilor.

Simon se uită doar în trecere la clienţi, cuprinzând într-o privire largă tabloul general. Se îndreptă spre bar şi se cocoţă pe un taburet înalt. Unul din barmanii în haină albă puse la vedere un pahar cu apă rece şi aşteptă.

— Pune un whisky cu sifon, comandă „Sfântul”.

În timp ce barmanul i-a preparat băutura, rumoarea din încăpere a revenit la intensitatea sa normală. Simon sorbi din pahar şi-l opri pe barman înainte de a-ncerca să plece.

— Numai o clipă. Cum te cheamă?

Era un individ cu o faţă ovală, inexpresivă, de culoare măslinie, cu nişte ochi căprui umbriţi de gene frumoase, cu un păr negru ondulat şi lucios, a cărui vârstă era greu de determinat.

— Toni, declară el.

— Felicitări. Pe mine Simon. Din Detroit.

Individul dădu din cap neimpresionat, cu ochii săi căprui fixaţi pe chipul „Sfântului".

— Din Detroit, repetă el, ca şi cum ar fi memorizat un mesaj.

— Mi se spune Simon-Patru-Aşi, preciză „Sfântul" calm.

Faţa netedă a barmanului reacţionă la fel cum ar fi reacţionat un chip de lemn.

— Am auzit că în oraşul ăsta sunt câţiva jucători care ştiu cum arată banii mari.

— Ce vrei?

— M-am gândit că poate fac un joc pe undeva. Privirea albastră a lui Simon susţinea privirea barmanului cu aceeaşi consecvenţă cu care îl fixa celălalt. Vreau să joc cu Morrie Ualino. Individul ştergea încet barul cu cârpa, tamponând picături invizibile.

— Eu nu ştiu nimic. Trebuie să-l întreb pe şef.

Îi întoarse spatele şi dispăru printr-o draperie din spatele barului şi cât lipsi el, Simon îşi termină băutura. Farsa continua; intrase-n joc şi trebuia să rişte mai departe. Dacă se întâmpla ceva în acest stadiu, ar fi fost deosebit de neplăcut – ce s-ar fi putut întâmpla mai târziu, era o altă treabă. Dar nervii „Sfântului" erau ca

de gheață.

După câteva minute, individul se-ntoarse.

— Morrie Ualino nu joacă astă-seară. Joacă Papulos. Vrei să joci?

Pe fața lui Simon nu se mişcă un muşchi. Prin Papulos ajungea la Ualino şi nici nu se aşteptase vreodată să se apropie de Ualino din primul salt. Dar dacă Ualino nu juca astă-seară – dacă avea treabă în altă parte – se putea foarte bine ca mesajul radiofonic pe care-l primise Fernack să furnizeze o explicație. În ochii „Sfântului" apăru şi dispăru o strălucire azurie, ca de oțel, dar barmanul nu văzu decât că dădu din umeri dezamăgit.

— N-am venit aici să joc pe mărunțiş. Cine-i Papulos ăsta?

În ochii lui Toni, căprui şi catifelați, apăru o imperceptibilă licărire de umor dispreţuitor.

— Dacă vrei să joci tare, cred că o să-ți placă. Pe urmă poți să-l înfrunți şi pe Ualino. Vrei să te duci?

— Aş putea să mă antrenez puțin. N-am altceva de făcut.

Toni goli o scrumieră şi o şterse. De la o distanță de câțiva metri ar fi făcut impresia că pur şi simplu îşi umple timpul cu ceva până-l cheamă un alt client, fără să scoată o vorbă cu careva.

— Sunt la hotelul Graylands –: în sus pe stradă, pe partea cealaltă. Apartamentul 1713. Spune-le că te-a trimis Charley Quain.

— E-n regulă. Simon se sculă, desfăşurând o bancnotă pe tejghea. Şi mulțumesc.

— Succes, îi ură Toni, şi-l urmări plecând cu ochi blânzi de căprioară.

Hotelul Graylands era chiar dincolo de bulevardul VII. Era unul din acele „sălaşuri" veşnic pline, care par totuşi

veşnic pustii, cei câțiva clienți putând fi văzuți zorindu-se pe furiş între inviolabilitatea camerelor lor şi anonimatul străzii. Aici puteau foarte bine să stea şi funcționari „reținuți la birou”, dar niciunul nu şi-ar fi dat adresa. Avea un aer de jalnică splendoare, ca o femeie neîngrijită îmbrăcată în brocart, şi în ciuda pustietății saloanelor sale comune emana o atmosferă înăbuşitoare, simțindu-se forfota vieții clandestine şi ilegale din saloanele neautorizate de deasupra.

Liftul aurit, manevrat de un tânăr plin de coşuri, cu aerul că şi-ar fi băgat nasul cu o desfrânare precoce în toate ilegalitățile purtate de acest lift, îl propulsă pe Simon până la etajul 17, şi-l depuse într-un coridor slab luminat. Găsi apartamentul 1713 şi ciocăni. După o scurtă pauză, o cheie se răsuci-n broască şi uşa se deschise câțiva centimetri. O pereche de ochi reci, impasibili îl scrută pe-ndelete.

— Mă numesc Simon, spuse „Sfântul”. Începu să simtă că în seara asta permitea cam multor indivizi nepoftiți să fie familiari cu el, dar părea un pseudonim la fel de bun ca oricare altul; în orice caz preferabil unui nume fictiv, ca, de pildă, Wigglesnoot. Charley Quain m-a trimis aici.

Ochii care-l studiau primiră această informație la fel de entuziaşti ca două mărgele de sticlă.

— Simon... Din Danver?

— Detroit. Mi se spune „Patru Aşi“.

Capul strajei se înclină câțiva milimetri, ceea ce putea să-nsemne încuviințare. Lăsă uşa să se deschidă mai larg.

— Bine, „Patru Aşi“. Am aflat că vii încoace. Dacă eşti dornic de acțiune, aici o să ai ce face.

„Sfântul” zâmbi şi pătrunse înăuntru. Se pomeni într-un hol destul de mare, îngrijit mobilat. În capătul

lui, pe fiecare parte dădeau două camere şi dinspre uşa închisă din dreapta răzbătea din când în când murmurul unui glas tăios, ţăcănitul vesel al fiselor şi foşnetul cărţilor de joc. Simon simţi că era precis pe calea cea bună. Undeva, dincolo de uşa aceea, domnul Papulos era în plină activitate şi „Sfântul" socoti că era timpul să arunce o privire acestui domn Papulos.

2

Straja deschise larg cea de a doua uşă şi Simon intră. Observă că încăperea respectivă fusese iniţial un living-room; dar toată mobila fusese împinsă la perete, lăsând mult spaţiu pentru masa mare, rotundă, acoperită cu postav verde, care ocupa acum centrul podelei. Cercul format de cei ce şedeau în jurul mesei era tivit de câteva specimene cu chipuri slabe, aspre, cu un aer detaşat dar cu priviri de şoimi, care nu puteau fi nicidecum bănuiţi că s-ar fi aflat acolo pentru a îngriji de bolnavi, în cazul că i s-ar fi făcut rău vreunui jucător. Deasupra capetelor ardea o singură sursă de lumină strălucitoare, inundând într-un con de luminiscenţă albă inelul de jucători. Când apăru „Sfântul", toate chipurile se întoarseră spre el.

— „Simon-Patru-Aşi", din Detroit, anunţă straja. Adăugă apoi cu cinism, de parcă atunci îi venise ideea: Vrea activitate, băieţi.

Observatorii cu chipuri slabe aşezaţi în umbră se relaxară şi îşi încrucişară din nou picioarele; jucătorii dădură scurt din cap, răspunzând prezentării, şi se întoarseră din nou la jocul lor.

Simon se îndreptă agale spre masă şi îşi trase un scaun liber, vis-à-vis de cel care împărţea cărţile. Dintr-o singură privire aruncată pe deasupra mesei, îşi dădu

seama că straja avusese motive să fie cinică – jocul avea o miză destul de mare ca să curețe orice jucător neinițiat dintr-o singură mână. Îşi aprinse o țigară şi studie chipurile jucătorilor. Formau o adunătură pestriță, în care-şi găsiseră locul atât elita gangsterilor cât şi acoliții vulgari ai celor sus-puşi. În dreapta lui era un domn corpolent, cu ochi şterşi dar cu tipica privire de pirat a unui cetățean onorabil din Grand Rapids, plecat în vâjâială prin marele oraş. Domnul cel corpolent se aplecă confidențial, exalând un miros puternic de Bourbon.

— Vrei activitate, aud? rosti el gâfâind. Aici ai găsit locul. Aud?

— Aud? întrebă „Sfântul", contaminat pentru moment de atmosferă.

— Am zis că ăsta-i locul potrivit pentru activitate, aud? repetă onorabilul cetățean cu o bunăvoință laborioasă; şi un zâmbet subțire înflori pe buzele „Sfântului".

— Frate, consimți el cu convingere, încă nu ştii nimic.

Privirea-i era fixată asupra celui ce dădea cărțile, care părea să fie şi organizatorul jocului, dacă te luai după grămezile de fise şi după teancurile ordonate de bancnote din fața lui; şi pe măsură ce timpul trecea, „Sfântul" îşi dădu seama din ce în ce mai clar că la masa aceea exista cel puțin un om care n-ar fi fost niciodată rugat să pozeze pentru nimfa centrală dintr-un tablou intitulat „Se ivesc zorile". Fața negricioasă, mâncată de vărsat era parcă o prelungire a cheliei unui cap aproape cubic. Doi ochi mici, negri, apropiați tandru unul de celălalt erau cuibăriți sub cavitățile unei perechi de oase frontale proeminente; iar nasul pierduse, în timpul vreunui vechi conflict cu o sticlă de bere, orice pretenție de simetrie clasică, pe care poate o avusese vreodată. O

ceafă groasă, încreţită de cute de grăsime lega această „transparentă fereastră a sufletului” cu masa densă a trupului care completa evident halca de lut muritor cunoscută lumii sub numele de Papulos. Nu era sub nicio formă un spectacol estetic; dar „Sfântul” venise acolo ca să arunce doar o privire domnului Papulos şi asta şi făcea. Şi în timp ce se uita, ochii negri, rotunzi se ridicară să-i înfrunte privirea.

— Ia spune, domnule Simon, cât să fie? Albele sunt sutare. Roşiile sunt de cinci sute, iar albastrele sunt miare.

Era un glas aspru, nazal, şi se simţea-n el o notă de sarcasm înnăscut. Era genul de glas pe care niciun tâlhar sănătos nu l-ar fi putut auzi fără a fi asaltat de gândul plăcut al crimei; dar „Sfântul” zâmbi şi scoase un rotocol de fum.

— Am să iau douăzeci de miare – şi poţi să rămâi pe albastru.

Se făcu brusc linişte în încăpere. Ceilalţi jucători veniră mai aproape; iar observatorii cu feţe slabe aşezaţi în umbră îşi eliberară instinctiv şoldurile drepte de nişte obiecte stânjenitoare. Fără să mişte măcar dintr-o sprânceană, Papulos număra două grămezi de fise şi le împrăştie în mijlocul mesei.

— Douăzeci de miare, spuse el laconic. Ia să-ţi vedem paralele.

Îl pironi pe deasupra mesei cu o privire opacă.

— I-ai băgat pe mânecă?

— Nu, răspunse „Sfântul” rece. În pantaloni.

— Să-i vedem.

Onorabilul cetăţean din Grand Rapids sorbi din băutura pusă lângă el şi fixă masa cu o căutătură de bufniţă; „Sfântul” băgă mâna în buzunarul de la pantaloni. Pipăi teancul de bancnote şi mai pipăi ceva –

bucata de hârtie mototolită care le însoţise iniţial. Imobilizând cu degetul mic această dovadă revelatoare, trase bancnotele din buzunar şi începu să le numere afară, pe masă.

Era un spectacol admirabil, aşa cum erau întotdeauna jongleriile „Sfântului" – nişte mici bijuterii. Sub privirea vigilentă a grecului, extrăsese cei douăzeci de mii de dolari, în timp ce bucata de hârtie se strecurase, evident, printre bancnote. La jumătatea numărătoarei hârtia căzu, cu faţa-n sus. Simon se opri din numărat; apoi încercă, foarte neîndemânatic, să o apuce. Mişcarea era atât de lentă şi de stângace încât lui Papulos i-a fost uşor să-l prindă de încheietura mâinii.

— Ia stai puţin! Glasul grecului răsună brusc ca o ameninţare în tăcerea din jur. Trase bucata de hârtie cu un deget şi se uită o clipă la ea. Apoi îşi mută privirea spre bancnote. Îşi ridică încet ochii. Pe obrajii săi negricioşi ardeau două pete de culoare. De unde ai banii ăştia?

Ţinea încă încheietura dreaptă a „Sfântului" şi înteţise strânsoarea în loc s-o slăbească. Simon se încruntă la el, cu vinovăţie.

— Da' ce-au banii ăştia? îi întoarse el întrebarea. Ar trebui să fie buni – chiar dumneata i-ai împărţit.

— Ştiu, spuse Papulos cu răceală, dar nu ţie.

Făcu o mişcare infinitezimală cu capul; şi Simon ştiu, fără să se uite împrejur, că doi dintre observatorii cu feţe dure se apropiaseră de scaunul lui. Nimeni nu mişcă; iar respiraţia grea a cetăţeanului respectabil din Grand Rapids care venise să cunoască viaţa, era sunetul cel mai zgomotos din încăpere.

Papulos se ridică în picioare.

— Scoală-te! Vreau să vorbesc cu tine în cealaltă cameră.

Pe umărul lui Simon se încleştă o mână care-l smuci în sus, dar în etapa asta n-avea de gând să protesteze – ca să nu mai spunem că orice protest ar fi fost inutil. Se-ntoarse ascultător între cei doi paznici şi urmă spatele lat al lui Papulos afară din încăpere.

Traversară holul şi intrară în dormitorul apartamentului. Uşa se închise şi se încuie în urma lor. Îl percheziţionară brutal pe Simon, apoi îl împinseră la perete. Papulos se-nfipse-n faţa lui, iar cele două gorile se aliniară pe ambele părţi. Ochii rotunzi ai grecului se îngustară până ajunseră ca două vârfuri de ac.

— De unde ai luat cele douăzeci de miare?

„Sfântul" se uită urât la el.

— Nu te priveşte!

Cu o mişcare surprinzător de iute şi de precisă pentru masa lui de carne, Papulos îşi trase o mână înapoi şi-l pocni pe „Sfântul" cu dosul palmei peste gură.

— De unde-ai luat cele douăzeci de miare?

Pentru o clipă, muşchii „Sfântului" zvâcniră de parcă ar fi fost atinşi de o flacără; dar se stăpâni. Făcea parte din jocul în care intrase şi putea ridica scorul împotriva lui Papulos şi altă dată. Încercă să-i dea grecului un pumn în falcă, dar o făcu ca un amator, cu o mişcare necontrolată care n-avea nicio şansă să-şi atingă ţinta; şi se alese cu două automate grele sfredelindu-i coastele.

Papulos rânji.

— Eşti ori prost, ori neputincios, ori nebun! Te mai întreb încă o dată – cuviincios şi civilizat – de unde-ai luat cele douăzeci de miare?

— Le-am găsit crescând într-o tufă de agrişe.

— E nebun, decise una din străji.

Papulos ridică din nou mâna, apoi o lăsă să cadă cu un rânjet strâmb.

— Bine, deşteptule. Am să aflu îndată. Şi dacă i-ai

luat de unde bănuiesc eu, o să fie cam rău.

Se prăvăli pe unul din paturi şi ridică receptorul telefonului. Gorilele stăteau placide lângă el aşteptând să se facă legătura. Unul din ei se uita acru la un trabuc care se stinsese şi luă o cutie de chibrituri. Scăpărarea chibritului tulbură liniştea; apoi grecul începu să vorbească.

— Te salut, judecătorule, Papulos la telefon. Am aici un maimuţoi care a scos adineaori douăzeci de miare şi o anumită bucată de hârtie...

„Sfântul" îl văzu cum înlemneşte şi cum îşi înfundă receptorul mai adânc în ureche. Tipul care-şi reaprinsese trabucul exală un nor de fum rău mirositor, şi-ncepu să deseneze ceva cu vârful pantofului pe covor. Receptorul făcu „clic" şi Simon îşi îndoi antebraţul pentru a simţi presiunea cuţitului prins sub mânecă.

Papulos puse receptorul la loc în furcă, cu un clinchet prevestitor de rele, şi se întoarse încet spre „Sfântul". Se ridică în picioare, cu capul lui turtit ţintindu-se dintre umeri şi-l fixă pe Simon cu o privire scăpărătoare.

— Domnul Simon, nu? tună el.

„Sfântul" zâmbi fermecător.

— Simon Templar e numele întreg. Dar m-am gândit că vi s-ar fi părut că fac pe grozavul cu voi dacă aş fi insistat asupra numelui întreg.

Papulos dădu din cap.

— Deci tu eşti „Sfântul"! Glasul îi era plin de venin, şi-n străfundurile lui se simţea vibraţia urii ce nu se poate naşte decât din frică. Tu eşti lepădătura care l-a lichidat pe Irboll azi după-amiază. Tu eşti tipul care are de gând să „purifice" New York-ul.

Râse brusc, dar fără umor.

— Ei bine, prăpăditule, s-a zis cu tine!

Se-ntoarse pe călcâie şi împărţi câteva ordine tăioase

celor două gorile.

Un singur cuvânt din dispozițiile date pentru înlăturarea lui fu de ajuns pentru urechile lui Simon Templar. Strategia pe care o adoptase lucrase exact aşa cum prevăzuse de la început. Lăsându-se prins în capcană de Papulos, făcuse încă un pas înainte. Era predat mai departe următorului şef. Pentru a i se decide definitiv soarta; şi şeful era Morrie Ualino. Şi „Sfântul" ştia că acolo unde se afla Ualino, se află, mai mult ca singur, şi moştenitoarea familiei Inselheim.

— Marş, ordonă prima gorilă.

— Dar cele douăzeci de miare ale mele? protestă Simon.

A doua gorilă rânji.

— Acolo unde mergi tu, amice, se folosesc bani de azbest. Umblă!

Papulos descuie uşa. Cei douăzeci de mii de dolari erau în buzunarul lateral al hainei lui, înghesuiți acolo în momentul în care se ridicase de la masa de pocher; iar Simon Templar nu prea luase în serios profețiile referitoare la posibila sa destinație. Îşi zise că o națiune care-l avea în mijlocul ei pe Samuel Insull nu va fi sărăcită prea tare în urma pierderii a douăzeci de mii de „boabe"; când ajunse la uşă se opri şi puse o mână pe umărul grecului, cu o prietenie afectată.

— Ține minte, clopoțelul meu, spuse el cu neruşinare, orice-ai face, ne vom iubi veşnic.

Una din străji îl împinse înainte; şi în timp ce treceau prin hol, Simon vârî discret în buzunar cei douăzeci de mii de dolari.

3

„Sfântul" stătea lângă prima gorilă, în timp ce cealaltă

conducea maşina spre nord-est. Presiunea pistolului, care-i sfredelea convingător coastele, era parcă atingerea plăcută şi familiară a unui vechi prieten care-i aducea aminte cu blândeţe de pericol, simbol concret al luptei şi al morţii violente; în iad existau destui indivizi care ar fi confirmat că nu-i era străină niciuna din ele.

Rulară lin peste podul Queensborough, care traversează East River[2] în dreptul străzii 59 şi maşina începu să prindă viteză în timp ce-şi trâmbiţa trecerea prin străzile pe jumătate pustii ale Astoriei. Apoi se întinseră în faţa lor şoselele larg deschise din Long Island. „Sfântul" îşi aprinse o ţigară şi-şi transformă creierul într-un aparat perfect care înregistra fiecare metru de drum ca o placă fotografică.

Suburbiile îndepărtate ale New York-ului se perindară rapid – Flushing, Garden City, Hempstead. Parcurseseră câteva mile dincolo de Riverdale, când maşina încetini şi coti brusc pe un drum accidentat, neterminat, care se sfârşea la o sută de metri mai departe, în faţa unei case sumbre, cu două etaje şi cu obloanele trase, în faţa căreia mai era parcată o maşină.

Una din străji îi dădu ghiont afară şi toţi trei urcară cele câteva trepte spre verandă, în şir indian. Aici se ivi o mutră de după grilaj, recunoscu gorila din capul şirului şi zise: „Bună, Joe". Trase zăvoarele şi intrară. Holul era luminat de un singur bec portocaliu, foarte dens brumat, care nu făcea decât să înlăture zonele prea întunecate, în dreapta, o uşă deschisă lăsa să se întrevadă o cameră minusculă cu un mic bar acoperit cu zinc; în stânga era o încăpere mai mare încadrată de nişte draperii slinoase. Camera avea podeaua goală şi nişte mici separeuri construite de-a lungul pereţilor,

[2] Râul de Est (engl.).

fiecare conținând o masă acoperită cu stambă murdară. Într-un colț era un pian mecanic; o împletitură soioasă de viță artificială se cățăra pe deasupra separeurilor şi se însăila de-a lungul tavanului scund, şi încă vreo jumătate de duzină de becuri portocalii, firave îşi împrăştiau licărirea apoasă asupra decorului. Era un bârlog tipic de gangster, într-un stil mai des întâlnit în New Jersey decât în Long Island; atmosfera voia să creeze senzația de intimitate şi de relaxare, dar lui Simon Templar i se păru unul din cele mai deprimante locuri în care fusese vreodată.

— Sus? se interesă gorila care fusese recunoscută drept Joe; şi cel care deschisese uşa dădu din cap.

— Da... vă aşteaptă. Îl inspectă curios pe „Sfântul". Ăzda-i tipul?

Cele două străji emiseră sunete simultane menite să confirme că „ăzda-i tipul", şi una din ele îl luă pe „Sfântul" de braț şi-l împinse mai departe spre scara din fundul holului. Urcară printr-un con de întuneric şi ieşiră din el într-o altă lumină tulbure, la etajul de deasupra. Treptele îi purtară într-un coridor îngust care se-ntindea pe toată lungimea casei. Simon fu împins mai departe, prin fața unei uşi pe unde se plimba, neglijent, un individ cu gât osos, care, când trecură pe lângă el, clipi cu nişte ochi acoperiți de pleoape grele, ca de aligator; trecură pe lângă altă uşă şi se opriră în fața celei de a treia şi ultima. Unul din membrii escortei ciocăni şi uşa se dădu de perete. Dinăuntru năvăli un val de lumină mai puternică, „Sfântul" pătrunse în vizuina leului cu un pas degajat, fără grabă.

Simon văzuse şi vizuini mai bune. În afară de faptul că era luminată mai puternic, încăperea în care se pomeni nu avea nimic în plus față de saloanele de la parter. Podeaua nu era acoperită de niciun covor, iar

tapetul de pe perete, odinioară cu un model ţipător, era îngălbenit şi jerpelit. Sub fereastră era o canapea pe care şedeau ca nişte amazoane doi gangsteri în cămaşă şi jucau cărţi; când intră „Sfântul", îşi ridicară privirea dar îşi reluară jocul fără niciun comentariu. În mijlocul camerei, era o masă pe care se aflau resturile unui prânz; iar la masă, cu faţa spre uşă, şedea Ualino.

Simon îl identifică uşor după descrierea lui Fernack. Dar nu se uită la el decât o clipă, după care privirea îi fu atrasă de fata care şedea lângă el la masă.

Logic n-avea cum să fi ghicit că ea era Fay, fata care vorbise cu Nather la telefon – Fay Edwards, despre care începuse Fernack să-i vorbească. Într-o asemenea casă era normal să se perinde o groază de fete; şi nu existau dovezi în sensul că Morrie Ualino ar fi fost un ascetic. Dar părea foarte normal ca fată asta să aibă glasul pe care-l auzise Simon. În această încăpere de o mizerie lucie, prezenţa ei era şi mai nepotrivită decât cea a imaculatului Ualino. Era zveltă şi blondă, cu ochi ca de chihlimbar, cu gura uşor arcuită, uluitor de inocentă şi provocatoare în acelaşi timp. Avea poate douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani, destul de vârstnică pentru a avea calma siguranţă pe care adolescenţa n-o are niciodată; avea totuşi acea tinereţe durabilă, fără vârstă, pe care anii n-o schimbă. Şi din nou „Sfântul" simţi ciudatul fior intuitiv de aşteptare pe care-l simţise când auzise pentru prima oară glasul ei la telefonul lui Nather; în suflet îi tresări o coardă cu rezonanţe prea adânci pentru raţiunea lui... Vorbi mai mult pentru ea decât pentru Ualino:

— Bună seara.

Nimeni nu-i răspunse. Ualino înmuie o pensulă într-o sticluţă şi îşi acoperi cu o peliculă de lac lichid unghia degetului mic. În timp ce-şi studia opera în lumină, un

diamant de mărimea unui bob de fasole scânteie de pe inelul său. Puse dopul la sticluță şi-şi flutură mâna grațioasă într-o parte şi-ntr-alta, ca să se usuce lacul, iar ochii înroşiți se-ntoarseră încet spre „Sfântul".

— Voiam să văd cum arăți.

Simon îi adresă un surâs.

— Deci suntem amândoi fericiți. Şi eu voiam să te văd la față. Am auzit că eşti frumusețea New York-ului şi doream să ştiu cum ai reuşit să ajungi la această performanță.

Zâmbetul „Sfântului" era de o candoare neprefăcută.

— Să-mi spui într-o zi unde-ți ondulezi părul, Morrie – dar eşti sigur că ți-au scos masca de nămol pe care ți-au aplicat-o la ultimul tratament?

În încăpere se aşternuse o tăcere aproape materială, rezultat al uimirii care-i lăsase cu gura căscată. Niciunul din cei prezenți nu ținea minte să se mai fi întâmplat aşa ceva. În liniştea aceea care înghițise parcă şi aerul, s-ar fi putut auzi, printr-un mic efort de imaginație, şoapta insesizabilă a timpanelor zvâcnind umede, încoace şi-ncolo, ca nişte frunze ude de palmier în bătaia brizei, în timp ce încercau amețite să capteze vibrațiile incredibile care le paralizase. Cei doi jucători de cărți se-ntoarseră uşor, purtând pe chipuri expresia rătăcită a doi oameni care fuseseră pe neaşteptate căsăpiți cu nişte instrumente boante şi care se mai întrebau încă ce-i lovise.

— Ce-ai zis? întrebă Ualino, palid.

— Încercam să-ți fac nişte complimente, spuse „Sfântul" cu amabilitate. Ştii, semeni grozav cu Papulos, numai că el n-are sprâncene şmechere, à la Marlene Dietrich, ca tine.

Ualino îşi netezi un fir de păr.

Vino încoace!

Nu se punea problema dacă „Sfântul” se va supune sau nu. Răspunzând parcă unui ordin tacit, cele două gorile care-l încadrau îl înşfăcară de încheieturile mâinilor. Îi suciră braţele la spate şi-l traseră lângă masă; Ualino îşi întoarse scaunul şi-şi ridică ochii spre el.

— Ai auzit de „cutia fierbinte”? întrebă Ualino cu blândeţe.

Fără să vrea, Simon simţi pentru o clipă un straniu fior. Căci auzise de „cutia fierbinte”, acest ultim şi cel mai îngrozitor produs al ingeniozităţii gangsterilor. Inventarea ei i se atribuia lui Al Capone însuşi: fusese replica lui faţă de cei trei formidabili muşchetari care introduseseră metoda răpirilor, pe vremea când alţi gangsteri, care nu mai puteau folosi căile legale, fuseseră practic singurele victime; Red Melaughlin, cel care condusese istorica incursiune în inima Ţării Gangsterilor – care storsese sute de mii de dolari drept răscumpărare de la ajutoarele lui Capone şi fusese cât p-aci să-l răpească chiar pe şef – el a murit de acea moarte groaznică. Doar o secundă, „Sfântul” simţi parcă un deget rece pe şira spinării; apoi senzaţia trecu, lăsându-şi urma de gheaţă doar în albastrul ochilor.

— Da, spuse „Sfântul”. Am auzit. O pregăteşti pentru Viola Inselheim?

Din nou se lăsă liniştea aceea înspăimântătoare. Timp de zece secunde, nimeni nu mişcă în afară de Ualino, a cărui mână manichiurată continua să-şi netezească egal, mecanic, părul.

— Deci ştii şi asta, mârâi el în cele din urmă.

„Sfântul” încuviinţă din cap. Chipul îi era lipsit de expresie; dar auzise şi ultimul cuvânt de confirmare de care mai avea nevoie. Avusese o inspiraţie bună – stratagema lui simplă dăduse rezultatele dorite.

Lăsându-se adus la Ualino ca un prizonier neajutorat, deja condamnat, i se arătase o ascunzătoare pe care altfel n-ar fi găsit-o, pe care Fernack şi ofiţerii lui ar fi căutat-o în zadar săptămâni întregi.

— Sigur că ştiu. Dar de ce credeai că le-am lăsat pe gorilele tale dresate să mă târască până aici? Nu-i nimic atrăgător în vizuina asta în afară de conversaţia asupra cremelor de faţă pe care aveam de gând s-o port cu tine.

— E nebun, explică vag una din gorile, ca şi cum ar fi căutat să se consoleze pentru propria sa judecată care-ncepea s-o ia razna.

Simon zâmbi în sinea lui şi privi spre fereastra deschisă. Văzu prin ea marginea acoperişului atârnând deasupra petecului de beznă şi tabla îndoită a streaşinei reflectând o rază de lumină de la becul de deasupra mesei. Putea s-ajungă uşor de pe pervaz; şi restul depindea de capricioşii zei ai norocului... Şi chiar în acel moment de groază, se pomeni întorcându-şi privirea, cu o curiozitate detaşată, spre fata care era probabil Fay Edwards. O vedea urmărindu-l tot timpul cu privirea, peste umărul lui Ualino: dar nu putea citi nimic în ochii ei de chihlimbar.

Ualino lăsă în jos mâna cu care-şi mângâia părul, şi îşi înfipse degetul mare în buzunarul de la vestă. Parcă s-ar fi jucat pentru ultima dată cu o fiolă plină cu răutate sadică, aşa cum un copil se joacă cu o minge.

— Ce-ai crezut că ai să faci când ai s-ajungi aici? întrebă el; şi privirea calmă a „Sfântului“ se-ntoarse spre faţa lui, cu aceeaşi răceală de gheaţă.

— Am venit aici ca să te ucid, Ualino, răspunse Simon liniştit.

Unul din jucători îşi mişcă un picior, o carte alunecă de pe canapea şi atinse podeaua cu un uşor foşnet, care răsună ca o bătaie de tobă în acel vid sonor. Era o linişte

sufocantă, o linişte cum nu mai existase până atunci; o încremenire care depăşea orice închipuire, o imobilitate de nepătruns în care chiar şi neîncrederea se-mbătase criţă şi paralizase parcă. O tăcere ce provenea din vibraţiile glasului blând al „Sfântului“ şi pulsa între pereţi ca o sarcină de electricitate statică; şi ochii albaştri ai lui Simon aruncau, cu o neîndurătoare batjocură, luciri de oţel. Nu putea dura mai mult de câteva secunde – era o tensiune înfiorătoare, de nesuportat – dar nimeni nu ar fi putut-o curma. Şi glasul acela liniştit şi blând vorbi din nou, cu o dulceaţă şi o simplitate înspăimântătoare, ţintuindu-i cu o forţă adevărată şi nemiloasă, pe care ei n-o puteau înţelege.

— Eu sunt „Sfântul”; şi eu îmi fac singur dreptate. Azi după-amiază a murit Jack Irboll, după cum am promis. Sunt mai mult decât legea, Ualino, şi n-am judecători corupţi. Astă-seară, *tu* vei muri.

Ualino se ridică. Ochii lui injectaţi sfredeliră ochii „Sfântului“ cu o licărire verzuie.

— Eşti destul de spiritual, rosti el cu venin; şi îşi lansă pumnul spre faţa lui Simon.

„Sfântul“ înclină calm capul într-o parte şi, de fapt, mâneca lui Ualino îi mătură obrazul în timp ce pumnul trecea pe alături. O clipă mai târziu, Simon duse mâna dreaptă la prăseaua cuţitului şi-l extrase din teacă – cu ambele braţe răsucite sus, la spate, era totuşi mai puţin dificil decât ar fi fost în cazul în care mâna şi încheietura i-ar fi fost legate în faţă. Ochii lui Ualino aruncară flăcări de furie turbată când îşi simţi pumnul încleştat şuierând prin aer, fără să-ntâmpine rezistenţă. Îşi trase braţul înapoi şi lovi din nou; şi atunci se întâmplă parcă o minune.

Omul din dreapta „Sfântului“ simţi un tăiş de foc străpungându-i tendoanele încheieturii şi toată forţa din

degete dispăru. Se holbă prosteşte la şuvoiul de sânge ce ţâşni din arterele secţionate; şi în timp ce se holba, prin faţa lui trecu ceva ca o dâră de mercur, şi-l auzi pe Ualino urlând.

Cam asta a fost tot ce au auzit şi au înţeles cei din jur. „Sfântul“ reuşise, fără luptă, să se elibereze; şi în mâna lui scânteia o lamă de oţel. Zvâcni în sus descriind un arc înfiorător, şi Ualino se apucă de stomac şi se prăvăli cu genunchii îndoiţi sub el, iar printre degete îi ţâşni un oribil şuvoi purpuriu...

Nimeni n-avu timp să mişte. Uluitoarea sa viteză paralizase chiar şi cele mai instinctive procese de gândire – parcă ar fi trebuit să-nfrunte şi să pareze un fulger... Apoi cuţitul zvâcni încă o dată în sus, răseaua lui lovi becul de deasupra mesei şi, cu o bubuitură ca de puşcă, se făcu întuneric beznă.

Simon sări spre geam.

O mână îi atinse braţul şi cuţitul apăru din nou, gata să lovească. Dar, cu un efort brusc, se opri la jumătatea gestului...

Mâna nu-şi înteţi strânsoarea. Oprindu-se în beznă, printre urletele şi înjurăturile oamenilor înfuriaţi din jurul lui, nările sale adulmecară o undă uşoară de parfum. Ceva rece şi metalic îi atinse mâna şi, instinctiv, strânse degetele în jurul obiectului pe care-l recunoscu drept patul unui automat. Uşoara atingere de pe mâneca lui se topise; cu pistolul între dinţi sări pe pervazul ferestrei şi se avântă în sus, în spaţiul de afară.

CAPITOLUL IV
ÎN CARE SIMON TEMPLAR CITEŞTE ZIARELE, IAR DOMNULUI PAPULOS ÎI SUNĂ CEASUL

1

Stătea întins pe acoperiş într-un unghi periculos de patruzeci şi cinci de grade, aşa cum aterizase de pe pervazul ferestrei, cu picioarele întinse spre slava cerului; doar mâinile, prinse puternic de streaşină, îl opreau de la o cădere iminentă în picaj care i-ar fi zdrobit trupul de caldarâm. Zări dedesubt trunchiurile şi căpăţânile a două gorile, iluminate de flacăra unui băţ de chibrit ţinut de un al treilea, aplecaţi peste fereastră ca să cerceteze cu privirile încordate şi speriate zona întunecoasă de sub ei. Glasurile lor răsunau ca lătraturile unor câini de vânătoare care au pierdut urma vulpii.

— Probabil a luat-o pe acolo.

— Mai bine să coborâm. Să nu se urce-n maşină...

— O să se urce pe dracu'! Cheile-s la mine.

Trunchiurile aplecate se-ndreptară şi dispărură în cameră. Auzi paşi grăbiţi şi o uşă trântită; apoi, pentru un timp, se înstăpâni din nou liniştea în noaptea din Long Island.

Simon îşi mută greutatea corpului, simţi durerea din umeri şi zâmbi sub bolta înstelată. Deşi fusese o acţiune limpede, totuşi avusese un moment de tensiune, dar

avea încă avantajul de a-i putea lua prin surprindere. Imaginația celor mai mulți oameni merge pe căi bătute, iar imaginația unui ucigaş profesionist în pragul morții subite e mai limitată ca oricând. Cele patru puşlamale furibunde şi uluite, care în clipa aceea coborau val-vârtej scara ca să-şi protejeze prețioasa maşină şi să cerceteze terenul din jur, nu puteau concepe – aşa cum nu putuse nici inspectorul Fernack – că orice om în situația „Sfântului“, pe deplin stăpân pe membrele sale, ar fi fost preocupat de o altă idee decât aceea de a-şi căuta o scăpare, cu cea mai mare asiduitate şi promptitudine. Dar ca şi inspectorul Fernack, cei patru inamici publici, care cădeau în această supărătoare greşeală, se aflau la prima întâlnire cu uluitoarea sa cutezanță, care făcea din Simon Templar un factor neprevăzut în orice ecuație. Cu infinită precauție, „Sfântul” începu să se deplaseze lateral, de-a lungul acoperişului.

Era un exercițiu de gimnastică pentru care nu se stabiliseră încă reguli în niciun manual de specialitate. Se rostogolise pe acoperiş în poziția aceea pentru că fusese metoda cea mai rapidă, dar odată ajuns acolo, era practic imposibil să-şi schimbe poziția. Chiar dacă ar fi reuşit prin nişte acrobații inimaginabile să ajungă cu tălpile la streaşină şi cu capul în sus, la locul lui, n-ar fi câştigat nimic, căci singurul mijloc de a-şi da seama dacă a ajuns la destinație ar fi fost să arunce o privire peste streaşină, spre ferestrele de dedesubt. Şi destinația lui era încăperea prin fața căreia patrula, în momentul sosirii lui, tipul cu gât costeliv.

La un moment dat, o bucată de tablă desprinsă făcu din această călătorie de doi metri cea mai chinuitoare clipă din viața lui; în mai multe rânduri, când unul din oamenii care-l căutau cercetau dedesubt, a trebuit să

rămână nemişcat, cu toată greutatea pe podul palmei, până şi-a simţit muşchii braţelor şi umerilor pocnind de atâta încordare. Ar fi trebuit să-şi concentreze fiecare fibră a fiinţei pentru această acţiune, dar adevărul este că şapte optimi din drum s-a gândit la Fay Edwards.

Ce făcea ea acum? Ce făcea în general, în aceea jumătate de lume însetată de sânge? Simon îşi dădu seama că tot nu-i auzise glasul – presupunea doar intuitiv că ea fusese cea care vorbise la telefon cu Nather. Imediat după ce cuţitul lui sfârtecase abdomenul lui Ualino, îi văzuse chipul şi nu exprima nici teamă, nici repulsie. Dar pentru o clipă în ochii de chihlimbar scăpărase parcă o licărire de cruzime pe care el n-o putea înţelege; apoi spărsese becul şi o ştersese. Putea să creadă că totul a fost o halucinaţie, dar atunci care ar fi fost explicaţia faptului că strângea încă între dinţi automatul? Se căznea să dezlege acest ultim şi uimitor mister în timp ce se răsucea pe marginea hăului ce se căsca sub el; şi când sub ochi îi apăru pe verticală fereastra către care se-ndrepta, nu găsise încă soluţia.

Cel puţin aici nu era nimic intangibil sau misterios; ştia că nu exista nicio şansă ca larma asta de carnaval să se domolească înainte de a ajunge acasă în pat. După ce cercetă cu privirea terenul de dedesubt ca să se asigure că nu pândeşte nicio santinelă, gata să-l prindă din zbor, „Sfântul“ se lăsă să alunece în faţă, cu capul înainte, îşi întoarse cu dibăcie mâinile şi îşi dădu drumul în bezna plină de primejdii.

Atârna cu braţele perfect întinse, cu faţa spre fereastra râvnită. Era închisă, dar tatonând uşor cu piciorul, descoperi că nu era fixată decât cu un cârlig la mijloc.

Ştia ca nu va mai avea de ce să fie precaut, şi că tot restul serii va trebui să gonească. Trase aer în piept şi îşi

făcu vânt înapoi; şi în clipa în care, în balansul său, corpul reveni spre clădire, ridică picioarele şi împinse cu tălpile drept în locul de îmbinare a canaturilor.

Cârligul slab se rupse ca o foiță, sub efectul loviturii ferestrele se dădură-n lături spre interior şi izbindu-se de perete geamurile se sparseră zăngănind. Când se dădu din nou înapoi să-şi facă vânt, îi ajunse la urechi un țipăt ascuțit, de spaimă; se balansă apoi în față pentru a doua oară şi îşi arcui spatele cu o mişcare suplă în clipa când îşi desprinse mâinile de streaşină. Pătrunse prin fereastră cu dexteritate, alunecă pe un preş care nu era bine fixat şi se opri lângă pat.

În cameră era beznă, dar ochii îi erau obişnuiți cu întunericul. O formă mică, înveşmântată în alb, cu păr negru ondulat, se uita fix la el, cu ochii mari, dilatați de groază, smiorcăindu-se încet. De la etajul de dedesubt se auzea tropăit de paşi grei şi sunet de glasuri aspre, dar „Sfântul" avea tot timpul. Scoase pistolul dintre dinți şi trase în jos piedica cu mâna dreaptă; cu stânga mângâie fata pe umăr.

— Sărman copil, zise el. Am venit să te iau acasă.

Glasul lui era de o duioşie surprinzătoare şi scâncetul copilului se domoli imediat.

— Vrei acasă, nu-i aşa? întrebă „Sfântul".

Ea dădu din cap violent; şi cu un râs uşor, liniştitor, o luă pe sus, sub toarta brațului şi traversă încăperea. Uşa era încuiată, după cum se aşteptase. Simon o strânse mai tare sub braț.

— O să facem poc-poc foarte tare, Viola. Nu ți-e frică, nu? Poc-poc, ca la artificii. Şi de câte ori vom face poc, vom omorî unul din oamenii răi care te-au răpit pe tine.

Ea clătină din cap.

— Îmi place poc-poc, declară ea. „Sfântul" râse iar şi lipi gura pistolului de broască.

Împuşcătura zgudui camera ca un tunet şi pe coridor se auzi o bufnitură grea. Simon dădu uşa de perete. Bufnitura fusese produsă de tipul cu gât costeliv care stătea de pază afară; era răstignit pe peretele opus, într-o poziţie grotescă şi era clar că n-o să mai stea nicăieri de pază. Probabil că atunci când „Sfântul" trăsese în broască, el se uita pe gaura cheii să vadă ce se petrece; ceea ce rămăsese din faţa lui nu era deloc plăcut la vedere. Copilul din braţele lui Simon scoase un chiot de bucurie.

— Mai fă poc-poc, porunci ea; „Sfântu" zâmbi.

— Mai vrei? Să văd ce se poate face.

O luă la fugă spre scară. Auzi nişte paşi dedesubt, dar „Sfântul" ajunse pe palier înaintea lor aterizând dintr-un singur salt. Primul atacant muri pe loc, neştiutor, iar trupul său neînsufleţit se rostogoli şi căzu, cu o bubuitură la parter. Ceilalţi se retraseră în goană, iar Simon trase calm în becul din hol, lăsând ca unică sursă de lumină doar licărirea slabă de la bar şi din salonul de dans.

O limbă de foc portocalie ţâşni în beznă şi glontele împroşcă o ploaie de mortar, doar la un metru de capul „Sfântului". Simon zâmbi şi îşi trecu picioarele peste balustradă. Destul de curios, „recordurile" de tir ale gangsterului de rând l-ar face pe tâlharul de odinioară să plângă în mormânt; majoritatea exerciţiilor cu pistolul le face de la maximum un metru, iar pentru distanţe mai mari îşi scoate mitraliera şi trage câteva mii de rafale în jurul lui, cu speranţa că una din ele trebuie să nimerească ceva. Era periculos să le opună rezistenţă, dar nu-nsemna moarte sigură. Unul din oameni se uită precaut spre uşa barului şi sări repede înapoi când glontele „Sfântului" scrijeli tocul uşii la câţiva milimetri de nasul lui. Apoi Simon se desprinse de

balustradă şi se lăsă pe podea ca o pisică.

Uşa de la intrare era deschisă, aşa cum o lăsaseră gangsterii când dăduseră buzna înapoi, în casă. Simon făcu un calcul rapid. Din câte ştia el, mai rămăseseră patru indivizi, dintre care unul păzea precis ferestrele din spate, iar altul stătea probabil de pază la parcare. Deci mai rămâneau doi de lichidat pe drum; şi trebuiau lichidaţi imediat, cât timp moralul lor era încă zguduit de absurdele calamităţi la care asistaseră.

Puse fata jos şi o întoarse spre ieşire. Scâncea un pic, dar frica îi va pune aripi la picioare.

— Fugi, strigă el deodată. Fugi către uşă!

Plângând de spaimă cu glăsciorul ei ascuţit, copilul fugi. Din spatele draperiilor de la intrarea salonului de dans ţâşni un om; Simon trase imediat şi omul se prăbuşi cu un urlet. Mai trase un glonte care mătură un şir întreg de sticle din bar; apoi ieşi afară, sărind peste grilajul de la intrare, şi ateriză sprinten pe vârfuri. Zărea rochia albă a fetiţei fluturând prin întunecimea din faţa lui. În faţa ei apăru silueta unui bărbat care se repezi spre ea; fetiţa scoase un ţipăt când acesta întinse degetele ca să-i apuce rochiţa. Pistolul lui Simon vărsă flăcări şi mâna acaparatoare căzu fără viaţă, în timp ce un glonte moale la vârf îi sfâşia partea cea mai cărnoasă a antebraţului. Atacantul se răsuci şi scăpă pistolul, răgând ca un bivol, iar Simon fugi după copilul îngrozit. Un automat păcăni de două ori în urma lui, dar gloanţele se pierdură. Fata ţipă când o ajunse, dar o prinse sub braţul stâng şi o strânse aproape de el.

— Gata, fetiţa mea, spuse el cu blândeţe. S-a terminat. Acum mergem acasă.

Se lăsă brusc în jos între maşinile parcate. Ştia că cea în care sosise el era încuiată; dacă şi maşina lui Ualino era încuiată, va mai avea bătaie de cap. Trase de portieră

şi răsuflă uşurat – cheia era în contact. Ce spusese Fernack? „Umblă într-o maşină blindată”. Morrie Ualino părea să fi fost în toate privinţele un tip meticulos. Şi „Sfântul” zâmbi apreciativ când se urcă în maşină.

În timp ce dădea maşina înapoi printr-o curbă strânsă, o ploaie de gloanţe răpăi pe caroserie şi geamul antigloanţe se crăpă, dar nu se sparse. Când maşina o porni din nou, încetini pentru a da geamul în jos cu câţiva milimetri.

— Adio, băieţi, strigă el. Mulţumesc pentru plimbare.

Apoi maşina ieşi în şosea, şi cu un uşor zumzet se topi în noapte, în timp ce claxonul suna sincopat un batjocoritor rămas bun.

2

Simon opri maşina cu câteva blocuri înainte de Sutton Place şi se uită în jos, la chipul somnoros de lângă el.

— De aici ştii să te duci acasă? o întrebă.

Fetiţa încuviinţă din cap cu convingere. Plânsul ei isteric încetase de mult – peste câteva zile abia dacă-şi va mai aminti ceva.

Simon luă o bucată de hârtie din buzunar şi desenă o siluetă schematică, împodobită cu o aureolă mare, uşor înclinată.

— Dă-i asta tăticului tău, şi spune-i că „Sfântul” te-a adus acasă. Ai înţeles? „Sfântul” te-a adus înapoi.

Ea dădu din nou din cap, el îi vârî hârtia în pumnul mititel şi deschise portiera. Se uită după ea până zări silueta în rochiţă albă dispărând după colţ; apoi dădu drumul la ambreiaj şi porni mai departe. Peste cincisprezece minute se întorcea la hotelul Waldorf Astoria iar maşina blindată a lui Morrie Ualino fusese

abandonată cu şase blocuri mai încolo.

Valeross, în pijama şi halat de casă, moţăia în living-room. Când se trezi, „Sfântul" îi zâmbea de deasupra lui, un pic obosit, dar pe deplin satisfăcut.

— Viola Inselheim a ajuns acasă, îl informă „Sfântul". Am făcut o plimbare frumoasă.

Valeross îl privea cu interes, în timp ce Simon îşi ştergea lama cuţitului pe o batistă de mătase.

— L-ai întâlnit pe Ualino? întrebă el. „Sfântul" încuviinţă din cap.

— Conform tradiţiei ar fi trebuit ca Morrie să odihnească alături de strămoşii săi, îi explică Simon cu multă blândeţe; dar nici nu ştim dacă el îşi cunoştea strămoşii.

Deschise biroul şi scoase un carton alb. Pe el erau scrise şase nume. Unul din ele – al lui Jack Irboll – era deja tăiat. Trase o linie peste următorii doi, cu stiloul; apoi, în partea de jos a listei mai adăugă unul. Marele Boss. Ezită o clipă, apoi scrise un al optulea nume, mai jos, şi trase un chenar apăsat în jurul lui Fay Edwards.

— Cine e? se interesă Valeross, uitându-i-se peste umăr.

„Sfântul" îşi aprinse o ţigară şi-şi dădu părul peste cap.

— Aş vrea şi eu să ştiu. Tot ce pot să-ţi spun este că pistolul ei m-a scutit de multe încurcături şi le-a dat mult de furcă bandiţilor... Este un început destul de acceptabil, Bill – mâine dimineaţă o să ai o bucurie când ai să vezi titlurile din ziare.

Orice persoană cu calităţi de vizionar ar fi prevăzut cu aceeaşi uşurinţă reacţia presei faţă de isprăvile sale. În dimineaţa următoare, Simon Templar a avut ocazia să citească despre propria-i persoană mai mult decât şi-ar fi dorit orice cetăţean neînsemnat.

Modestia nu era una din calităţile „Sfântului”. Se aşează la micul dejun cu o grămadă de cotidiene new-yorkeze împrăştiate în jurul lui şi tonul general al primelor pagini îl satisfăcu. E adevărat că *Times* şi *Herald Tribune,* urmând politica lor tradiţională de a trata cele şase sute de crime ce se comit în medie pe an la New York, drept regretabil „faux pas“, ce nu-şi au locul într-o cronică serioasă a zilelor noastre, îl exilaseră pe „Sfântul“ într-o poziţie inferioară; dar rezerva lor era din plin compensată de entuziasmul lui *Mirror* şi *News*. SFÂNTUL O ELIBEREAZĂ PE VIOLA, proclamau ele cu litere negre de şase centimetri. UALINO UCIS. ULTIMA LOVITURĂ A CELEBRULUI ROMEO AL LUMII INTERLOPE. UALINO, VOELSANG, MORŢI. SFÂNTUL UCIDE DOI, RĂNEŞTE TREI. MASACRUL DE PE LONG ISLAND. BĂTĂLIA SFÂNTULUI ÎMPOTRIVA RĂPITORILOR. Erau publicate fotografii ale Violei Inselheim, împreună cu corpolentul ei tătic, fotografii ale casei în care fusese sechestrată, fotografii macabre ale morţilor. Era şi o fotografie a „Sfântului” în persoană şi Simon fu încântat să constate că era o fotografie bună.

După ce termină masa, împinse deoparte maldărul de ziare şi îşi mai turnă o ceaşcă de cafea. Dacă existaseră vreodată îndoieli ascunse asupra existenţei sale reale – dacă unele creiere încete de la prefectura poliţiei din Center Street, sau unele inteligenţe înguste de gangsteri se mângâiaseră cu visul timid şi şovăielnic că „Sfântul” ar fi doar produsul imaginaţiei înfierbântate a unui ziarist în căutare de senzaţii – aceste visuri şi îndoieli primiseră probabil un ultim şi distrugător bobârnac prin publicarea flash-urilor din dimineaţa aceasta. Căci nicio imaginaţie de ziarist căutător de senzaţional, înfierbântată chiar până la punctul de topire, n-ar fi putut inventa o asemenea poveste din nimic. Simon îşi

aprinse o ţigară şi se uită în tavan printr-un nor de fum, cu ochii lui albaştri, veseli şi foarte limpezi, simţind în vene fiorul pătrunzător al unor zile de demult. Era foarte bine că se mai petreceau încă astfel de lucruri într-o lume vlăguită şi nepăsătoare, şi era şi mai bine că el le declanşase cu de la sine putere. Zări capul cărunt al lui William Valeross făcându-i semn din partea cealaltă a camerei.

— Pe moment tu eşti în avantaj, spunea Valeross. Eşti un adversar de temut şi plin de mister. Dar cât va dura asta?

— Atât cât să te coste un milion de dolari, răspunse „Sfântul“ calm.

Se duse la birou şi scoase cartonaşul pe care trecuse punctele principale ale activităţii sale şi se îndreptă cu el spre fereastra deschisă. Era una din acele dimineţi de primăvară când New York-ul este cel mai strălucitor oraş din lume, când dinspre Atlantic vine un val de aer îmbătător ca aroma vinului rece, când vârfurile albe ale turnurilor sale se ridică pe un cer spălat ca prin minune de orice particulă impură; una din dimineţile când ţi se pare că toată vitalitatea şi toate aspiraţiile impetuoase ale New York-ului reprezintă singurul mod de viaţă posibil. Îşi umplu plămânii cu aerul curat şi rece, de munte, şi se uită în jos la şirul de maşini ce se târa între stopurile automate de pe Park Avenue; zumzetul lor îndepărtat ajungea la el parcă din altă lume, în care ar fi putut coborî după plac, ca un zeu care se pogoară pe pământ; şi în dimineaţa aceea înţelese cruzimea şi măreţia acestui oraş, şi înţelese cum de poate un om să stea acolo, în olimpul creat de el însuşi, îmbătat de credinţa în propria-i putere... Apoi „Sfântul“ râse încântat de frumuseţea dimineţii şi de el însuşi, căci în loc să fie un zeu întronat, era un brigand care privea din

cuibul lui şi punea la cale noi incursiuni asupra întinderii de dedesubt; şi poate că asta era şi mai bine.

— Cine-i la rând pe listă? întrebă el şi se uită la cartonaşul pe care îl avea în mână.

Drept înainte, spre vest, pe Str. 49, dincolo de bulevardul VII, se discuta aceeaşi problemă imperioasă în camera din spate a localului „La Charley". Clienţii obişnuiţi ai localului nu sosiseră încă şi barul din faţă avea un aspect murdar şi părăsit, în razele firave de lumină care se luptau să pătrundă prin draperiile grele de la ferestre, îmbrăcat în haină albă, cu faţa bine rasă şi de nepătruns ca întotdeauna, Toni Ollinetti ştergea de praf mesele acoperite cu sticlă şi nu dădea nicio atenţie zvonului de glasuri ce venea din spate. Nu părea nici vioi dar nici obosit, aşa arăta la orice oră din zi sau din noapte; nimeni n-ar fi putut spune dacă abia se trezise sau dacă era nedormit de o săptămână.

În camera din spate era ceva mai multă animaţie. Becurile erau aprinse, scăldând asistenţa în lumina specifică, galbenă şi rece, pe care o dă curentul electric în timpul zilei. Pe masă se afla o sticlă de whisky şi un rând de pahare pentru a grăbi luarea unei hotărâri, şi atmosfera era îmbâcsită cu fum de tutun de diferite calităţi.

— Tipul e nepun, proclamase Heimie Felder, de mai multe ori. Braţul lui drept prins într-o eşarfă făcea parcă reclamă unui sortiment special denumit „nebunia Sfântului". Avea onoarea să fie unul din puţinii oameni care se bătuseră cu „Sfântul" şi totuşi supravieţuise ca să povestească despre asta, dar era păcat că vocabularul lui nu era destul de adecvat tratării acestui subiect. Acordase multe gânduri dureroase evenimentelor senzaţionale din noaptea precedentă, dar fusese incapabil să aducă vreo îmbunătăţire primelor sale

impresii. Trepuia să-l fi văzut, continuă Heimie. Cât l-am tus în camera dă zuz, d'acolo din hotel, şi-şi ţinea gura închisă ca orice tâlhar de rând. Noi îl întrepăm: „Dă unte-ai luat piştarii?“ şi Pappy îi tă o scatoalcă peste fleancă, şi el se-ntreaptă şi încearcă să-i tea una lui Pappy, da' aşa te încet că Pappy putea să se tucă să mai joace o mână şi să se-ntoarcă, şi tot nu l-ar fi atins. Şi Pappy îl sună pe judecătorul Nather şi Nather zice: „Da, tipul a dat puzna peste mine şi mi-a luat piştarii acu' câteva ceasuri". Aşa că noi l-am tus la Morrie Ualino, acolo la Long Island, unte ţin ei puştoaica; şi pare-se că „Sfântul“ ştia şi te asta. Dar nimănui nu-i păsa te ce ştie el, fin'că toţi ne-nchipuiam că atunci când o ieşi te acolo, n-o să mai vină înapoi decât tacă procesiunea funerară trece prin faţa casei. Tipul e nepun. Stătea acolo şi-ncepuse să-l sâcâie pe Morrie cum că e filfizon, şi ştiţi ce tare se înfuria Morrie tacă-i zicea careva asta. Vă puteţi ta seama cum se înfuria Morrie tin ce în ce mai tare, tar tipul rânjea şi glumea mai teparte. Vă zic eu e nepun! Apoi nu ştiu dă unte pune mâna pă un cuţit şi-l pagă-n mâna mea până mă forţează să-i tau trumu' apoi, pac, îşi înfige cuţitu' în maţele lui Morrie şi sparge pecul, şi în timp ce noi umplam tupă el, el nu ştiu cum sare te pe acoperiş şi ia puştoaica! Făcuse rost te un pistol te unteva, trage cu el în urma lui şi o şterge în maşina lui Morrie. Tipul e nepun, explică Heimie în încheiere.

Dutch Kuhimann îşi turnă jumătate de pahar de whisky şi-l dădu pe gât fără să clipească. Era o imensă masă de carne, cu părul foarte blond şi cu ochi albaştri spălăciţi; arăta exact ca un chelner amabil dintr-o berărie bavareză. Oricine s-ar fi uitat la el în necunoştinţă de cauză, n-ar fi bănuit că până la abrogarea ruşinoasă a amendamentului numărul

optsprezece[3], el era omul care aproviziona cu bere jumătate din răsăritul însetat, suveranul ce domnea impasibil peste cel mai mare regat al hameiului ilicit din istoria Americii. Nimeni n-ar fi bănuit că trupul ăsta mătăhălos şi flasc era dirijat de un creier care iniţiase, consolidase şi menţinuse această domnie cu cruzimea unui Attila. Dosarul lui de la poliţia centrală era curat; partea adversă suferise, ce-i drept, accidente, fără a avea însă vreo legătură cu Dutch Kuhimann, poate datorită faptului că, printr-o fericită coincidenţă, urmau aceeaşi cale cu ambiţiile sale; dar cei care mişunau în ciudatele straturi întunecate ce ating cele mai înalte şi cele mai joase zone din geologia Manhattan-ului, îşi trâmbiţau existenţa, iar camioanele lui circulau nestingherite de la Brooklyn la New Orleans.

— E o ruşine ce s-a petrecut cu Morrie, spuse Kuhimann. Morrie era păiat bun.

Îşi scoase o batistă mare de pânză, îşi tamponă câte o lacrimă din colţul fiecărui ochi, şi-şi suflă nasul cu zgomot. Prin dispariţia lui Morrie Ualino, Dutch Kuhimann devenea incontestabil capul coaliţiei ale cărei destine erau cârmuite de „Marele Boss“, dar nu-ncăpea îndoială că durerea sa era autentică. Se povestea că după ce dăduse ordin să fie trimis pe lungul drum fără întoarcere propriul său văr, care era totodată şi cel mai puternic rival al său în afacerile cu bere, Kuhimann plânsese toată noaptea.

A urmat un scurt moment de reculegere în amintirea defunctului Morrie – erau de faţă mai mulţi membri ai bandei lui Ualino, căci neexistând momentan nicio iniţiativă sau o personalitate care să-i ia locul, ei

[3] Amendament ce interzicea consumul de băuturi alcoolice în perioada prohibiţiei.

trecuseră automat în cohortele celui mai apropiat conducător. Apoi Kuhimann îşi adună masa de carne revărsată.

— Ce freau eu să ştiu, spuse el cu o logică de fier, este ce scoate „Sfântul" la afacerea asta?

— A scos douăzeci de miare de la Nather, îl informă Papulos. Probabil că a ridicat şi o recompensă de la Inselheim fiindcă i-a adus puştoaica înapoi. Scoate el destul!

Ochii spălăciţi ai lui Kuhimann se-ntoarseră încet spre vorbitor şi sub privirea lor placidă, Papulos simţi cum îl ia cu frig. Pentru că puteai s-o iei şi aşa: Morrie Ualino murise din cauză că Papulos i-l pasase pe „Sfântul" – lovit de groaznicul cuţit care nu se ştie cum de le scăpase la percheziţie. Şi Papulos ştia că cei din preajma lui tindeau să judece într-un anumit fel astfel de situaţii. Mobilurile şi accidentele erau subtilităţi ce le supuneau intelectul limitat la un efort prea mare; ei aveau în vedere doar rezultatele finale şi mijloacele clar expuse prin care se ajunsese la aceste rezultate. Papulos ştia că situaţia lui e foarte precară; îşi turnă whisky în pahar şi înfruntă privirea lui Kuhimann cu o siguranţă pe care n-o simţea.

— Da, azta-i adefărat, spuse Kuhimann în cele din urmă. Scoate o groază de bani – o groază! poate să-i împartă în trei sau chiar în patru. Lui Papulos nu-i plăcu repetarea inutilă din ultima parte a frazei. Dar asta nu-i tot. Aţi auzit ce-a zis Heimie. Cânt l-au prins în casă, i-a zis lui Morrie: „Am venit aici ca să te omor". Şi vorbeşte de dreptate! Ce-nseamnă azta?

— Tipul e nepun, se răsti Heimie, enervat parcă de incapacitatea consecventă a publicului său de a accepta şi de a se mulţumi cu această soluţie evidentă.

Kuhimann îi aruncă o privire şi ridică furios din

umerii lui mari.

— Tipul nu e nepun, dacă l-a putut îmbujca pe Irboll direct în tribunal şi a scăpat, izbucni el. Tipul nu e nepun dacă a putut afla într-un ceas că Morrie a răpit-o pe Viola Inselheim şi că poate găsi un prost care să-l ducă tirect la casa unde ţine Morrie puştoaica. Tipul nu e nepun dacă a putut scoate un cuţit în camera aia şi a putut să-l ucidă pe Morrie, să scoată un pistol de te miri unte, să-l împuşte pe Eddie Voelsang şi să iasă din casă cu puştoaica, înlăturânt cu pistolul încă patru-cinci oameni din calea lui.

Se auzi un cor de voci aprobatoare: Heimie Felder mormăi îmbufnat în barbă:

— L-au auzit vorbint, protestă el ofensat. Tipul e...

— Nebun! ţipă un ascultător neînţelegător, iar pumnul greu al lui Kuhimann se strivi de masă făcând paharele să danseze.

— Acum v-aţi găsit să vă luaţi la harţă, urlă el deodată. Nepuni sunteţi voi, voi toţi! Într-o singură zi, „Sfântul“ i-a ucis pe Irboll, pe Morrie şi pe Eddie Voelsang şi a luat douăzeci de mii de tolari din banii noştri. Şi voi staţi aici, toţi proştii grămată şi vă certaţi, întrebântu-vă dacă el e nepun sau nu, în loc să vă-ntrebaţi pe cine o să mai ucidă?

Din nou se lăsă tăcerea în încăpere, pe măsură ce cuvintele sale căpătau înţeles deplin; o tăcere pătrunsă de groaza de necunoscut. Şi în această tăcere, răsună o bătaie în uşă.

— Intră, strigă Kuhimann, şi întinse din nou mâna spre sticlă.

Uşa se deschise şi apăru capul paznicului din spatele grilajului de la uşa din stradă. Avea faţa albă ca varul şi mâna în care ţinea un cartonaş, aproape de corp, îi tremura.

— Ce este? întrebă Kuhimann nervos.

Omul întinse cartonaşul.

— Adineauri a sunat soneria, bolborosi el. Am tras grilajul şi-am văzut o mână care ţinea asta. A trebuit s-o iau, dar când am văzut ce e, am deschis repede uşa. Da' n-am văzut p-afară decât oamenii care trec de obicei prin faţa casei. M-am gândit că ar fi bine să vezi ce mi-a dat, Dutch.

Glasul plângăreţ al portarului îl implora, dar Kuhimann nu răspunse imediat.

Privirea ochilor albaştri se-nceţoşă şi îngheţă, pe când se holba la cartonaşul pe care-l smucise din mâna tremurătoare a omului. Pe el era desenată copilăreşte o siluetă, încununată cu o aureolă simbolică; şi dedesubtul ei era scris, ca un răspuns direct la întrebarea pe care o pusese: *Urmează Dutch Kuhimann.*

3

Îşi ridică brusc privirea spre chipul portarului; şi doar un ochi foarte atent ar fi descoperit că nu mai era calmă şi ursuză ca de obicei. Aruncă pe masă cartonaşul ca să se repeadă ceilalţi asupra lui, şi îşi extrase un trabuc din buzunarul de sus de la vestă unde erau înşiruite mai multe. Îi tăie capătul cu dinţii şi-l scuipă, fără să-şi schimbe direcţia privirii.

— Vino încoace, Joe, spuse el aproape afectuos; şi omul făcu un pas nesigur înainte. A vost păiat bun Joe.

Portarul îşi umezi buzele şi zâmbi timid; Kuhimann aprinse un chibrit.

— Tu i-ai dat trumul „Sfântului" noaptea trecută, nu-i aşa?

— Păi, uite cum a fost, Dutch... Tipul sună şi-ntreabă de Fay şi eu îi zic că Fay n-a venit încă, dar că poate s-o

aştepte dacă vrea...

— Şi i-ai dat trumul s-aştepte înăuntru, nu?

— Păi, uite cum a fost, Dutch... Tipul a zis că poate bea şi el ceva cât aşteaptă şi mie nu mi s-a părut suspect, că se vedea că nu-i curcan, şi nu ştiu de ce, dar nu m-am gândit la „Sfântul“...

— Ta' la ce te-ai gândit, Joe? întrebă Kuhimann binevoitor.

Portarul îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— M-am gândit că poate tipul e vreun fraier pe care-l ține Fay pe lângă ea. Treaba mea e să stau la uşă şi să las oamenii să intre său să iasă, da' eu nu ştiu tot ce se-ntâmplă. Aşa că m-am gândit că-s destui băieți înăuntru şi tipul n-ar putea face nimic, chiar dac-ar sări la bătaie, iar dacă-i un fraier pe care-l țin pe lângă ei, n-ar fi bine pentru mine să-nchid uşa şi să-l gonesc...

— Şi i-ai dat trumul, ai?

— Da, i-am dat drumul. Vezi...

— I-ai dat trumul, chiar după ce ți s-a spus de atâtea ori să nu dai trumul tecât celor pe care-i cunoşti sau care vin însoțiți de unul sau doi băieți. Aşa e?

— Bine, Dutch, dar...

Kuhimann pufăi din trabuc până se formă un cerc roşu în vârful lui.

— Cât ți-a dat, Joe? întrebă el jovial, de parcă ar fi râs împreună cu un prieten intim de o glumă porcoasă.

Omul înghiți în sec, simțind un nod în gât. Căscă gura pe jumătate şi dumirindu-se brusc, pupilele ochilor i se dilatară de groază, în timp ce se uita fix la zâmbitorul munte de grăsime prăvălit în fotoliu.

— Asta-i o minciună! țipă el brusc. Nu se poate să mă batjocoreşti în halul ăsta! Nu mi-a dat nimic. Nu-l mai văzusem în viața mea...

— Vino încoace, Jos, spuse Kuhimann cu glas

mângâietor.

Se-ntinse şi-l apucă de încheietura mâinii, trăgându-l spre fotoliu, exact cum ar face un unchi în vârstă cu un şcolar încăpăţânat. Deodată ridică mâna dreaptă; şi portarul se smuci din strânsoare urlând cu glas sugrumat, când vârful înroşit al trabucului îi sfredeli obrazul.

Nimeni nu mişcă. Kuhimann îi dădu drumul şi râse încântat, îndepărtând câteva particule de scrum de pe genunchi. Îşi examină trabucul, scăpără un chibrit şi-l aprinse din nou.

— Eşti un păiat bun, Joe, spuse el jovial. Aşteaptă afară până trimit după tine.

Omul se trase de-a-ndăratelea spre uşă, ţinând mâna apăsată pe obrazul pârlit. Ochii lui erau măriţi de o spaimă paralizantă, dar nu scoase o vorbă. Ceilalţi nici nu se uitară la el – parcă se aflau la câteva mile depărtare şi-i ignorau existenţa pe aceeaşi planetă cu ei. Uşa se închise în urma lui iar Kuhimann cuprinse cu privirea celelalte chipuri din jurul mesei.

— Mă tem că-l vom pierde pe Joe, spuse el; şi de supărare i se puse brusc un nod în gât când îşi dădu seama, se pare pentru prima oară, ce-nsemna asta.

Papulos îşi atinse nervos paharul. Degetele îi tremurau şi câteva picături din lichidul gălbui ca chihlimbarul se revărsară peste buza paharului şi i se prelinseră pe policar. Privirea îi era aţintită spre Kuhimann, dându-şi seama în clipa aceea că lipsea foarte puţin ca să i se acorde aceeaşi atenţie de care se bucurase portarul.

— Stai un pic, Dutch, începu el deodată. Toate privirile din încăpere se-ntoarseră brusc spre el, şi, sub căutătura lor rece, trebui să facă un efort ca să-şi dreagă glasul. Izbucni într-un nejustificat acces de panică.

N-are rost să lichidezi un om pentru o greşeală. Dac-ar fi încercat să ne trădeze era altceva, dar de unde ştim noi ca n-a fost chiar aşa cum a spus el? Ce dracu', fiecare are scăpări...

Papulos înțelese că făcuse o greşeală. Ochii albaştri spălăciți ai lui Kuhimann se întoarseră spre e] aproape imperceptibil.

— Ce contează dacă ne-a trădat sau dac-a făcut o greşeală? întrebă un alt participant la adunare, de undeva, din stânga lui Papulos. Rezultatul e acelaşi. Ne-a dat de gol. Nu ne putem permite să-l lăsăm nepedepsit. Nu putem risca din cauza lui.

Papulos nu se uită în jurul lui. Nici Kuhimann; dar clătină uşor din cap, gânditor, fixându-l tot timpul pe Papulos cu privirea. Gândurile pe care Papulos încercase cu disperare să le abată prindeau viață, creşteau în creierul acela greoi, metodic. Papulos vedea cum stau gata să capete grai, în mod implacabil, ca năvala unui potop, şi simți un gol în stomac. Izbucnirea lui atrăsese atenția asupra propriei sale persoane; dar ştia că şi fără acea intervenție pripită n-ar fi fost trecut cu vederea.

Ridică paharul, încercând să-şi stăpânească tremurul mâinii. Un strop de whisky pică pe masă formând o pată lucitoare – în mintea otrăvită de frică, lichidul vărsat deveni deodată stacojiu, ca o picătură de sânge scursă dintr-un torace sfâşiat de gloanțe.

— Aşa e, spuse Kuhimann fără grabă, şi tu eşti un păiat bun, Pappy. Te ce l-ai trimis pe „Sfântul" direct la Morrie?

Lui Papulos i se tăie brusc răsuflarea! Cu o mişcare rapidă îşi turnă pe gât băutura arzătoare şi cuvintele abia rostite ale celuilalt îi sfredeliră creierul ca nişte gloanțe.

— Te ce l-ai trimis pe „Sfântul“ direct la Morrie, ca şi cum fusese deja percheziționat, şi l-ai lăsat cu un cuțit şi un pistol asupra lui?

— Eşti nebun! izbucni Papulos tăios. Sigur că l-am trimis la Morrie. Ştiam că Morrie vrea să-l vadă. Când a plecat de la mine n-avea nici cuțit, nici pistol. Poate să-ți spună şi Heimie. Heimie l-a căutat...

Felder sări în sus.

— Eşti un...

— Stai jos! răcni Papulos. Într-o clipă de nebunie întrezări o speranță şi ridică glasul. Nu zic nimic de tine. Eu zic că Dutch e nebun. În curând o să vrea să te bage şi pe tine la apă! Şi de unde ştii că o să se oprească aici? O să spună că orice individ care s-a aflat vreodată în apropierea „Sfântului“ e un trădător – o să-ncerce să vă acuze pe toți care-ați mai rămas înainte de a termina cu el.

Glasul i se frânse, pițigăiat şi strident; şedea cu gura căscată pe jumătate şi nu mai scotea o vorbă.

Privea drept în gura pistolului lui Dutch Kuhimann, îndreptat spre el peste masă; şi căldura whisky-ului pe care-l băuse se risipi în contact cu greutatea rece pe care o simțea în stomac.

— Vorpeşti prea mult, Pappy, îl avertiză Kuhimann blând. Noroc că nu vorpeşti serios.

Celălalt schiță un zâmbet.

— Să nu mă-nțelegi greşit, Dutch, pledă el neconvingător. Vreau să spun că dacă trebuie neapărat să radem pe cineva, de ce să nu-l radem pe „Sfântul“?

— Ai treptate, interveni Heimie Felder. O să-l ratem pe „Sfântul“. De ce nu v-ați gândit niciunul la asta pân-acum, măi teşteților? Am să-l rat chiar eu, personal.

Dutch Kuhimann zâmbi fără să clintească pistolul.

— Ai dreptate. O să-l ratem pe „Sfântul“, ca să nu mai facă nimeni nicio greşeală. Eşti păiat bun, Pappy. Du-te afară şi aşteaptă-ne, Pappy – avem de discutat o mică afacere.

Zvâcniturile din pieptul grecului încetară şi deodată înţepeni, stors de vlagă. Oftă obosit, cunoscând prea bine inutilitatea oricărei discuţii ulterioare. Îl auzise prea des pe Kuhimann pronunţând condamnarea la moarte exact cu aceste cuvinte, zâmbind prietenos şi jovial în timp ce spunea: „Eşti păiat bun. Du-te afară şi aşteaptă-ne...”

Se ridică, făcând o firavă încercare să pară degajat, ca să fie la înălţimea aşteptărilor celorlalţi.

— Bine, Dutch, zise el. Să ne vedem cu bine.

La ieşirea lui din cameră se lăsă o linişte mormântală; şi în clipa când închise uşa, scurta demonstraţie de demnitate se-ncheie brusc. Simon Templar l-ar fi recunoscut cu greu pe fanfaronul mieros şi sigur de el pe care-l întâlnise cu douăsprezece ore în urmă.

Portarul şedea într-un colţ retras şi răsfoia paginile unui ziar. Tresări, şi când apăru Papulos îşi ridică privirea, dar grecul nu-i dădu nicio atenţie. Condamnat el însuşi la moarte, urmând probabil să moară pe acelaşi drum fără întoarcere, o mândrie grosolană îl făcea să fie distant. Se-ndreptă spre bar şi bătu în tejghea; Toni apăru, cu faţa lui netedă, fără expresie.

— Brandy, spuse Papulos.

Toni îl servi fără o vorbă, fără să-i arunce măcar o privire întrebătoare. În afară de cei aflaţi în camera din spate, de unde tocmai ieşise Papulos, nimeni nu ştia ce se-ntâmplase; viaţa-şi urma cursul fără nicio schimbare. Nimeni n-ar fi putut spune ce gândea sau ce bănuia Toni. Faţa sa măslinie părea să nu posede un registru emoţional. Poate că şi el era vizat; îl servise pe

„Sfântul” şi-l îndreptase spre hotelul Graylands, înainte de a da peste ei beleaua asta – poate că-şi primise deja condamnarea în camera din spate, cu trei ceasuri în urmă. Dar nu spuse nimic şi cât timp Papulos bău, stătu cu spatele la acesta.

Grecul simţi crescându-i un gol sub stern, pe care două duşti de coniac nu reuşiră deloc să-l umple. Chiar în timp ce bea, era deja un om mort, ştiind perfect că nu exista o curte de apel a gangsterilor care să-i găsească o vină revocabilă şi să-i salveze astfel viaţa. Ştia că peste câteva ceasuri, inutile pentru el, moartea îl va reclama cu siguranţă, de parcă asta ar fi fost dintotdeauna scris în cartea destinului său. Ştia că n-ar găsi niciun aliat în încercarea de a submina autoritatea lui Kuhimann – nimeni nu l-ar ajuta, nimeni nu l-ar salva de răzbunarea bandei...

Şi deodată îl străfulgeră o idee nebunească, iluminând o pată întunecată din memoria lui.

Văzu în minte chipul unui om. Un chip bronzat, cutezător, cu ochi albaştri trufaşi ce surâdeau parcă batjocoritor. Silueta zveltă, musculoasă, a unui bărbat atât de sigur pe el, încât nu se temea de răzbunarea tuturor armatelor gangstereşti. Bărbatul căruia i se spunea „Sfântul”...

În clipa aceea, Papulos îşi dădu seama că exista totuşi un om care putea face ceea ce nu era în stare toată poliţia New York-ului – care ar avea puterea să abată din calea lui moartea ce-l aştepta.

Fără sa scoată o vorbă, îşi împinse paharul în faţă, se uită cum e din nou umplut, şi-l dădu pe gât. Pentru prima oară în dimineaţa aceea, simţi-n stomac căldura alcoolului brut. Portarul nu ştia nimic; Toni Ollinetti nu ştia nimic – n-avea cum să ştie. Dacă Kuhimann iese din cameră şi află că a plecat, banda îl va urmări ca o haită

de copoi, şi-l va găsi în mod inevitabil, chiar dacă ar fugi până-n capătul cel mai îndepărtat al continentului; dar atunci va fi poate prea târziu.

Papulos azvârli o bancnotă pe tejghea şi se-ndreptă fără să mai aştepte restul. Mişcările sale erau mişcări de automat, lipsite de orice efort de voinţă sau deliberare, impuse doar de o revoltă furibundă, instinctivă, împotriva înaintării oarbe a morţii. Flutură brusc mâna, degajat, în semn de salut.

— Să ne vedem cu bine, zise el. Toni dădu din cap şi zâmbi fără nicio expresie. Portarul osândit îşi ridică privirea când trecu pe lângă el şi peste ochii lui înceţoşaţi trecu o umbră de disperare. Papulos simţea ce era în mintea lui. Invidia prostească, râca unui om condamnat care-şi vede tovarăşul evadând spre dulcea libertate a vieţii de afară; dar grecul trecu pe lângă el fără să-i arunce vreo privire.

Aerul tare al dimineţii îi biciui simţurile, amintindu-i nemilos de scurta frumuseţe a vieţii, grăbindu-i paşii în timp ce ieşea în stradă. Mişcările sale aveau forţa disperată a unui om care se-neacă. Dacă o armată i-ar fi stat în cale, ar fi scos pistolul şi ar fi căzut luptându-se pentru a pătrunde prin rândurile ei.

Maşina lui era trasă la bordură. Se urcă şi apăsă pe demarorul automat. Înainte ca motorul să se fi încălzit, Papulos îl forţă puternic ca să-l ducă în josul străzii, departe de osânda ce-l aştepta în localul lui Charley. N-avea niciun plan. Nu ştia cum o să-l găsească pe „Sfântul“, când toate organele de poliţie din oraş nu reuşiseră. Ştia doar că Simon Templar era unica lui speranţă de scăpare şi că şi-ar fi pierdut minţile dacă ar fi aşteptat inert execuţia, ca un bou dus la tăiere. Dacă era să moară, mai bine să moară fugind de duşmani, luptându-se pentru viaţă, decât să aştepte exterminarea

ca un şobolan prins în cursă. Când coti în bulevardul VII se uită în oglinda retrovizoare şi nu văzu pe nimeni urmărindu-l.

Dar văzu altceva.

Din fundul maşinii se ivi o mână – o mână osoasă, arsă de soare, care se agăţase de spătarul scaunului, chiar lângă umărul lui, iar în urma ei apăru un om. I se făcu inima cât un purice şi sub mâinile încleştate pe volan maşina vră brusc. Apoi văzu faţa acelui om şi simţi mii de furnicături pe şira spinării.

Omul se extrase de acolo cu îndemânare, trecând pe scaunul din faţă, şi începu calm să cerceteze bordul în căutarea unei brichete cu care să-şi aprindă ţigara.

— Salut, Pappy, spuse „Sfântul“.

CAPITOLUL V
ÎN CARE DOMNUL PAPULOS E SUPRIMAT, IAR HEIMIE FELDER SUFERĂ NOI NENOROCIRI

1

Papulos îndreptă cu stângăcie maşina şi trecu ca fulgerul pe sub privirea indignată a unui agent de circulaţie, care tot căutând termenii cei mai plastici cu care putea descrie doi ticăloşi ce goneau de parcă aveau număr de poliţie, îi pierduse de clienţi. Furnicăturile de pe şira spinării începură încet să-i dispară.

— Mă bucur că te văd, spuse el cu un glas ce-i hârâia bizar în gât. Tocmai voiam să te caut.

Cu bricheta scânteind la capătul ţigării, Simon se întoarse pe jumătate ca să-i arunce o privire.

— Da, Pappy? îngână el agreabil. Ce coincidenţă! Te pomeneşti că noi doi suntem fraţi de suflet, purtaţi de valurile vieţii cu inimile la unison. Mai spune-mi poveşti de-astea de adormit copiii. Îmi plac.

Papulos înghiţi în sec. Apariţia aproape miraculoasă a „Sfântului“ îl surprinsese înainte de a apuca să se gândească cum ar trebui să-i vorbească; şi pentru prima oară de când se năpustise afară din localul lui Charley, pornind la vânătoarea asta nebunească, deveni conştient de obstacolele de netrecut care se iveau abia odată cu apariţia vânatului. Şi iată că, nechemat şi nepoftit, vânatul lui, îndatoritor, îl găsise; aproape că-l

lovi damblaua într-un acces de isterie, aflându-se în situația unui pasionat vânător care s-ar trezi la picioarele lui cu o vulpe culcată pe spate, dând din coadă, plină de speranțe.

În cazul de față, deosebirea era că vânatul era mult mai mare, mai şiret şi mai periculos decât o vulpe; ochii săi albaştri, metalici aveau o licărire de batjocură răutăcioasă în ei, şi când această privire limpede şi strălucitoare îl cercetă zeflemitor, Papulos îşi aminti, printr-un capriciu absurd al memoriei, că ultima dată când se văzuse cu vânatul nas în nas, în prezența unui număr considerabil de gorile înarmate, el, Papulos, avusese proasta inspirație să-i dea una peste fleancă sus-numitului vânat. De aceea nu păreau să mai existe şanse de a se ajunge rapid la o înțelegere frățească, aşa cum mizase el plin de exuberanță, entuziasmat de ideea ce-i venise.

— Da, te căutam, repetă crispat. M-am gândit că am putea sta de vorbă.

— Mi-am dat seama că ardeai de nerăbdare să-ți exersezi maxilarele, remarcă „Sfântul“. Când ai pornit, ți-ai smucit limuzina de credeam că-i rămâne fundu-n drum. Cine te fugăreşte?

La auzul acestui glas blând şi ironic, grecul simți că-l furnică ceva până-n rărunchi. Respira greu, îi hârâia pieptul.

— Vrei să ştii cine mă fugăreşte? se repezi el. Un glonte! O rafală-ntreagă de gloanțe.

— Gloanțele cad în rafale? întrebă „Sfântul” cu interes. Nu ştiam că te pricepi la meteorologie.

Papulos înghiți în sec.

— Nu glumesc, izbucni el disperat. M-au luat la ochi din cauza ta. Eu te-am trimis la Morrie, cu cuțitul asupra ta, şi ei zic că i-am trădat. Trebuie să m-asculți,

„Sfântule”! Am dat de dracu’!

„Sfântul“ ridică din sprâncene.

— Şi te-ai gândit că dacă ieşi până afară şi te-ntorci cu capul meu pe tavă s-ar putea să te ierte – aşa-i? rosti el rar. Vai, Pappy, e o idee formidabilă; dar am şi eu un soi de ambiție morbidă de a fi înmormântat într-o singură bucată...

— Îți spun că nu glumesc! imploră Papulos. Trebuie să discut cu tine. Am să-ți vorbesc pe şleau. Poate că facem un târg.

— De cât credit crezi că te bucuri de când m-ai pocnit ieri noapte? întrebă „Sfântul“.

Papulos încercă din nou să-nghită, dar reuşi cu greu. Ochii lui injectați şi disperați îşi alegeau mecanic drumul printre celelalte maşini.

— Pentru numele lui dumnezeu, gâfâi el, îți vorbesc deschis. Încerc să fac un târg cu tine.

— Nu cumva vrei să-ți acord „azil“?

— Ba da, dacă ăsta-i cuvântul.

Ochii „Sfântului“ se îngustară. Zâmbetul lui deveni deodată foarte sceptic.

— Pare teribil de amuzant, murmură el. Cum jucăm jocul ăsta?

— Cum vrei. Sunt sincer cu tine, „Sfântule“! Nu vreau să te trădez! Joc cinstit, „Sfântule“! Banda vine după mine. Vor să mă bage la apă – tu eşti singurul tip din lumea asta care m-ar putea scăpa... E adevărat că ți-am ars un pumn ieri noapte – dar atunci era altceva. Poți să-mi arzi şi tu unul – poți să-mi arzi şi douăzeci! Nu te opresc. Dar ce naiba! Doar n-o să laşi să fie lichidat un om numai fiindcă ți-a ars un pumn...

Simon cugeta calm; dar sub aparenta sa blândețe se vedea clar că-l privea pe grec cu neîncredere şi dezgust.

— Ştiu eu, Pappy? spuse el gânditor. Alții au fost

lichidați pentru mai puțin – pentru mult mai puțin.

— Eram nervos. „Sfântule", atâta tot. Dar n-avea nicio-nsemnătate. Cred că şi tu ai fi făcut la fel. Uite ce, eu te-aş putea ajuta mult, dacă ai trece cu vederea noaptea trecută şi m-ai ajuta...

— Şi ce primesc în schimb? întrebă „Sfântul", şi glasul lui era şi mai puțin încurajator decât înainte.

Papulos îşi umezi buzele.

— Aş putea să-ți spun nişte lucruri. Doar nu dau eu singur loviturile. Ştiu că m-aşteptai ca să mă înhați când ies, dar...

Pentru prima oară de când se afla acolo, „Sfântul" râse, dar asta nu-l liniştea deloc pe Papulos, aşa cum nu-l liniştise nici glasul blând sau zâmbetul lui plăcut; dar „Sfântul" râdea.

— Te crezi prea grozav, Pappy. Nu eşti o persoană chiar atât de importantă. Eşti doar un obiect pe care-l călcăm în picioare ori de câte ori ne-apare în cale – şi cu asemenea obiecte nu ne dăm întâlniri speciale. Am crezut că asta-i maşina lui Dutch. Dar dacă s-a întâmplat să fii tu aici, mă tem că va trebui să mă mulțumesc cu tine. După cum ai avut amabilitatea să-mi aminteşti, avem de pus la punct câteva mici chestiuni...

— Îl vrei pe Dutch, nu? Îl vrei pe Dutch mai mult decât pe mine, aşa-i? Ei bine, eu te-aş putea ajuta să-l înhați. Pot să-ți spun tot ce face, când, unde se duce, şi cum e păzit. Te-aş putea ajuta să înhați toată banda, dacă îi vrei pe toți. Ascultă, „Sfântule", trebuie să mă laşi să vorbesc!

Simon zâmbi agreabil. Fața lui exprima toleranță şi amabilitate, dar Papulos nu vedea asta. El vedea doar scăpărarea metalică din ochii albaştri şi reci, în care se reflecta parcă moartea care-i lovise pe Irboll, Voelsang şi

Ualino. Papulos auzea nota aspră care se ascundea sub aparenta dulceață a glasului său şi ştia că încă nu-l convinsese pe „Sfântul" de fantastica lui sinceritate.

„Sfântul" se uita la el printre rotocoalele groase de fum; mâna lui stângă nu se clinti din buzunarul de la haină, unde stătea din momentul în care apăruse acolo, în maşină.

O carieră plină de neprevăzut şi de pericole contribuise mult la risipirea duioasei încrederi cu care ochii albaştri ai lui Simon Templar priviseră pentru prima dată lumina zilei. Cu regret, recunoscu că amarele deziluzii ale vieții îşi lăsaseră pecetea asupra lui. Credința omului nu supraviețuieşte prea mult; aşa i-e dat. Şi orice individ care a fost traumatizat serios în copilărie aflând crudul adevăr despre zâne şi despre Moş Crăciun, nu poate fi condamnat dacă mai târziu, în viață, puritatea feciorelnică a inocenței sale începe să fie întinată de îndoieli şi de cinism. Simon mai cunoscuse oameni de felul lui Papulos; ştia ce hram poartă. Nu credea că Papulos era omul pe care frica morții l-ar putea împinge să încalce codul nescris al bandei.

Dar uita că majoritatea oamenilor trăiesc cu o înspăimântătoare frică de moarte – o frică îngrozitoare de neagra uitare care îi va priva de pofte şi plăceri într-o singură clipă de chin. Uita că un individ ca Papulos, deşi e-n stare să lupte ca un nebun în bătăliile gangsterilor şi să înfrunte fără pic de teamă ploaia de gloanțe amenințătoare, şuierând pe străzile deschise, poate s-ajungă un laş, mort de frică în fața pericolului de a fi suprimat cu sânge rece, fără de replică. Nici măcar panica puternică ce se citea în ochii grecului nu-l convinse.

— Nu te mint, bolborosi Papulos răguşit. Sunt cinstit cu tine. N-am nimic de câştigat. Nu trebuie să-mi

promiți nimic. Trebuie să mă crezi.

— De ce? întrebă „Sfântul" aspru.

Papulos întoarse maşina la Columbos Circus şi se-ndreptă orbeşte spre est. Avea o față răvăşită de disperare.

— Crezi că ăsta e un pretext – nu crezi că joc cinstit?

— Da şi nu, zise „Sfântul".

— Ce vrei să spui?

— Da, frățioare, spuse „Sfântul" explicit. Cred că e un pretext. Nu, frățioare, nu cred că joci cinstit... Apropo, Pappy, spre ce cimitir te-ndrepți? S-ar face mare economie dacă am face treaba pe aici, pe aproape. Desigur poți să ți-l alegi, dar întotdeauna mi s-a părut că, dintre toate, cimitirul „Porțile Raiului, Walhalla[4], New York" e cea mai indicată adresă în asemenea cazuri.

Papulos se uită în ochii lui albaştri, neîndurători, şi se simți mai aproape de moarte ca niciodată.

— Trebuie s-asculți, spuse el, aproape în şoaptă. Dau totul în vileag! Lasă-mă să vorbesc şi pe urmă poți să te hotărăşti dacă spun adevărul sau nu. Lasă-mi măcar o şansă, „Sfântule". Joc cinstit cu tine.

Simon ridică din umeri.

— Ai destul timp de aici până la Walhalla, remarcă el afabil. Dă-i drumul.

Papulos trase aer în piept dar parcă tot nu i se umpluse golul din plămâni. Transpirația i se prelinge pe față ca picăturile unui țurțure de gheață, iar gura îi

---

[4] „Sala celor aleşi de pe câmpurile de luptă". În mitologia germanică, castelul sau sala cea mare a lui *Odin* (părintele zeilor) din *Asgard* (ținut sacru unde locuiau şi îşi țineau castelele zeii Aseni, zei nordgermanici), unde Odin aduna vitejii căzuți în luptă şi îi pregătea pentru bătălia cea mare din ziua „Amurgului Zeilor".

înțepenise în asemenea hal încât cu mare caznă rostea fiecare cuvânt în parte.

— Îți spun adevărul, zise el. Răpirea puştoaicei a fost un accident. Nu mai e bună afacerea asta, – e prea riscantă şi nu-i nevoie de ea. Şantajul e o afacere bună, înțelegi? Îi spui unui tip ca Inselheim: „Ne dai atâtea parale, ori dacă nu, va fi rău de puştoaica ta, înțelegi?“. Inselheim a făcut pe nebunul la ultima plată. A zis că nu mai vrea să plătească; aşa că am pus laba pe puştoaică. Nu i-ai făcut niciun bine ducând-o înapoi.

— Nu mai spune! zise „Sfântul“ încet; dar glasul lui era sever şi atent.

Papulos continua să bolborosească. Se chinuise destul timp, ca să poată să discute cu „Sfântul“; acum, că reuşise, cuvintele-i țâşneau din gură ca un şuvoi dintr-un dig spart. Peste câteva minute doar, putea fi prea târziu.

— N-ai făcut bine. Inselheim şi-a primit fata înapoi, dar tot trebuie să plătească. N-o mai înhățăm o dată. Data viitoare îi facem felul. I-am telefonat lui dis-de-dimineață: *Dă-ne bişnarii, că altfel n-o să mai ai nicio fiică pe care să ți-o salveze „Sfântul“.* Nici măcar unul ca tine nu poate duce înapoi o puştoaică, dacă e moartă.

— Foarte interesant, observă Simon. Ca să nu zicem sângeros. Dar tot nu văd cum o poveste ca asta, Pappy, te poate scăpa de „Porțile Raiului”. Va trebui să vorbeşti mult mai repede dacă la urmă va trebui să cădem unul în brațele celuilalt şi să uităm tot ce-a fost.

Mâinile grecului se încleştară pe volan.

— Îți spun tot ce vrei să ştii! îngână ei disperat. Întreabă-mă orice vrei – şi o să-ți spun. Numai dă-mi o şansă...

— Ai putea să-mi divulgi un singur lucru care ar

merita să ne târguim pentru viaţa ta dezgustătoare, specimen oribil ce eşti, spuse „Sfântul“ rece. Şi anume – cine e „Marele Boss”?

Papulos se-ntoarse, cu faţa albă, cu ochii holbaţi.

— Nu-mi poţi cere asta...

— Zău?

— Nu se poate! Ţi-aş spune dacă aş putea, dar nu pot.

Nimeni din bandă nu ţi-ar putea spune, în afară de însuşi „Marele Boss”. Ualino nu ştia. Kuhimann nu ştie. Într-un singur fel se poate vorbi cu el, prin telefon. Şi un singur tip are numărul.

Simon trase ultimul fum din ţigară şi o aruncă pe fereastră.

— Atunci e mare păcat că nu eşti tu tipul respectiv, Pappy, spuse el cu înţelegere; şi Papulos se chirci în colţul cel mai îndepărtat al scaunului la auzul glasului său calm şi nemilos.

— Dar pot să-ţi spun, cine e „Sfântule“! Mărturisesc! Aşteaptă o clipă! Trebuie să mă laşi să vorbesc...

Ridică deodată glasul ţipând strident, ascuţit – ţipătul unui om înnebunit de groază, care-l făcu pe „Sfântul” să întoarcă brusc capul, micşorându-şi ochii, concentraţi la maximum.

Într-o secundă văzu ceea ce văzuse Papulos.

O maşină trăsese în dreptul lor, pe partea cealaltă – o maşină mare, închisă, care apăruse fără ca vreunul din ei s-o observe şi îşi luase poziţia cu o abilitate extraordinară. În ea se aflau trei oameni. Geamurile erau deschise şi din ele ieşeau afară ţevile negre, strălucitoare, ale mitralierelor. Simon înregistră scena dintr-o ochire rapidă şi se trânti jos, pe podeaua maşinii. După încă o clipă, rafala sacadată a armelor îi răsuna în urechi, iar în jurul lui răpăiau gloanţele pe caroserie, ca o ploaie a morţii.

2

Sub ploaia de gloanțe geamul din dreapta lui se făcu țăndări şi cioburile de sticlă căzură peste el, dar nu-l răniră. Era conştient că maşina dansa ameţitor, şi peste o clipă o izbitură puternică îl propulsă sub bord, făcut ghem; capul îi răsuna de parcă în craniu erau închişi o duzină de ţânţari. Şi după asta se făcu linişte.

Abia după câteva secunde ajunseră la el alte sunete, de parcă veneau prin ceaţă. Auzi forfota invizibilă a maşinilor, scrâşnetul frânelor, ţignalul fluierului unui poliţist, ţipătul unei femei de undeva de aproape. Creierului său istovit îi mai trebuiră câteva secunde ca să perceapă cauza fundamentală a acestei ciudate impresii de linişte; păcănitul asurzitor al mitralierelor încetase. Era ca şi cum o furtună tropicală ar fi lovit o mică ambarcaţiune, ar fi strivit-o cu sălbăticie într-o secundă, şi s-ar fi deplasat apoi mai departe. „Sfântul" se ridică de jos. Maşina era înclinată pe partea dreaptă şi văzu că botul ei se izbise de un stâlp de electricitate de la marginea trotuarului. Începuse deja, să se adune lume; şi femeia care urlase înainte, ţipă din nou când îl văzu mişcându-se. Maşina care-i atacase dispăruse la fel de brusc cum apăruse.

Se uită după Papulos. După acel vaiet brusc, sugrumat, omul nu mai scosese niciun sunet şi Simon înţelese îndată de ce. Izbitura îl proiectase pe grec prin geamul de la parbriz; zăcea răstignit pe capotă, cu un braţ atârnând fără vlagă, dar era evident că murise cu mult înainte de ciocnire. „Sfântul" se uită lung la el timp de o secundă, în tăcere.

— M-am înşelat, băiatule, spuse, el cu blândeţe. Se pare că într-adevăr te urmăreau.

Nu mai era cazul să-şi ceară scuze faţă de defunct. În depărtare Simon zări o siluetă îmbrăcată în albastru care înainta spre el, suflând în fluier în timp ce fugea; şi mulţimea creştea. Se aflau pe strada 57, aproape de întretăierea cu bulevardul V şi era destul material senzaţional în jur care să alcătuiască un public mult mai numeros decât şi-ar fi dorit „Sfântul“. Se gândi că părăsirea cât mai rapidă a acestei zone era una din cele mai urgente necesităţi ale zilei respective.

Deschise portiera de lângă el şi ieşi afară. Mulţimea şovăi; majoritatea citeau ziarele în mod curent, ceea ce le permitea să deducă faptul că a sta în calea unui bandit înarmat care fuge, este o îndeletnicire foarte sever condamnată de majoritatea companiilor de asigurări; şi „Sfântul“ băgă o mână-n buzunarul de la haină cu speranţa că le va reaminti acest fapt. Gestul avu efectul scontat. Mulţimea se topi din faţa lui; iar el o luă la fugă, dispăru după un colţ şi sprintă spre sud, pe bulevardul V, fără ca cineva să-ncerce să-l împiedice. Sări pe scara unui taxi ce abia se târa pe lângă el, şi deschise portiera înainte ca şoferul s-apuce s-accelereze. După o secundă, geamul despărţitor din spatele şoferului se deschise şi gura rece, de neconfundat, a unui pistol apăsă uşor ceafa omului.

— Vezi-ţi de drum, Sebastian, îl sfătui „Sfântul”, citind calm numele şoferului pe permisul dinăuntru, şi n-o să păţeşti nimic.

Şoferul îşi văzu de drum. Conducea taxiuri în New York de un număr considerabil de ani şi adoptase o filosofie fatalistă.

— Încotro, amice? se interesă el impasibil.

— Grand Central, comandă „Sfântul“. Şi nu-ţi bate capul cu luminile.

O luară la stânga pe Str. 50 chiar pe sub nasul unei

limuzine în viteză. Şoferul îşi întoarse capul pe jumătate.

— Eşti „Sfântul", nu-i aşa, amice? îl întrebă acesta.

— De unde ştii? răspunse Simon cu precauţie.

— Păi cred că te-am recunoscut, spuse şoferul cu oarecare satisfacţie. Am văzut poze d'ale dumitale p'în ziare.

Simon îşi cumpăni pistolul.

— Şi ce-i cu asta? îl provocă el prieteneşte.

— Nu-i nimic. Doar că-mi pare bine că te cunosc, asta-i tot. Da' fainã lovitură ai dat ieri noapte în Long Island!

„Sfântul" zâmbi.

— Trebuia să ne fi cunoscut mai demult, Sebastian, murmură el.

Şoferul încuviinţă din cap.

— Sigur, am citit dă dumneata! Mi-a plăcut treaba aia. Aşteptam să-l văd pe Morrie Ualino încasând-o încă d'acu trei ani, dă când a trebuit să-i plătesc taxă fiin'că el conducea afacerile cu taxiuri. Da' a fost o buşeală grozavă acolo... Au încercat nişte tipi să te radă?

— Încercat.

Şoferul clătină din cap.

— Nu ştiu unde-o s-ajungă oraşul ăsta, mărturisi el. Dar nu te-au doborât, aşa-i?

— Nu atât cât ar fi vrut ei.

Se uită la maşinile pe care le lăsaseră în urma lor. Şoferul se întrecuse pe sine. După ce trecuse de primele intersecţii aglomerate, nu mai conducea chiar atât de extravagant, deşi nu pierduse niciun pic din măiestria cu care vira pe neaşteptate şi revenea pe propriile sale urme. Se părea că scăpaseră de orice urmărire care ar fi fost pornită în timp util pentru a fi eficace; nici măcar în depărtare nu se auzea sirena vreunei maşini a poliţiei. Omul de la volan părea să găsească instinctiv portiţele

de scăpare şi îşi făcea treaba fără a-şi diminua vreo clipă măcar fluenţa debitului verbal.

În timp ce parcurgeau ultima porţiune din bulevardul Lexington spuse:

— Intri pe aici sau prin Strada 42?

— Gata, spuse „Sfântul". Şi-ţi mulţumesc.

— N-ai dă ce, spuse şoferul binevoitor. Să ştii că nu m-ar deranja să fac o treabă pentru unul ca dumneata. Oricând ai nevoie dă unu' ca mine, sună la Columbus 9-4789. Acolo mănânc aproape-n fiecare zi, pe la două.

Simon deschise portiera, în timp ce taxiul opri şi vârî o hârtie de douăzeci de dolari în gulerul şoferului.

— Poate o să te sun într-o zi, spuse el şi coborî în staţia de metro, auzindu-l în urma lui pe şofer spunând: „Pă curând, amice!"

Ca să nu rişte, mai întârzie un timp prin galeriile metroului, se opri într-o toaletă pentru a-şi aranja ţinuta uşor deranjată din cauza accidentului, şi, în cele din urmă, se hotărî să iasă în Park Avenue, pentru a merge până la Waldorf pe drumul pe care era cel mai puţin expus. Încă o dată demonstrase cât de uşor se poate pierde într-un mare oraş un proscris îndrăzneţ. În provincie ar fi fost supravegheat, discutat şi cercetat ca orice străin; dar un oraş mare e plin de străini, şi aproape toţi sunt ocupaţi. Niciunul din bărbaţii sau femeile care treceau în grabă pe lângă el, în maşină sau pe jos, nu erau interesaţi de persoana lui; îşi continuau preocupaţi drumul spre propriile lor treburi, şi domnul bătrân şi distrat care se ciocni efectiv de el, şi trecu mai departe îngânând o scuză, n-a aflat niciodată că-l atinsese pe omul căutat de toată poliţia şi de toţi gangsterii.

Valeross veni pe la ora mesei. Simon se tolănise leneş pe canapea şi citea un ziar de după-amiază; îşi ridică

ochii spre bătrân şi zâmbi.

— Nu te aşteptai să mă întorc aşa de repede – asta voiai să spui, nu-i aşa?

— Mai mult sau mai puțin, recunoscu Valeross. Ce s-a întâmplat?

Simon îşi coborî picioarele de pe canapea.

— Nimic, şi în acelaşi timp totul, spuse el, aprinzându-şi o țigară. Un anume domn Papulos, pe care-l cunoşti, a fost suprimat; dar de fapt nu era pe lista noastră. Din păcate, domnul Kuhimann este încă în libertate.

Îşi expuse relatarea succint, dar complet.

— În general, un complex nefericit de împrejurări, conchise el. Deşi n-are mare importanță, din câte spunea Pappy chiar înainte de a ne întrerupe muzica mitralierelor. Pappy era gata să dea totul în vileag, dar ceea ce vrem noi, nu ştia. Totuşi, în strânsă colaborare cu baba aceea cu coasa care se-mbracă numai în giulgiuri de prost gust, am putea remedia omisiunile.

Valeross ridică uşor din sprâncene, în timp ce turna de băut.

— Rişti foarte mult, Simon. Vezi că s-ar putea ca baba de care vorbeai să-şi îndrepte coasa într-o direcție nedorită.

— Dacă va face astfel, spuse „Sfântul” cu gravitate, am să mă feresc. Apoi, purtând cu ea o discuție sobră şi înțeleaptă, mă voi strădui să-i dovedesc că procedează greşit. După care ea va izbucni în lacrimi, îmi va cere iertare şi vom lua împreună firul de la capăt.

— Ce fir?

Simon se încruntă.

— Ce rost are să mai vorbim despre asta? protestă el. Să fiu al naibii dacă ştiu. Dar mă gândesc, Bill, că va trebui să fim mai atenți în privința suprimării celorlalți

tipi de pe lista noastră – dacă dispar toţi ca Pappy, n-o să mai rămână niciunul care să ne poată duce la „Marele Boss”, şi ţin foarte mult să-l cunosc pe individul ăsta. Dar dacă Papulos vorbea serios, s-ar putea ca nenorocirile ce-l pasc pe Zeke Inselheim să ne dea o indicaţie; de aceea am venit acasă.

Valeross îi aduse un pahar plin.

— Îţi satisface pretenţiile? întrebă el spiritual.

„Sfântul” zâmbi.

— Una din ele o satisface în mod sigur, Bill. Cealaltă e ceva mai dificilă. Parcă mi-ai spus odată că tu suporţi cheltuielile acestei distracţii.

Celălalt îl privi o clipă, apoi scoase un carnet de cecuri şi un stilou.

— Cât vrei?

— Nu vreau bani, vreau o maşină. O maşină obişnuită, drăguţă, neagră, care să prindă ceva viteză. Un tip sport ar fi bun; poate să fie şi de ocazie, aproape nouă. Dar am să te las pe tine s-o cumperi din motivul pe care chiar tu l-ai menţionat – evenimentele s-ar putea precipita la „Château Inselheim” şi aş prefera să fiu de faţă.

N-avea un plan foarte clar în minte; dar penultima destăinuire a răposatului domn Papulos i se întipărise adânc în memorie. Se gândi la ea toată după-amiaza, până ce ziua se stinse şi New York-ul se-mpodobi cu bijuteriile sale electrice şi se trezi la viaţă.

Ajunse la o singură concluzie şi anume, că dacă în următoarele douăzeci şi patru de ore avea să se-ntâmple ceva, acel lucru urma să se întâmple probabil noaptea; şi era întuneric bine când porni cu extravagantul automobil cumpărat de Valeross. După ce ziua se sfârşeşte şi muncitorii se-ntorc în sânul familiilor lor, Broadway-ul devine el însuşi; gangsterii şi acoliţii lor,

pentru care apusul înseamnă zori de zi, şi pe care nu-i entuziasmează deloc viaţa de familie, ies la iveală din ascunzătorile lor ca să facă şi să pună la cale noi escapade; şi dacă domnul Ezekiel Inselheim şi progenitura lui se mai aflau încă în atenţia lor, probabil că vor trece imediat la acţiune.

Era de altfel una din acele nopţi plăcute, înmiresmate, în care viaţa de familie are o putere de atracţie cu valoare de simbol. Deasupra, o lună plină îşi risipea razele peste un oraş insensibil la generozitatea ei. O adiere răcoroasă trecea peste Hudson şi zvânta granitul încins al puternicei metropole. În Brooklyn, un oarecare domn Theodore Bungstatter a fost atât de impresionat de farmecul nopţii încât a cerut-o în căsătorie pe bucătăreasa lui şi a leşinat când aceasta a acceptat; iar „Sfântul" îşi gonea maşina prin scânteietoarele canioane ale New York-ului cu ferma credinţă că va fi o seară la fel de distractivă ca şi cele precedente.

În ciuda aparenţelor, nu pornise în această expediţie orbeşte. Informaţiile furnizate de răposatul Papulos declanşaseră un raţionament pe care, cu cât îl aprofunda, cu atât mai mult era convins că-l va conduce neapărat undeva. Eficacitatea unei organizaţii ca cea descrisă de Papulos se bazează aproape exclusiv pe teamă – o teamă aproape superstiţioasă faţă de atotputernicia şi infailibilitatea şefilor ei. Răpirea nereuşită din noaptea precedentă tulburase în mod evident această atmosferă şi numai un contraatac prompt şi ferm mai putea restabili situaţia. Suferinţele domnului Inselheim abia începeau – un calcul precis şi cuprinzător ar fi stabilit asta în proporţie de unu la două sute; dar trebuie să mărturisim că socotelile lui Simon Templar s-au verificat mult mai curând cât se aştepta.

Când coti în Sutton Place, văzu o limuzină care costase o sumă exorbitantă în faţa clădirii în care locuia domnul Inselheim. O remarcă mecanic, odată cu silueta unui tip solid care pierdea vremea într-un mod foarte activ prin vecinătate. Simon puse maneta de viteze la punctul mort şi lăsă maşina să alunece uşor pe lângă trotuar, studiind amplasamentul teatrului de acţiune şi căutând poziţii strategice pentru propria sa tabără; şi tocmai se hotărâse asupra unui loc, când o formă întunecată, durdulie, ieşi din clădire şi se opri o clipă lângă solidul pierde-vară de pe trotuar.

Maşina se opri brusc şi privirea ageră a „Sfântului" se încordă ca să vadă prin bezna nopţii. Observă că silueta durdulie avea sub braţ un pachet voluminos învelit în hârtie de împachetat; iar după ce încheie scurta conversaţie cu acel pierde-vară, silueta se-ntoarse spre limuzină şi razele unei lămpi de stradă dezvăluiră trăsăturile accentuate, de neuitat, ale domnului Ezekiel Inselheim.

Simon ridică din sprâncene şi se privi solemn în oglinda retrovizoare.

— Oho, remarcă el contemplându-şi chipul. Sau mai degrabă aha! Când soseşte domnul Templar, pleacă domnul Inselheim. Se pare că am venit la ţanc.

În orice caz, motivul prezenţei solidului pierde-vară era elucidat, şi nu era ceea ce crezuse „Sfântul" la început, îşi dădu seama imediat că după evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore, poliţia, procedând cu inspirata sa operativitate la încuierea porţii grajdului după ce calul a fost furat, postase bineînţeles, un paznic la reşedinţa lui Inselheim; şi astfel hoinarul cu picioare mari fu iertat de orice intenţii funeste.

Nevinovăţia domnului Inselheim nu era însă la fel de clar stabilită şi Simon se încruntă gânditor în timp ce

băgă din nou maşina în viteză şi-l urmări pe Inselheim suindu-se în maşină. Câteva clipe, cât se încălzi motorul limuzinei, reflectă dacă n-ar fi fost o tactică mai subtilă rămânând în locul unde progenitura domnului Inselheim ar putea crea un focar de tulburări mai grave. Astfel că, atunci când limuzina se desprinse de lângă bordură, dădu cu banul în gând, iar „banul" căzu pe imaginea unui anumit pachet învelit în hârtie de împachetat. Ridicând uşor din umeri, scoase o tabacheră şi o jonglă cu dibăcie într-o mână, în timp ce cu cealaltă apăsa pe accelerator.

— Ei, fir-ar să fie! se adresă „Sfântul" atrăgătoarei sale imagini. Ezekiel se lasă condus de instinct şi cred că nu-i un reper chiar atât de rău.

Stopurile limuzinei se retrăgeau spre nord şi Simon se apropie până ajunse la mai puțin de douăzeci de metri în spatele ei, ținându-se după ea printre celelalte vehicule, atât de constant, de parcă cele două maşini fuseseră legate cu nişte frânghii invizibile.

3

După câtva timp, clădirile înghesuite din centru se răriră, făcând loc căsuțelor mici, modeste, de la periferie, aşezate la distanțe egale. Aici luna părea că străluceşte şi mai tare, iar stelele erau ca nişte cioburi de gheață care înviorau seara de vară, răspândind de sus răcoare. „Sfântul" oftă uşor. Avea şi el o anumită tendință înnăscută spre echilibrul sufletesc cu care fusese binecuvântat omul nostru, domnul Theodore Bungstatter din Brooklyn: o noapte ca aceasta îi dădea o senzație de linişte şi pace care de obicei îi era complet străină. De aceea trase concluzia că într-o lume bine organizată într-o seară ca aceasta ar fi găsit altceva mai

bun de făcut decât să urmărească un individ care se lăuda cu numele de Inselheim şi care avea o înfăţişare pe potriva numelui său. Ar fi fost cu totul altceva dacă misterioasa şi frumoasa Fay Edwards, care apăruse de două ori, cu un efect atât de surprinzător, la orizontul acestei escapade new-yorkeze, ar fi condus limuzina din faţă...

Îşi înfipse între buze o a doua ţigară şi scapără un chibrit. Pentru o secundă, flacăra îi dezvălui faţa şi-n lumina ei ochii albaştri şi nepăsători scânteiară rece – dându-i în vileag firea, lucru care l-ar fi interesat foarte mult pe Dutch Kuhimann, dacă acest ins crud şi sentimental totodată ar fi fost de faţă. „Sfântul“ avea şi el regretele sale romantice, dar acestea nu-i abăteau cu nimic atenţia cu care urmărea desfăşurarea evenimentelor.

Stinse chibritul scuturând mâna, apoi se aplecă în faţă şi întrerupse lumina farurilor. În traficul aglomerat din centru părea foarte normal să urmeze, fără vreun motiv special, acelaşi drum cu maşina din faţa lui, dar pe arterele mai puţin populate acest devotament de lipitoare ar fi putut provoca unui om mai nervos o agitaţie iscoditoare, pe care Simon Templar n-avea interes s-o stârnească. Îşi balansă agale braţul stâng peste portieră în timp ce maşina tăie o curbă cu douăzeci de kilometri la oră cinstiţi şi goni mai departe spre nord-vest.

Drumul era o fâşie netedă de beton, aşternută ca o panglică de argint sub luna care apunea. Mergea mai departe, în plasa limuzinei care lumina drumul, încântându-şi auzul cu foşnetul regulat al cauciucurilor pe macadam, relaxat şi liniştit. Peste zumzetul motoarelor se înălţa un sunet vag, destul de melodios. Simon Templar făcea serenade stelelor...

Cântecul se-ntrerupse brusc.

În colțul ochilor simți o strălucire – o lumină intermitentă ca de lanternă. Licări de trei ori cu precizia unui far; apoi din nou se așternu întunericul.

Simon își fixă mâinile pe volan, opri motorul și debreie din două mișcări rapide, simultane. Își deplasă piciorul de pe frână și opri mașina cât de repede putu ca să nu dea cauciucurilor posibilitatea să scârțâie în semn de protest.

Pe ultimii doi, trei kilometri, la drum întins, rămăsese puțin în urmă și acum îi părea bine că procedase astfel. Stopurile limuzinei deveniră brusc și mai strălucitoare, semn că Inselheim apăsase tare pe frână, trăgând mașina la marginea drumului în timp ce își încetinea mersul. Apoi, lanterna străluci din nou, chiar lângă ea.

Plasat la o distanță sigură, Simon văzu un obiect întunecat ieșind printr-un geam lateral al limuzinei, descriind un arc prin aer și dispărând în tufișurile de lângă șosea. Apoi limuzina o luă din loc ca un iepure speriat și se topi în noapte de parc-ar fi văzut o fantomă; dar între timp, „Sfântul" coborâse din mașină și alerga pe drum fără să facă niciun zgomot.

Pachetul pe care-l aruncase Inselheim rămăsese lângă drum, acolo unde căzuse, și Simon recunoscu imediat pachetul pe care-l purtase milionarul sub braț când plecase de acasă. Chiar și acest unic aspect era demn de interes, iar felul în care fusese predat îl desemnă drept un fapt ce trebuia investigat fără-ntârziere – deși Simon putea face o presupunere subtilă și precisă în privința conținutului său. Dar prudent ca de obicei, își încetini pașii înainte de a ajunge la el, și se pierdu în întunecimea de sub un copac, fără să facă mai mult zgomot decât o nălucă rătăcitoare. Și pentru scurt timp se lăsă liniștea, întreruptă doar de

foşnetul uşor al frunzelor în adierea nopţii.

Pachetul zăcea pe un petec de pământ luminat de lună, solitar şi părăsit ca o sticlă de bere pe un teren de picnic al cercetaşilor. Cu ochii fixaţi pe el; „Sfântul“ scoase cu dreapta pistolul din buzunar, şi, fără zgomot, desprinse stângaci siguranţa. Din întuneric se ivi o mână înmănuşată care se-ntinse după pachet. Simon spuse calm:

— În locul tău, eu nu l-aş atinge, Ferdinand.

Se auzi gâfâitul cuiva în întuneric. În condiţii normale, unicul răspuns ar fi fost o împuşcătură, sau zgomot de paşi retrăgându-se rapid şi hotărât; dar împrejurările erau oarecum excepţionale.

Frunzele se mişcară şi pe deasupra frunzişului apăru o şapcă. Şapca fu urmată de un chip, chipul de o pereche de umeri, umerii de un piept şi de un abdomen. Apariţia acestei forme umane înălţându-se treptat din beznă de parc-ar fi fost ridicată de un lift ascuns, avu un efect cât se poate de macabru, diminuat doar de fizionomia spectrului şi de croiala hainelor sale. Lui Simon nu prea-i venea să creadă că o fiinţă astrală ar purta obiecte de îmbrăcăminte atât de ţipătoare, dar se uită destul de admirativ la fantomă.

— Ia uită-te! remarcă el. Vechiul meu amic din facultate, care poartă şi acum cravata bătrânului colegiu! Mai ştii vreo scamatorie de-astea, Heimie? E amuzant să fii păcălit, dar e şi mai amuzant să ştii trucul!

Heimie Felder se holbă la el prosteşte. Evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore îi supuseseră intelectul redus la un mare efort – solicitarea nervoasă şi şocul produs de ele îi răpiseră mult din spontaneitate şi din acea „joie-de-vivre“ care-i erau caracteristice. Scăldat până la talie în clarul de lună, chipul lui reflecta

o paloare verzuie care nu se datora numai razelor lunii.

— Toamne tumnezeule! exclamă el, exprimându-şi emoţiile în termenii cei mai blânzi posibili.

„Sfântul” zâmbi.

— Într-un an, doi, o să te obişnuieşti să mă vezi prin preajma ta, nu crezi? remarcă Simon pe un ton de conversaţie. Asta, dacă mai trăieşti. Banda din care faci parte pare să fie foarte bănuitoare şi pripită, de felul ei, din câte-mi spunea Pappy...! Scuză-mă dacă adun eu asta.

Se aplecă sprinten şi ridică pachetul învelit în hârtie maron de pe locul luminat de lună. Heimie Felder nu încercă să-l împiedice – puterea de a protesta părea să-l fi părăsit pentru totdeauna. Doar buzele sale rostiră cu stupefacţie un comentariu format dintr-un singur cuvânt, ultima dovadă imuabilă de judecată sănătoasă în universul său care se cam clătina.

— Nepun, spuse Heimie cu glas sec.

„Sfântul” nu se simţi jignit. Îşi îndesă pachetul sub braţ.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec, murmură Simon. Dar sunt sigur că ne vom reîntâlni în curând. Se pare că suntem destinaţi unul... Glasul i se stinse la auzul unui zgomot de paşi venit de undeva din dreapta sa. În ochii bulbucaţi ai omului din faţa lui zări o licărire bruscă de speranţă; zâmbi arătându-şi dinţii foarte albi în lumina lunii. Nu te-aş sfătui, spuse el cu blândeţe.

Mişcă uşor pistolul, astfel încât o rază să cadă pentru o clipă pe ţeava lui; şi Heimie Felder tăcu. „Sfântul” se deplasă în linişte prin beznă, până ce automatul cuprinse pe jumătate în bătaia lui ţinta vizibilă, fiind în acelaşi timp gata să se-ndrepte în direcţia drumului tenebros de lângă el; şi un alt glas vorbi din întuneric.

— L-ai luat, Heimie?

Heimie răsuflă din greu, dar nu scoase un cuvânt. Răspunse „Sfântul“ în locul lui. Glasul lui pluti eteric prin noapte.

— Nu, frăţioare. Nu l-a luat Heimie. L-am umflat eu – şi l-am umflat şi pe Heimie. Avansează încetişor cu mâinile mult deasupra capului, că dacă nu, s-ar putea s-o încasezi şi tu.

Pentru a treia oară în noaptea aceea, astrul selenar îşi arătă prietenia. În dreapta lui, „Sfântul” desluşi o siluetă întunecată, vagă, deşi nu-l putea vedea clar pe noul venit din cauza copacilor de pe marginea şoselei. Dar o rază rătăcitoare dansă pe un obiect metalic care scânteie în mâna intrusului; şi glasul răsună cu duşmănie:

— Să te ia dracu'!

Pistolul pocni în mâna lui, vărsând în beznă un jet veninos de flăcări portocalii, şi glontele trecu ca săgeata printre frunze şi se izbi de copacul lângă care stătea „Sfântul“. Ochii lui Simon se concentrară asupra cătării pistolului cu o atenţie atât de încordată de parcă ar fi tras în serie; arătătorul i se arcui pe trăgaci şi obiectul metalic pe care dansa raza de lună se-nvârti nebuneşte în mâna omului şi zbură peste drum. Sunetul produs de metal pe macadam fu acoperit de un urlet de durere şi de o înjurătură ce nu poate vedea lumina tiparului, şi aceeaşi voce strigă:

— Prinde-l, Heimie!

În secunda următoare, o matahală neagră se aruncă peste el. Simon apăsă din nou calm pe trăgaci; dar nu se-ntâmplă nimic – percutorul căzu pe un cartuş defect. Scăpă pachetul de sub braţ şi încercă să-nşface jacheta care-i luneca printre degete, dar până să bage un alt glonte în magazia pistolului, individul se prăvăli cu toată greutatea peste el.

Simon se izbi de copac, cu o forţă care-i strivi parcă şi

plămânii. Icni, şi când se avântă din nou, inert, ca un sac cu nisip, îşi simţi pumnul lovindu-se de un piept tare ca un butoi. Apoi braţele omului îl încleştară rapid şi se prăbuşiră amândoi, rostogolindu-se greoi peste terenul accidentat.

Cerul era întretăiat de dâre de culoare ţipătoare în timp ce o beznă mai adâncă decât bezna nopţii se lupta să-nvăluiască mintea „Sfântului". De pe urma acelei îngrozitoare izbituri nu-şi mai simţea pieptul de durere, şi la fiecare inspiraţie se chinuia să introducă-n el aerul cu forţa, de parcă ar fi avut pe faţă o pernă grea care-l asfixia. Numai printr-un efort titanic de voinţă îşi menţinea puterea de luptă şi luciditatea. Individul care-i strivea pieptul era mai greu decât el cu aproape patrusprezece kilograme şi ştia că dacă Heimie Felder îşi revenea din paralizia superstiţioasă care pusese stăpânire pe el şi localiza repede centrul luptei, doar o lespede de marmură sculptată va mai marca locul unde un proscris arogant se bazase încă o dată prea mult pe norocul lui.

Se tăvăliră printre tufişurile pitice şi alunecară pe o pantă uşoară, dând cu pumnii şi cu picioarele, încăierându-se ca nişte pisici sălbatice. Individul solid îşi făcu loc printre braţele lui Simon şi îl apucă de cap, lovind cu duşmănie. Capul „Sfântului" se lovi de două ori de brazda tare şi el văzu dârele de culoare ţipătoare amestecându-se într-un vârtej ameţitor. Deodată trupul i se lăsă moale şi individul scoase un chiot de bucurie.

— L-am prins, Heimie! L-am prins! Unde eşti?

Simon văzu clar, timp de o secundă, o scăfârlie ca un glonte, tunsă scurt, profilându-se neagră pe cerul înstelat. Roti automatul inutilizabil pe care-l ţinea încă strâns, şi izbi cu sete; strânsoarea care-i încleşta capul slăbi. Cu un nou val de forţă, „Sfântul" se ridică

răsturnându-l pe cel care înjura şi după ce îl imobiliză cu picioarele, începu să lovească cu patul pistolului în materia lipicioasă şi întunecată care molfăia înjurăturile...

O mână aspră care nu aparţinea omului de sub el încercă să-i încercuiască beregata pe la spate; Simon deduse că efectivul complet al opoziţiei se adunase în sfârşit pe câmpul de luptă. Înjurăturile încetaseră şi trupul greu al primului său adversar zăcea moale şi nemişcat sub el; „Sfântul" lăsă jos pistolul. Întinse mâna dreaptă peste umăr şi-l înşfăca pe noul atacant de ceafă.

— Scuză-mă, Heimie, dar am treabă, spuse „Sfântul" gâfâind puţin.

Îndoi piciorul, împinse-n sus cu genunchiul şi trase în jos cu mâna dreaptă. Heimie Felder fu ridicat uşurel de pe pământ; bustul lui trecu încet peste braţul „Sfântului"; apoi Simon răsuci mâna, îşi îndreptă picioarele cu o mişcare bruscă, şi Heimie fu proiectat peste umăr în jos, atingând pământul cu capul. În afară de zgomotul produs de această lovitură solidă şi soporifică, nu se auzi niciun sunet; şi liniştea se aşternu din nou peste câmpul de luptă.

„Sfântul" îşi curăţă hainele de praf şi reintră în posesia automatului. Îl şterse atent cu batista de mătase a lui Heimie, azvârli cartuşul defect care-i produsese toate necazurile, şi băgă altul în magazie. Apoi porni în căutarea pachetului care stimulase o discuţie atât de amicală, şi-l duse înapoi în maşină, fără a mai arunca vreo privire celor doi războinici adormiţi lângă şosea.

CAPITOLUL VI
ÎN CARE SIMON TEMPLAR DISCUTĂ CU DOMNUL INSELHEIM, IAR DUTCH KUHLMANN PLÂNGE.

1

Nu credem că mai e necesar să menționăm că domnul Ezekiel Inselheim era evreu. Era un bărbat îndeajuns de solid, cu o țeastă chelă, lucioasă, înconjurată de păr negru, cu ochi căprui, plăcuți, şi un zâmbet destul de atrăgător; dar nasul lui i-ar fi provocat lui Hitler un acces de arianism beligerant. În fața acestei neruşinate trompe semitice, niciun nazist bine instruit n-ar fi putut fi vreodată convins să creadă despre el că e un om cinstit şi cumsecade, că e şiret fără a recurge la duplicitate, că a ajuns la situația actuală prin mijloace proprii şi fără aroganță, că e bogat fără ostentație jignitoare. Astfel de ipoteze fantastice au perforat întotdeauna cu greu celulele atrofiate ale creierului unor cruciați de categoria a doua, şi o mie de ani de civilizație proprie n-au reuşit să amelioreze tipul de fanatic nordic şi nici un alt tip de debil mintal perfid.

Şedea doborât de oboseală la masa din bibliotecă. Lumina albă a lămpii de birou făcea ca fața lui gălbejită să pară şi mai palidă decât era de obicei; mâinile încleştate neputincios i se odihneau pe o sugativă, şi se uita fix la ele cu o durere surdă, aproape copilărească,

care-i săpa cute adânci în carne, de fiecare parte a gurii.

Sus, fiica lui dormea liniştită, odihnindu-se din nou în patul ei, cu siguranţa lipsită de griji a copilăriei; şi pentru acest privilegiu fusese forţat să plătească preţul, în ciuda faptului că acel ciudat Robin Hood al secolului XX, care se numea „Sfântul“, i-o adusese înapoi fără nicio taxă, Inselheim ştia că, în continuare, securitatea fetei depindea tot de propria sa abilitate de a face faţă plăţilor ce i se vor pretinde. Ştia că fiica lui fusese răpită mai degrabă în chip de avertisment, decât pentru a fi cu adevărat răscumpărată, ştia că existau şi arme mai îngrozitoare decât răpirea, pe care Teroarea n-ar ezita să le folosească la primul semn de revoltă; şi dacă avusese vreodată îndoieli în această privinţă, ele fuseseră risipite de vocea rece, guturală, care-i vorbise la telefon în dimineaţa aceea; tocmai fiindcă ştia aceste lucruri, pumnii lui neexersaţi se încleştaseră şi acel sentiment amar şi dureros de neputinţă îi umbrise privirea.

Ezekiel Inselheim se întreba, aşa cum se întrebaseră înaintea lui alţii la fel de bogaţi şi de celebri, de ce în ţara cea mai civilizată din lume din punct de vedere material, un cetăţean respectabil şi paşnic trebuia să plătească încă tribut unei clici de gangsteri organizaţi, ca ţăranii din Evul Mediu care erau jecmăniţi de seniorul feudal. Se întreba, din ce în ce mai revoltat, de ce poliţia, care aplică amenzi pentru încălcarea regulilor de circulaţie şi depune mărturii false împotriva unor femei nenorocite cu o promptitudine impresionantă, e atât de jalnic de incapabilă de a-i ţine-n frâu pe escroci. Dar cunoştea prea bine răspunsul.

La fel cu întreaga Americă, ştia că dacă ar fi existat legiuitori oneşti, o poliţie şi un aparat judiciar incoruptibile, gangsterul, ca specie, ar fi dispărut de mult, întocmai ca ticălosul din western. Ştia că fără

colaborarea pasivă a unui public resemnat şi lipsit de conducători, fără laşitatea înnăscută a unei populaţii terorizate, gangsterii şi liderii politici venali care-i protejează ar fi fost şterşi de pe faţa peisajului american la un preţ de o sută de ori mai mic decât tributul pe care-l încasează ei anual. Mai ales cunoaşterea acestor ultime fapte îl îndurera profund, brăzdându-i şi mai adânc chipul şi încleştându-i pumnii cărnoşi până ce pielea de pe ei se albi. Dar asta nu-i dădea înapoi banii care-i fuseseră storşi cu sânge şi nici nu-i aducea vreun pic de linişte sau de siguranţă; îi dădea doar senzaţia dureroasă de degradare a cancerosului, concretizată într-un acces inutil de furie deznădăjduită. Dacă în clipa aceea i-ar fi apărut în faţă bandiţii care-l şantajau, ar fi încercat să-i înfrunte, deşi ştia că biata sa rezistenţă solitară nu putea să aibă decât un singur rezultat...

Şi chiar în acea clipă, prevenit de un al şaselea simţ, întoarse capul, cu un icnet de spaimă provocat de nervii suprasolicitaţi care-i paralizau gâtlejul.

O siluetă impecabilă, degajată, se rezema graţios de pervazul ferestrei, cu un picior introdus neglijent în cameră şi cu celălalt rămas afară, în noaptea răcoroasă. O pereche de ochi albaştri, insolenţi, îl cercetau curioşi, şi un zâmbet cu o umbră de batjocură înflorea pe buzele vesele ale străinului. Zâmbetul avea umor, dar nu era pe de-a-ntregul comic, iar licărirea amuzată din ochii albaştri nu era provocată de sursele obişnuite de amuzament. Când vorbi, glasul avea un ton zeflemitor sub care se simţea însă o asprime şi o răceală cum Inselheim nu mai auzise – îi evoca parcă o sabie îngheţată sclipind sub luna polară.

— Bună, Zeke, spuse „Sfântul”.

La auzul acelui glas, toată furia patetică adunată-n el se domoli de parcă s-ar fi scurs printr-un robinet, lăsând

în urmă doar un gol îngrozitor. Sus era copilul lui – care dormea... Şi redeveni brusc un bătrân speriat, privind fix, cu ochii măriți de groază, cum se reîntrupa amenințarea care-i distrugea respectul de sine.

— Am plătit! se repezi el isteric. Ce vrei? Am plătit! De ce nu mă lăsați în pace...?

„Sfântul" îşi trecu şi celălalt picior în cameră şi coborî placid de pe pervaz.

— Nu, n-ai plătit, spuse el grav. N-ai plătit deloc, frățioare.

— Dar am plătit! Vocea bancherului era sălbatică, cuvintele se-nvălmăşeau unele peste altele cu teribila incoerență a panicii. Probabil s-a întâmplat ceva. Eu am plătit... am plătit astă-seară, aşa cum mi-ați spus. Trebuie să fie o greşeală. Nu-i vina mea. Am plătit...

Simon băgă mâinile în buzunare, şi scoase, teanc după teanc, bancnote de cincizeci de dolari ordonat stivuite, aruncându-le unul câte unul pe birou, de parcă nu se mai terminau, ca un scamator care scoate iepuri dintr-o pălărie.

— Sunt banii tăi, Zeke, remarcă el vesel. 90.000 de dolari, dacă vrei să-i numeri. Mi-am alocat personal o mică recompensă de 10.000, ceea ce sunt sigur că vei recunoaşte că e un comision foarte modest. Aşa că vezi că n-ai plătit deloc.

Inselheim privi grămezile de bani de pe birou cu un fior de groază. Nici nu-ncercă să le atingă. În schimb, se uită fix la „Sfântul", cu ochi împietriți de groază.

— De unde... de unde i-ai luat?

— Cred că i-ai aruncat, explică Simon calm. Din fericire, te-am urmărit. I-am ridicat de pe jos. Nu trebuie să te superi că am pătruns pe scara de incendiu – îmi place şi mie din când în când un pic de variație. Spre norocul tău, spuse „Sfântul" pe un ton amuzat, sunt un

om cinstit şi banii nu mă tentează niciodată – prea mult. Dar am impresia că nu-ţi face bine să ai atâta bănet, Zeke, din moment ce singura metodă pe care ai găsit-o ca să scapi de ei este să-i presari în dreapta şi-n stângă, cum ai făcut tu.

Inselheim înghiţi cu greu. Faţa i se făcuse albă ca varul.

— Vrei să spui... că i-ai adunat din locul unde i-am aruncat?

Simon încuviinţă din cap.

— Asta era treaba pe care voiam să ţi-o explic. Poate că n-am fost destul de clar. Când te-am văzut cum arunci distrat găleţi cu „cartoafe“ în zare...

— Prostule! exclamă Inselheim, cu buzele tremurânde. M-ai ucis – asta ai făcut! Mi-ai ucis fata! Ridică glasul sufocat de groază. Dacă ei nu primesc banii ăştia – vor ucide!

Simon se încruntă. Se aşează pe braţul fotoliului.

— Zău? întrebă el, cu uşor interes.

— Dumnezeule! gemu omul. De ce a trebuit să intervii? Ce importanţă are pentru dumneata? Cine eşti?

„Sfântul“ zâmbi.

— Sunt păsărica, spuse el, care ţi-a adus fiica acasă ultima oară.

Inselheim sări ca ars.

— „Sfântul“!

Simon se înclină în semn de confirmare. Întinse braţul, trase un sertar de la birou, în care o îndelungată experienţă îl învăţase că se găsesc deseori trabucuri, şi se servi.

— Ai dat lovitura, Zeke. Sună soneria şi o trupă-ntreagă îţi aduce bănişorii înapoi! O adevărată pleaşcă, nu?

Străpunse capătul rotunjit al trabucului cu un băţ de

chibrit manevrat cu-ndemânare, întoarse bățul şi scăpără foc din el cu unghia policarului, ignorând reacțiile gazdei sale uluite.

În aceste condiții poate că o să-ți dai seama brusc de ce am această predilecție excentrică pentru scările de incendiu. Suflă fumul spre tavan şi zâmbi din nou. Cred că-mi eşti foarte îndatorat, Zeke; dar dacă-mi dai o picătură de Burbon bun, am să-ți şterg cu plăcere datoria din cont.

Inselheim se uită lung la el pentru o clipă, în tăcere. Şocurile pe care le suferise unul după altul îi blocaseră şi-i volatilizaseră intrările minții, astfel încât gândurile ce clocoteau în „anticamerele" conştiinței să nu poată străbate decât unul câte unul. Dar o idee pătrunsese mai puternic şi mai persistent decât toate celelalte.

— Ştiu, spuse el, cu efort. Iartă-mă. Cred că... îți sunt îndatorat – din plin. N-am să uit asta. Dar... nu înțelegi. Nu poți rămâne aici. Dacă ei te-ar găsi la mine – ne-ar ucide pe amândoi.

— Nu pe amândoi, negă „Sfântul" cu blândețe.

Îl privea fix pe Inselheim, curios şi uşor amuzat, ca un critic dramatic versat care asistă cu bunăvoință la reprezentația unei melodrame, deşi îşi dă seama cu o vagă autoironie că a mai văzut-o o dată. Dar tocmai această privire cu care-l cântărea candid lovea fără milă o coardă rănită ce vibra dureros în adâncul inimii zdrobite şi umilite a evreului – disprețul pentru propria slăbiciune şi neputință, aceeaşi coardă sensibilă, care reacționase în tăcere, forțându-l să-şi strângă mâinile moi, încleştându-i pumnii înduioşător de neputincioşi, înainte de venirea „Sfântului". Lumina albastră, senină, a acelor ochi îndrăzneți şi zeflemitori îl pătrundea parcă pe Inselheim până-n profunzimile sufletului; dar strălucirea lor era prea bruscă şi prea puternică, iar

privirea lui nu era încă destul de limpede ca să poată înțelege ce dezvăluia această lumină.

— De ce ai venit aici? întrebă Inselheim.

Simon suflă un inel de fum, apoi formă altul în centrul lui.

— Ca să-ți aduc înapoi „mărunțișul" – după cum vezi. Ca să fumez o havană şi să beau băutura pe care eziți atât de neospitalier să mi-o oferi. Şi ca să văd dacă eşti în stare să m-ajuți.

— Cum aş putea eu să te ajut? Dacă vrei bani...

— Puteam să mă servesc şi singur.

„Sfântul" aruncă o privire teancurilor de bani de pe birou, cu o sprânceană ridicată dispreţuitor şi cu o privire amuzată.

— Pare-se că numai noroace de-astea am avut în ultimul timp. Îți mulțumesc totuşi, dar am deja un milionar care mă finanțează, şi banca lui n-a dat încă faliment. Nu, Zeke, de la tine aş vrea nişte confidențe ca de la om la om.

Inselheim clătină încet din cap, nu în chip de refuz deliberat, ci mai degrabă cu un gest automat.

— Nu pot să-ți spun nimic.

Simon aruncă o privire spre ceas.

— O hotărâre cam pripită, murmură el. N-aş vrea să crezi că te flatez. Dacă m-aş lua după ce ştii tu, aş trece prin viață într-o stare de ignoranță fără fund. Totuşi, ai destul timp să te răzgândeşti...

„Sfântul" se ridică alene de pe scaun şi rămase în picioare privindu-şi de sus gazda; mişcările lui rămaseră la fel de lente şi fireşti, iar glasul avea aceeaşi intonație rece şi suavă; dar încetineala lui leneşă şi amabilitatea glacială impuneau mai mult decât orice manifestare zgomotoasă.

— Ştii, Zeke, vorbi el mai departe afabil, a te răzgândi

înseamnă a fi un om cu vederi largi. Înseamnă că ai acumulat înțelepciune şi experiență. Înseamnă că eşti lipsit de încăpățânare, mândrie şi de alte păcate capitale. Nici oamenii de ştiința nu mai sunt dogmatici – sunt întotdeauna gata să recunoască dacă au greşit şi să-nceapă totul de la capăt. O atitudine splendidă, Zeke – splendidă!

Se desfăşurase pe întreaga lui înălțime, destins şi dinamic, ca un pisoi care se-ntinde; dar nu făcu nicio mişcare amenințătoare, nu spuse nimic primejdios... nimic.

— Sunt sigur că ai înțeles, Zeke. Şi dintr-un anumit motiv, fără nicio bază concretă, Inselheim ştia că gangsterii de care se temea şi pe care-i ura n-ar putea fi niciodată mai cruzi decât acest tânăr cu maniere blânde, cu ochi albaştri batjocoritori, care se cățărase pe fereastra lui cu numai câtva timp în urmă.

— Ce-aş putea să-ți spun? întrebă Inselheim cu glas tremurat.

Simon se aşează pe marginea biroului. Atitudinea lui nu exprima nici triumf, nici autosatisfacție – nimic care să indice că ar fi conceput vreodată o altă replică finală. Avea aproape blândețea unui psihanalist care stoarce confesiuni de la un pacient nervos; şi încă o dată Inselheim simți lumina aceea bizară pătrunzând în cotloanele ascunse ale ființei lui, pe care el nu voia să le vadă.

— Spune-mi tot, Zeke.

— E ceva ce nu ştii? protestă Inselheim firav. Au răpit-o pe Viola fiindcă am refuzat să plătesc taxa de protecție...

— Taxa de protecție, repetă Simon alene. Da, asta ştiam. Cel puțin bine că am început. Continuă, unchiule.

— Toți trebuie să plătim taxa de protecție. Nu există cale de scăpare. Ai adus-o pe Viola înapoi, dar cu asta n-ai salvat-o. Dacă nu plătesc acum – vor ucide. Ştii asta. Ți-am spus. Ce mai...

— *Cine* sunt? întrebă „Sfântul".

— Nu ştiu.

Simon îl privi ironic.

— Poate nu. Sub privirea răbdătoare a acelor ochi lucizi, subconştientul lui Inselheim se lumină mai tare. Dar trebuie să ai vreo idee. Trebuie să fi existat la un moment dat un contact oarecare. Nu cred că ți-a vorbit un glas din tavan care ți-a spus să plăteşti. Şi chiar şi un tip cu atâția „bani" ca tine nu s-ar duce să împrăştie o sută de miare pe câmp numai pentru că aşa-i spune la telefon un descreierat de care nici n-a auzit vreodată. Ăsta-i numai unul din lucrurile pe care vreau să le lămuresc. Bănuiesc că nu doreşti să plăteşti în continuare sute de mii de dolari acestui glas necunoscut, până apare iar luna nouă. Bănuiesc că nu doreşti să-ți petreci restul vieții întrebându-te în fiecare zi ce pretenții vor mai avea şi ce-i vor face fiicei tale pentru a te constrânge. Bănuiesc că doreşti puțină linişte şi pace – şi chiar mai presus de asta, poate ai vrea să vezi schimbându-se câte ceva în oraşul tău. Cred că vitejia ta nu se limitează doar la faptul că porți pantaloni, şi iată că eu îți ofer ocazia să ți-o manifeşti.

Inselheim înghiți greu. Lumina dinăuntrul lui era orbitoare, îl dureau ochii. Îl îngrozea. Se ridică-n picioare agitat şi începu să se plimbe prin cameră.

Simon îl urmărea curios. Ştia ce luptă se dădea în acest om şi într-un fel îl înțelegea... În clipa în care ajunse la peretele opus, Inselheim întinse mâna şi apăsă pe un buton. Se întoarse şi îl înfruntă pe „Sfântul" sfidător.

— Acum, spuse el cu un glas ciudat de gros, ieşi afară! L-am sunat pe unul din paznicii mei. Nu-ți doresc niciun rău – îți datorez totul – deocamdată. Dar nu pot – nu pot să-mi semnez singur condamnarea la moarte – sau a Violei...

— Nu, spuse Simon cu blândețe. Sigur că nu.

Se dădu jos de pe birou, fără grabă, şi se îndreptă spre fereastră. Îşi trecu piciorul lung peste pervaz şi privirea sa de azur, neschimbată, se întoarse pentru a-l fixa pe Inselheim.

— Poate îmi vei povesti restul altă dată, spuse el calm.

Bancherul clătină din cap violent.

— Niciodată, bolborosi el. Niciodată. Nu vreau să mor. N-am să-ți spun nimic. Nu mă poți obliga. Nu poți!

Afară, în hol, se auziră paşi grei. Inselheim rămase cu privirea fixă, pieptul zvâcnindu-i fără suflare, cu gura întredeschisă de parcă se speriase de înțelesul propriilor sale cuvinte, cu mâinile crispate. Lumina din mintea lui izbucnise deodată. Se aştepta la dispreț şi se pregăti plin de curaj pentru o ripostă în care să-şi stoarcă ultima picătură de mândrie, dar în ochii calmi ai „Sfântului" nu văzu decât o compasiune sinceră şi infinită, mai groaznică decât cea mai amară batjocură. Inselheim icni şi simți deodată un gol în stomac când îşi dădu seama că pierduse tot.

Dar „Sfântul" se uită la el şi zâmbi.

— Ne mai vedem noi, spuse el. Auzind o ciocănitură în uşă şi vocea paznicului care cerea răspuns, se lăsă în jos sprinten, până la scara de incendiu, şi îşi văzu de drum.

Profitul acestei vizite fusese practic nul – de fapt, făcând un calcul mercantil, putea fi considerată chiar ca o imensă pierdere, de 90.000 de dolari – dar fusese vina lui. În timp ce aluneca agil pe scara de fier, se blestemă

pentru clipa de neatenție care-i permisese lui Inselheim să pună degetul pe sonerie. Totuşi, fără şocul pe care-l suferise la vederea „Sfântului", fără acea izbucnire finală de panică prostească, poate că bancherul nu s-ar fi trezit niciodată de-a binelea. Şi Simon avea presimțirea că dacă Inselheim va mai avea vreo ocazie, rezultatul ar fi un pic diferit.

În mod ciudat, preocupându-se numai de acest aspect al misiunii „Sfântul" uitase că poate şi pe alții îi interesa Sutton Place în noaptea aceea. Coborî de pe ultima treaptă în aleea îngustă, cufundându-se în bezna neagră ca tuşul, fără a presimți vreun pericol imediat, şi auzi prea târziu o mişcare uşoară în spatele lui. Se întoarse pe călcâie, repezindu-şi mâna dreaptă spre buzunar, dar înainte de a atinge pistolul, un braț puternic îi înconjură gâtul pe la spate şi în spinarea lui se înfipse gura de oțel a unui automat. O voce care jubila de bucurie, îi suflă la ureche: „Vino un pic cu noi, amice, te rog..."

2

„Sfântul" nu se simți nicidecum stânjenit când trecu pragul camerei din spate de la „Charley". Se opri o clipă să privească chipurile din fața lui. În acel moment auzi țăcănitul zăvorului când se-nchise uşa; clienții, când temnicerii lui îl îmbrânciră înăuntru, se ridicară de la locurile lor, veniră după el şi se aliniară de-a lungul pereților. Se adunaseră în încăpere mai mult de doisprezece oameni. Mai mult de două duzini de ochi erau pironiți asupra lui cu aceeaşi privire cercetătoare – ochi duri şi ficşi ca nişte bile colorate, ochi goliți de orice expresie de omenie.

Era neînarmat. Nu avea asupra lui niciun obiect mai

mare decât un ac de gămălie care să poată fi folosit drept armă de atac. I se luase pistolul, şi aproape la fel de repede fusese îndepărtat şi cuţitul pe care-l purta în mânecă, pentru că în ziua precedentă lăsase în viaţă câteva persoane care ar fi putut povesti despre efectele sale fatale. Teama disperată că „Sfântul" ar fi putut avea arme ascunse, frică inspirată de faptele sale anterioare, determinase banda să-i facă o percheziţie cu mult mai atentă decât socotise necesar răposatul domn Papulos – percheziţie care nu lăsase neatins niciun milimetru din persoana sa, prin care i se confiscaseră până şi briceagul şi tabachera ca surse posibile de pericol. Minuţiozitatea percheziţiei îi furnizase pe moment „Sfântului" o distracţie sinistră, dar nu pierdu nicio clipă din vedere semnificaţia ei. Totuşi, comportarea sa nu fusese nicicând mai degajată şi mai calmă, iar lucirea de oţel a ochilor batjocoritori nu fusese niciodată mai abil mascată ca acum când saluta zâmbind adunarea, ca un actor care face plecăciuni.

— Fraţii mei cu feţe palide, murmură el. S-a adunat sfatul, deşi pipa păcii nu e la vedere. Ei, da' văd că de fiecare dată când ne întâlnim inventaţi alte jocuri. Ce jucăm astă-seară?

O lumină stranie se ivi în ochii lui Heimie Felder, care şedea la masă cu un bandaj proaspăt în jurul capului. Se aplecă peste masă şi-i şopti lui Dutch Kuhimann.

— Nepun, spuse el aproape rugător, tipul e nepun. Ai auzit ce zice?

Pupilele micşorate ale lui Kuhimann erau fixate pe chipul „Sfântului". Nu zise nimic. Şi după prima trecere în revistă a congregaţiei în care fusese inclus, „Sfântul" nu se mai uită la el. Căci toată atenţia îi fusese absorbită de figura fetei care şedea şi ea la masă.

Era ciudat că ori de câte ori îi ieşise în cale, fata

aceasta îi făcuse o impresie adâncă. Îşi dădu seama că nici măcar acum nu ştia nimic despre ea. Auzise, sau presupunea că auzise, glasul ei la telefon; o văzuse, sau presupunea că o văzuse, pe posesoarea acelui glas fără trup în casa din Long Island, unde fusese ţinută Viola Inselheim şi unde murise Morrie Ualino; şi o dată simţise atingerea degetelor ei în întuneric când îi strecurase pistolul în mână. Dar întotdeauna percepuse prezenţa ei printr-un singur simţ; şi el ştia, cu fermă convingere, că fata aceasta zveltă, blondă, cu ochi de chihlimbar, de nepătruns, era misterioasa Fay Edwards de care vorbise Fernack; nu se baza decât pe intuiţie. Şi totuşi, chiar şi atunci când creierul îi fusese absorbit în special de mecanismul concret al răzbunării sale, imaginea ei nu se-ndepărtase niciodată prea mult de gândurile lui.

Văzând-o în încăperea aceea – unica licărire de culoare şi frumuseţe în cercul fioros de oameni tăcuţi – „Sfântul“ îşi punea din nou întrebările pe care şi le mai pusese în legătură cu ea. Toate întrebările se retrăseseră în acelaşi vid nebulos al îndoielilor în care speranţa într-un răspuns clar era mai confuză decât capătul curcubeului; dar faptul că o revedea într-un asemenea moment îl făcea să simtă o emoţie plăcută, pentru care nu exista justificare logică. Când fusese la ananghie ea îl ajutase; poate nu va afla niciodată de ce. Acum era din nou la strâmtoare şi se întreba ce gândea şi ce va face ea. Chipul fetei nu exprima nimic – doar o scânteie, căreia nu-i înţelegea semnificaţia, scăpără pentru o clipă în ochii ei şi apoi se stinse.

Dutch Kuhimann se-ntoarse spre ea.

— Ăsta e „Sfântul“? o întrebă el.

Ea răspunse fără să-şi dezlipească privirea de pe figura lui Simon.

— Da. Acesta este omul care l-a omorât pe Morrie.

Era prima oară când o vedea şi o auzea în acelaşi timp, prima confirmare precisă că intuiţia lui fusese corectă; şi, la auzul vocii ei, simţi un fior ciudat. Parcă ar fi fost fascinat de un tablou, şi acel tablou ar fi căpătat dintr-odată viaţă.

— Bună seara, Fay, spuse el.

Se mai uită la el o clipă, apoi îşi scoase o ţigară din poşetă şi aprinse un chibrit. Mişcarea aceasta îi ascunse ochii, iar scânteia pe care crezuse că o zăreşte în ei existase poate doar în imaginaţia lui.

Kuhimann făcu un semn cu capul unui individ care stătea lângă perete, acesta deschise încă o uşă. Prin ea pătrunseră, după o scurtă pauză, alţi doi indivizi.

Unul din ei era un tip mare, solid, cu păr cărunt şi cu faţa rumenă, pe care ieşeau ciudat în evidenţă, negre şi stufoase, sprâncenele, de parcă ar fi fost lipite acolo de un machior distrat. Celălalt era un omuleţ chel, cu o mustaţă neagră, bogată, şi cu un pince-nez cu rame de aur, a cărui purtare curioasă şi agitată îi amintea în mod irezistibil „Sfântului“ de o nevăstuică. Văzuţi împreună, semănau mai degrabă cu un cuplu de operetă, care, din întâmplare sau intenţionat fuseseră obligaţi să împartă recuzita destinată iniţial numai unuia din ei şi care se ciondăniseră copilăreşte din cauza aceasta; posedau împreună materialul pentru două persoane de dimensiuni obişnuite, cu pilozitate normală, dar din cauza neînţelegerii dintre ei ieşiseră amândoi cu nişte inegalităţi extravagante. Simon simţea o dorinţă ireverenţioasă de a scoate sprâncenele celui solid şi de a le lipi cu clei acolo unde păreau mai potrivite, deasupra mustăţii luxuriante a celui scund. Comportarea lor era uşor diferită de cea a celorlalţi indivizi adunaţi în încăpere; Simon dăduse, doar pentru o secundă, frâu

liber imaginației sale îndrăznețe, căci îi recunoscuse de cum intraseră, şi ştia că adunarea era aproape completă. Unul din ei era procurorul Marcus Yeald; iar celălalt şeful politic al Oraşului New York, Robert Orcread în persoană – cunoscut, din propria lui dorință, sub numele de „Bob cel cinstit".

Îl studiară pe „Sfântul" cu interes vizibil, în timp ce în jurul mesei se eliberau nişte scaune pentru ei. Yeald îl cerceta de la o distanță sigură, ițindu-se nervos prin ochelari – Simon abia rezista tentației de a-i striga: „Bau!" – ca să vadă dacă-ntr-adevăr va sări atât de departe pe cât părea pregătit. Pe de altă parte, Orcread înconjură masa, dar nu se aşează.

— Deci tu eşti tipul pe care-l căutăm, spuse el şi „Sfântul" zâmbi.

— Bănuiesc că ştii pe cine cauți, „Bob cel cinstit", spuse el.

Chipul lui Orcread se înăspri.

— De unde ştii cum mă cheamă?

— Ți-am văzut caricatura în *New Yorker*, săptămâna trecută, frate, explică „Sfântul" şi înțelese îndată că desenul nu fusese apreciat de dictatorul districtului Tammany.

Orcread mestecă mucul trabucului stins şi îşi agăță unul din policari de răscroiala vestei. Îl măsură pe Simon de sus în jos cu o privire nemiloasă.

— Aş zice să nu te obrăzniceşti prea tare, îl sfătui el. Vreau să discut cu tine, dar am sa fac eu pe spiritualul. Ne-ai dat destul de furcă. Cred că ştii că pentru ce-ai făcut până acum ai putea ajunge pe scaunul electric.

— Probabil, recunoscu „Sfântul". Numai din ignoranță. Când am venit prima oară aici, nu ştiam că trebuie să obțin o autorizație oficială ca să omor oamenii.

— Trebuia să te fi gândit la asta mai devreme, zise Orcread. Avea glasul puternic şi agreabil al oratorului de profesie, dar auzul sensibil al „Sfântului" detectă şi o notă aspră, de încordare. Cred că e greu pentru un tip care vine aici cu ideea că poate curăța singur oraşul. Ştii ce-ar trebui să fac acum?

Surâsul „Sfântului" era foarte nevinovat.

— Asta pot să ghicesc. Ar trebui să chemi un copoi şi să mă predai. Dar ar fi un gest cam necugetat din partea ta, nu? Fiindcă lumea s-ar întreba ce cauți tu însuți aici.

— Ştii de ce nu chem niciun copoi?

— Probabil din cauză că-i primăvară, încercă „Sfântul". Sau poate că azi a fost ziua bunicii tale şi privind chipul ei blând şi drag ai simțit cum carapacea dură pe care o porți în lume, şi care ascunde firea ta bună, se înmoaie ca o banană prea coaptă.

Orcread îşi scoase mucul trabucului din gură şi-l frecă între degete. Fărâmiță şi mărunți frunzele cu mâna lui greoaie, dar nu ridică glasul.

— Eu încerc să fac ceva pentru tine, spuse el. Nu eşti chiar aşa de bătrân, nu? Şi cred că n-ai vrea să dai de bucluc. E păcat s-ajungi pe scaunul electric la vârsta ta. E păcat s-ajungi pe lumea aialaltă. Şi ce rost ar avea?

— Nu mă-ntreba pe mine, spuse „Sfântul". Dacă-mi amintesc bine, sugestia-ți aparține.

Aş putea face multe pentru unul ca tine. Dacă veneai întâi la mine, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar toate câte le-ai făcut, ne-au încurcat nouă treburile. Nu zic că-ți purtăm pică. Irboll nu era decât un tâlhar de rând, iar lui Ualino oricum nu-i mai ajungea nimeni la nas – cred că-l păştea de mult soarta asta. Dar o iei prea repede şi faci prea multă zarvă. Chestiunile astea nu-s pentru public şi datoria mea este să-l împiedic să afle. E şi datoria domnului Yeald – nu-i aşa, Mark?

— Desigur, rosti glasul sec al avocatului, ca un papagal care repetă o lecție. Trebuie să punem capăt acestei situații. Şi-i vom pune!

Orcread îl bătuse pe „Sfântul" pe piept.

— Asta este! spuse el solemn. Ne-am dat cuvântul în fața alegătorilor că vom lichida asemenea stări de lucruri şi trebuie să ne ținem de cuvânt. Dar nu vrem să fim prea aspri cu tine. De aceea i-am zis lui Mark: „Ascultă, „Sfântul" ăsta trebuie să fie un tânăr rezonabil. Hai să-i facem o ofertă".

Simon dădu din cap înțelegător, dar cuvintele lui Orcread îi absorbeau doar periferic atenția. Încerca să găsească motivul pentru care Orcread şi Yeald veniseră aici, şi căutând acest motiv, făcu o descoperire remarcabilă. Aproape pentru prima oară în cariera lui îşi subestimase cu totul propria lui persoană. Ştia că apariția sa spectaculoasă pe scena new-yorkeză produsese o serioasă frământare în anumite cercuri, aşa cum şi fusese prevăzut; dar nu-şi dăduse seama că eforturile sale modeste pot produce atâta vâlvă pe cât părea s-o indice prezența lui Orcread.

Şi atunci începu să înțeleagă că o perturbare cât de mică poate să scoată din funcțiune o maşinărie complicată, atunci când această maşinărie se sprijină pe un fundament instabil, format din mistificare, indiferență şi şiretenie, iar acum intervenise o asemenea perturbare. Titlurile din ziare, care-i procuraseră o plăcere egoistă, îi fulgerară prin minte cu un nou înțeles. Nu se gândise, până nu-i spusese Orcread, că apariția omului potrivit la momentul potrivit, cuplată cu entuziasmul înfocat al Lumii Noi, ar putea înălța figura „Sfântului", aproape peste noapte, pe o culme unde imaginația publică îl vedea regrupând forțele şi ridicând stindardul marilor schimbări. Nu se gândise că

încercările sale dezinteresate de a înviora atmosfera din Manhattan şi Long Island ar putea stârni un val proaspăt de ambiţie civică, ale cărui prime unde se simţiseră deja sub tronurile fragile ale conducătorilor politici.

Îl asculta pe Orcread cu un interes redeşteptat.

— Deci vezi că suntem destul de generoşi. Două sute de mii de dolari e o sumă frumuşică pentru oricine. Şi te scoatem dintr-un impas greu. Pleci de aici fără să te simţi măcar jenat – te duci în Anglia sau oriunde ai chef. Un băiat tânăr ca tine s-ar putea distra de minune cu două sute de miare. Şi-ţi spun eu că o să-ţi meargă excelent.

Simon Templar se uită la el cu un zâmbet indiferent şi amăgitor. Licărirea de amuzament din ochii „Sfântului" era foarte slabă.

— Aproape că mă faci să mă simt sentimental, Bob, zise el grav. Şi ce mic serviciu am făcut pentru a obţine toate aceste avantaje?

Orcread azvârli trabucul mutilat şi îşi agăţă degetul mare astfel eliberat de răscroiala de la vestă. Se balansă pe călcâie, spre spate, cu pântecul său prosper împins în afară şi spuse radios şi cordial:

— De fapt, nimic. Noi nu vrem decât să punem capăt acestei situaţii. Bineînţeles că n-ar avea niciun rost să te expediem dacă lucrurile ar continua la fel. Aşa că tot ce-ţi cerem noi este să ne spui cine anume te susţine – spune-ne cine-s ceilalţi tipi din banda ta – ca să le facem şi lor acelaşi gen de propunere, şi cu asta se va sfârşi totul. Ce zici? Facem târgul?

„Sfântul" scutură din cap cu regret.

— Poţi să-i zici „târg" dacă vrei, spuse el cu blândeţe, dar din păcate eu îi zic... apă de ploaie. Drept cine mă iei, drăguţule?

— E nepun, spuse cu încăpățânare Heimie Felder, într-o liniște profundă, şi Orcread oscilă spre el furios.

— Închide pliscul ăla afurisit!

Se întoarse din nou spre „Sfântul”, cu expresia de amabilitate încremenită încă pe chip, de parcă începuse s-o şteargă şi uitase să-şi termine treaba, cu bărbia împinsă înainte şi cu ochii scânteietori îngustați.

— Uite ce e, mârâi el. Nu glumesc, şi dacă ți-ai cunoaşte interesul, ai renunța la chestia asta. Îți dau ocazia să te retragi şi să-ți salvezi pielea. Găseşti ceva suspect în asta?

— Nimic, răspunse „Sfântul” suav, numai că nu prea ai nimerit-o. Nu mă susține nimeni şi n-am nicio bandă – aşa că ce pot să fac? N-aş vrea să-ți văd accesele de tandrețe topindu-se odată cu tine, dar...

Un val de furie întunecă chipul lui Orcread.

— N-ai de gând să vorbeşti ca oamenii? țipă el. Nu te-ai ținut de afacerea asta numai ca să-ți omori timpul. Ce-ți iese din asta şi cine te plăteşte?

Simon dădu din umeri plictisit.

— Am încercat să vă spun. Nu mă susține nimeni şi nu am nicio bandă. Întreabă pe oricare din corul tău de frumuseți dacă m-a văzut vreodată cu cineva. Eu singur reprezint toată maşinăria. Eu sunt roțile, şasiul, pompa care picură ulei la articulații. Eu sunt omul-orchestră. Aşa că tot ce ai de făcut este să-mi înmânezi cele două sute de miare, să mă săruți şi să-mi spui adio.

Orcread se mai uită o clipă lung la el, apoi se întoarse brusc. Traversă camera şi se prăbuşi într-un fotoliu între Yeald şi Kuhimann. În pauza mută care urmă se văzu cum buzele lui Heimie Felder rosteau neîncetat lozinci despre nebuni.

„Sfântul” zâmbi în sinea lui şi ceru o țigară de la cel mai apropiat membru al auditoriului. Mulțumi

impasibil. Fumând cu un aer visător, îşi roti privirea peste chipurile dure, insensibile de sub lumini şi îşi dădu seama, cu destul calm, că dacă pe el situaţia de faţă îl amuza, asta se datora în exclusivitate iresponsabilului său simţ al umorului.

Nu că era împotriva situaţiilor limită sau a jocurilor periculoase – de fapt, toată viaţă lui se compunea dintr-un lung şir de asemenea situaţii. Dar îi trecu prin minte că etapa rentabilă şi amuzantă a seratei – dacă existase într-adevăr o astfel de etapă – se încheiase acum definitiv. Stabilise, dincolo de orice îndoială, că Orcread şi procurorul erau implicaţi până-n gât în afacerile gangsterilor, dar confirmarea acestui fapt avea o importanţă pur academică. Mai importantă era dezvăluirea concretă a preocupării lor, surprinzător de insistentă, faţă de propriile sale acţiuni. Judecată la adevărata valoare, diplomaţia de hipopotam a lui „Bob Orcread cel cinstit" nu merita altceva decât un hohot prelungit de râs. Simon nu se amăgise nicio clipă cu gândul că vreunul din indivizii prezenţi l-ar fi lăsat să primească două sute de mii de dolari sub nasul lor, sau că după această ceremonie l-ar fi escortat până la primul transatlantic, exprimându-şi reciproc filantropia şi bunele intenţii – dar însuşi faptul că propunerea fusese făcută şi că Orcread considerase că merita să-şi folosească pentru asta geniul său oratoric, dădea de gândit. Şi în mod sigur existau în New York locuri mai prielnice meditaţiilor filosofice, decât locul în care se afla în prezent. Pe scurt, nu vedea ce rost avea să mai întârzie „La Charley", şi dificultatea reală era cum să-şi ia rămas bun.

Din crâmpeiele de conversaţie care ajungeau la el dinspre masă, deduse că se făceau eforturi altruiste de a i se rezolva situaţia. Glasul bubuitor al lui „Bob Orcread

cel cinstit", deşi fusese coborât până la ceea ce posesorul său credea că e o şoaptă vaporoasă, era destul de penetrant ca tema generală a discuţiei să fie percepută de urechile „Sfântului".

— De unde ştim că nu e o înscenare? îl auzi repetând. Un singur tip nu poate face toate astea.

Procurorul îşi ţuguie buzele şi când răspunse, parcă foşniră nişte frunze uscate.

— Eu personal cred că spune adevărul. L-am urmărit tot timpul. N-a fost văzut cu altcineva.

— Azta-i adevărat, încuviinţă Kuhimann. E doar un tip cu foarte mult noroc, care-i ia pe toţi prin surprindere. Pot să mă ocup eu de el.

Orcread era supărat şi se chinuia să găsească o soluţie.

— Sper să ai dreptate. Dar asta nu rezolvă nimic. Trebuie să facem ceva care să dea satisfacţie publicului. Dacă faceţi din el un martir, o să fie şi mai rău. Dacă am putea să-l aducem în faţa tribunalului şi să-l batjocorim, am putea spune: „Noi ne-am făcut datoria. L-am prins pe individul care pricinuia toate relele. Acum uitaţi-vă la el". Am putea aranja în aşa fel încât să nu se bucure deloc de simpatie.

— Mă-ndoiesc, spuse Yeald. Odată ajuns în faţa tribunalului, e greu să-l opreşti să vorbească. Eu n-aş îndrăzni să ţin şedinţă deschisă; toţi reporterii or să vrea interviuri şi nu poţi să-i goneşti.

— Eu cred că ar trebui să dăm un exemplu. Ce-ar fi să...

Mormăiala şi şuşoteala continuau, în timp ce „Sfântul" îşi fuma ţigara fără să dea semne de interes. Dar nu încetase nicio clipă să fie conştient că bătrâna doamnă cu coasa, pe care se străduise să şi-o facă aliată, era foarte aproape de el în noaptea aceea. Totuşi,

zâmbetul lui era neumbrit, iar ochii îi erau imobili ca apa de mare înghețată, urmărindu-i degajat pe cei ce examinau în şoaptă cum ar putea să răstălmăcească procedurile juridice pentru a le servi propriilor scopuri. Şi simțea crescând în el şi mai mult disprețul profund care-l cuprinsese încă de la începutul acestei aventuri.

În camera aceea se aflau mai mult de o duzină de oameni al căror țel în viață era jaful şi omorul, mercenarii celei mai uimitoare legiuni de criminali cunoscută de civilizația modernă. Dar furia lui nu se-ndrepta atât împotriva lor, cât împotriva celor ce le tolerau mârşăviile – cei care dețineau posturi de încredere, pe care un public orb îl lăsase să pună mâna pe astfel de posturi, ale căror salarii erau plătite din buzunarele cetățenilor de rând, cinstiți, a căror complicitate permitea ca furtul şi crima să rămână nepedepsite şi chiar să fie lăudate. Legea nu-nsemna nimic; în afară de cazul când constituia un instrument oportun pentru favorizarea unui nou jaf.

Afară, dincolo de încăperea în care se afla el, se-ntindea un mare oraş, un monument din cărămidă şi granit închinat ingeniozității omului; şi în acel oraş, şapte milioane de oameni plăteau tribut câtorva persoane fără scrupule. „Sfântul" nu visase niciodată să fie glorificat în chip de erou; la urma urmelor era şi el un mercenar, angajat de Valeross să facă o treabă de proscris; dar dacă ar fi avut vreodată îndoieli asupra justeței cauzei sale, noaptea asta i le-ar fi risipit. Chiar dacă recunoştea sau nu, chiar dacă ei ştiau sau nu, el era reprezentantul a şapte milioane de oameni şi înfrunta moartea în odaia asta tainică pentru ceva ce niciunul din cele şapte milioane nu ar fi putut probabil să exprime prin cuvinte; şi niciodată nu i se păruse a fi mai vital ca acum să iasă de acolo viu, pentru a continua

bătălia...

Şi atunci, în chip de răspuns, glasul lui Orcread se infiltră din nou în conştiinţa lui şi-l trezi din visare.

— Ai auzit tot ce-am avut de spus, „Sfântule". Nu există pentru tine decât două căi de scăpare – a mea sau a ta. Poţi să te mai gândeşti dacă vrei.

— M-am gândit destul, zise „Sfântul" calm.

— Bine. Altă şansă n-ai să mai ai.

Se ridică greoi şi rămase privindu-l pe „Sfântul" cu acelaşi aer perplex, îngrijorat; nu-l mulţumea faptul că auzise adevărul – nu înţelegea cum de ameninţarea care atacase bazele dominaţiei sale putea fi atât de simplă – dar opinia publică se ridicase acum împotriva lui. Marcus Yeald îşi închise servieta, se ridică în picioare şi îşi agită mănuşile. Aruncă o privire speculativă spre uşă, în felul său cercetător şi nerăbdător, şi unul din indivizi i-o deschise.

Orcread se răsuci, ridicându-se în silă, şi-i făcu semn din cap lui Kuhimann.

— Bine, Dutch, spuse el, şi ieşi urmat de Yeald. Uşa fu din nou închisă şi încuiată, şi odată cu plecarea celor doi în cameră se simţi cum scade tensiunea. Întrunirea propriu-zisă se încheiase...

— Vino încoace, „Sfântule", îl chemă Kuhimann gutural.

După uşoara agitaţie produsă de ieşirea lui Orcread, camera se încărcase din nou cu tensiune electrică – o tensiune oarecum deosebită de cea care tocmai se descărcase. Vorbele rostite de Kuhimann cu răceală nu destinseră atmosfera. Dimpotrivă, întinseră parcă şi mai mult coarda; dar „Sfântul" părea că nu simte. Calm, relaxat, senin, ca şi cum s-ar fi aflat în mijlocul unor prieteni intimi, făcu sprinten câţiva paşi înainte şi rămase-n picioare în faţa gangsterului.

Ştia că acolo nu putea face nimic. Era o conjunctură imposibilă. Dar stătea zâmbind liniştit în timp ce Kuhimann îl privea de jos, drept în față.

— Eşti un păiat bun, spuse Kuhimann. Ne-ai cam dat te furcă şi asta-i rău. Dar nu putem încheia discuția aici. Aşa că... înghiți un nod şi izbucni... aşa că ieşi afară şi aşteaptă-ne un minut.

Nişte brațe puternice îl înşfăcară pe Simon de încheieturile mâinilor şi-l răsuciră, dar el nu se luptă. Îl duseră spre uşă; şi în timp ce ieşea, Kuhimann făcu semn din cap, clipind, către doi din oamenii care stăteau în picioare lângă perete.

— Tu, Joe. Şi tu, Maxie – aranjați-l. Şi pe urmă ne întâlnim iar aici.

Fără o urmă de expresie pe față, cei doi oameni se dezlipiră de perete, şi-l urmară pe „Sfântul" afară, cu mâinile pipăindu-şi automat buzunarele. Uşa se închise în spatele cortegiului şi pentru o clipă nimeni nu mişcă.

Apoi Dutch Kuhimann îşi scoase batista sa mare, albă, şi îşi tamponă cu ea ochii. În încăpere răsună clar un hohot de plâns; şi pistolarii rămaşi înăuntru se uitară pe furiş unul la altul cu zâmbete aproape sfioase. Dutch Kuhimann plângea.

3

Luna care îşi răspândise lumina peste primele ore ale serii, şi care zămislise idila domnului Bungstatter din Brooklyn, dispăruse. Între pământ şi stele atârnau nori, şi noaptea se cuibărise neagră peste oraş. O bătaie puternică se auzi dinspre Turnul Metropolitan anunțând trecerea unei ore după miezul nopții.

La marginea oraşului somnul îi învăluia pe oamenii cinstiți. În Bronx şi în zonele mai apropiate din Long

Island, în Hoboken, Peekshill şi Poughkeepsie, familii întregi dormeau paşnic. În Brooklyn, domnul Theodore Bungstatter dormea cuprins de o fericire extatică – şi, trebuie să mărturisim, sforăia. Iar Simon Templar fu scos pe trotuarul din faţa localului „La Charley" – cu pistolul lui Maxie înfipt între coaste – şi fu introdus într-o maşină care aştepta.

Joe se cuibări în partea cealaltă şi un al treilea individ trecu la volan. Ţeava unui alt pistol se înfipse şi din cealaltă parte în coastele „Sfântului" şi ochii celor din escortă, încordaţi şi reci, indicau că degetele lor erau strânse pe trăgaci. În escapada asta nu voiau să rişte.

Simon se uită pe geam în timp ce şoferul apăsa cu piciorul pe demaror. Puţinii pietoni care trecură abia dacă le aruncară o privire. Chiar dacă s-ar fi uitat, n-ar fi văzut nimic extraordinar, şi chiar dacă ar fi văzut ceva extraordinar, reflectă „Sfântul" cu un zâmbet strâmb, ar fi fugit să-şi salveze pielea. Se băgase într-un joc în care trebuia să joace şi să se ajute singur, căci nu va primi niciun ajutor de la nimeni... Dar tocmai când se uită înapoi zări silueta zveltă a lui Fay Edwards încadrată de uşa prin care fusese adus el; şi din nou îi năvăliră-n minte vechile întrebări.

Borul pălăriei îi arunca o umbră peste ochi şi de aceea el nu-şi dădea seama dacă ea se uita în direcţia lui. Nici nu vedea de ce s-ar fi uitat. În tot timpul discuţiei lui cu Orcread stătuse ca un spectator neatent, fumând, şi gândindu-se la ale ei. Când Kuhimann pronunţase sentinţa, ea îşi aprinsese o altă ţigară; nici măcar nu-şi ridicase privirea, iar mâinile nu-i tremuraseră. Când îl scoaseră din încăpere, îşi ridicase ochii pentru a-l privi din nou, cu o privire calmă, impersonală, care pentru el nu însemna nimic mai mult decât imaginea ei de acum.

— Uită-te bine, îl sfătui Maxie.

În glasul lui nu era zeflemea sau amărăciune – era pur şi simplu sinistra aducere aminte a faptului că Simon Templar era condamnat să nu mai vadă lucruri atractive.

„Sfântul" zâmbi şi o văzu pe fată pornind să traverseze strada prin spatele maşinii, fără să se uite împrejur, apoi Joe se întinse şi trase perdelele.

— Ai de ce să te uiți la ea, murmură Simon, şi ridică dintr-o sprânceană la adresa perdelelor trase care-i împiedicau privirea. Harabaua asta arată deja ca un dric.

Joe bombăni ininteligibil, maşina se desprinse de lângă bordură şi înconjură blocul. În față se arătă pentru o clipă strălucirea Broadway-ului, ca oglindirea unui foc din cer; apoi maşina întoarse şi o luă spre vest, iar „Sfântul" se instală cât mai comod posibil.

Dar situația în care se afla nu prea oferea condiții de confort. Pentru cei care-l țineau prizonier, era parcă o afacere ca oricare alta, pe care o tratau hotărâți şi siguri pe ei; şi-n sufletul „Sfântului" se strecură îndoiala, simțind un fior rece prin şira spinării. În afară de faptul că brațul invizibil dar puternic al legii nu consfințea această bizară condamnare, în rest ea semăna uluitor cu ritualul nemilos al unei execuții legale.

Mai fusese şi altă dată la strâmtoare, şi legea l-ar fi putut salva dacă ar fi strigat după ajutor; dar nu strigase niciodată. Intervențiile plicticoase, greoaie ale legii nu-l atrăseseră niciodată şi, în acest caz special, posibilitățile sale îl atrăgeau şi mai puțin. O intervenție, chiar dacă ar fi reuşit, ar fi însemnat arest şi judecată; şi scurta lui întrevedere cu Orcread şi cu Yeald fusese suficientă pentru a-i arăta la câtă dreptate se putea aştepta. Problema dreptății nu era o chestiune vitală în cazul lui. Cel mai incoruptibil tribunal din lume – era nevoit să

recunoască – nu putea decât să-l condamne la vreo patruzeci de ani de închisoare, dacă nu mergea pân-acolo încât să ordone o execuție şi, în general, prefera să-şi încerce norocul cu o sentință ilegală. N-ar fi fost pentru prima oară când intra într-un joc pe viață şi pe moarte, jucându-şi cartea cu o mână sigură, indiferent de capriciile norocului; şi acum o va face din nou, deşi în acel moment n-avea nici cea mai vagă idee ce metodă va folosi. Totuşi, pentru prima oară în atâția ani se întreba dacă nu cumva îşi asumase o sarcină mult prea mare.

Dar pe față nu i se citea nimic din ceea ce se petrecea în sufletul lui. Se lăsă nepăsător pe spate, cu privirea calmă, de parcă ar fi fost într-un cerc de prieteni în drum spre casă. Şi nici când se opriră lângă puntea unui bac, nu se mişcă. Îi făcu ştrengăreşte cu ochiul lui Maxie.

— Deci de data asta distracția va fi la Jersey, nu?

— Da. Ne-am gândit că ți-ar face plăcere o schimbare, spuse gangsterul, cu umor sinistru.

O patrulă în haină albastră stătea, cu aer competent, la numai câțiva metri de ei; dar lipsa unui al şaselea simț sau a vreunei bruşte presimțiri de clarvăzător nu-l făcu să observe limuzina neagră, strălucitoare, în şirul de maşini care-şi aşteptau rândul să urce pe bac. El se gândea la visul lui de a ajunge inspector într-un cartier bine populat cu cetățeni, care, plini de mărinimie, ar fi nerăbdători să-i ofere bani gheață şi credit ca nu cumva să se surmeneze muncind prea mult; şi „Sfântul“ nu încercă să-l întrerupă. Şoferul plăti taxa şi îşi ocupară locul pe bac, aşteptând să pornească.

Simon se uita la apele ca de cerneală ale Hudsonului şi se-ntreba într-o doară de ce oare plecarea unui bac stârneşte întotdeauna de două ori mai multă agitație şi nelinişte decât plecarea în larg a unui pachebot; şi găsi

un motiv de amuzament destul de morbid, chiar şi în acest incident trăit de el însuşi. Auzise multe şi cugetase şi mai mult asupra metodei atât de eficiente a americanilor de a îndepărta o anumită victimă; dar în ciuda remarcilor sale obraznice faţă de Valeross, nu se aşteptase să aibă acest unic prilej de a afla din sursă directă senzaţiile celui care joacă rolul principal în această dramă. Simţi că, în cazul de faţă, ţara care adoptase ca sport naţional pentru week-end-urile ploioase „răpirea-n scopul asasinării", se cam întrecea cu gluma în râvna sa de a-i arăta atât de repede şi de cuprinzător tot mecanismul acestei operaţii care-i stârnea un profund interes profesional, în ciuda situaţiei sale precare. Şi iată, simţea tot timpul lipsa atingerii liniştitoare a lamei de cuţit care ar fi trebuit să fie lipită comod de antebraţ; privirea îi era foarte rece şi strălucitoare când îşi azvârli mucul de ţigară prin geamul deschis din faţă, şi-l urmări cum ţâşneşte prin întuneric ca un cartuş roşu trasor...

Maxie cotrobăi prin buzunare cu mâna rămasă liberă, extrase un pachet de ţigări mototolit şi i-l întinse politicos.

— Mai vrei una?

— O ultimă ţigară pentru condamnat?

La fel de curtenitor şi senin, „Sfântul" apucă un Chesterfield şi-l extrase cu grijă. Maxie îi întinse bricheta şi îşi aprinse şi el o ţigară; dar niciuna din mişcările cerute de această minuţioasă respectare a regulilor etichetei nu oferea victimei posibilitatea unui atac prin surprindere. Simon simţi cum automatul lui Joe îşi măreşte aproape imperceptibil presiunea asupra coastelor lui în timp ce schimbul de amabilităţi continua, şi îşi dădu seama că însoţitorii săi studiaseră toate posibilităţile unor astfel de situaţii chiar înainte de

a începe să se bărbierească. Oftă şi se lăsă din nou pe spate, exalând două şuviţe de fum.

— Fata aia, Fay, ce e? întrebă el indiferent, reluând un şir normal de idei din penultima remarcă a gangsterului.

Maxie îşi dădu pălăria mai pe spate.

— Cum ce e? E o păpuşă.

Simon analiză dificultăţile de a introduce în mintea lui Maxie subiectul care-l preocupa. Ştia mai bine decât oricine că femeia fascinantă, plină de mister, care prin farmecele ei feminine conduce cu o mână de fier bandiţi fioroşi şi care, cu inteligenţa ei sclipitoare, îi păcăleşte pe criminali şi pe detectivi cu egală uşurinţă, e doar eroina romanelor picante, şi că în lumea gangsterilor din New York ea constituie cea mai rară curiozitate. Pentru tâlharul şi gangsterul american, femela umană are o singură funcţie, rezervată orelor de relaxare şi pentru asta n-are nevoie nici de inteligenţă şi nici de personalitate evidentă. Când el o numeşte „păpuşă", vocabularul său o descrie foarte adecvat. Ea este o jucărie pentru distracţia lui, cu care-şi poate irosi dolarii lesne câştigaţi ca să-şi etaleze bogăţia, faţă de care se poate lăuda şi lăudându-se, îşi hrăneşte orgoliul şi se simte un tip important; dar ea nu e cuprinsă-n angrenajul profesiei lui decât ca spioană, ca ademenitoare de fraieri, sau ca simplă unealtă pentru a băga la apă un rival; dar în discuţiile lui, ea n-are ce căuta.

„Sfântul" nu întrevedea o cale uşoară de abordare a problemei din acest unghi. Totuşi continuă:

— E adevărat că-ţi face plăcere să te uiţi la ea, dar nu văd la ce altceva v-ar putea folosi. Eu n-aş lăsa o fată să se bage în treburile mele – nu poţi avea niciodată încredere în ele.

Maxie îl privi cu milă.

— Da' prost mai eşti! Muierea asta are ceva aici, zise el ciocănindu-se în zona unde se presupunea că rezidă creierul său. Are mai multă minte decât tine sau oricare altul ca tine.

Simon ridică din umeri a îndoială.

— Tu ştii mai bine. Dar eu n-aş face-o. Cu cât femeia e mai deşteaptă, cu atât e mai primejdioasă. Niciodată nu poți fi sigur de ele. Sunt alături de tine un timp şi pe urmă te trezeşti deodată că le-a căzut altul cu tronc şi fac tot ce pot ca să te trădeze.

— Ea? privirea lui Maxie se umplu până-n străfunduri de indignare şi dispreț. Cred că Heimie avea dreptate – trebuie să fii nebun. Pe cine să trădeze? Ea e reprezentanta „Marelui Boss".

Chipul „Sfântului" era lipsit de expresie.

— Reprezentanta lui? repetă el rar.

— Da. Ea vorbeşte în numele lui. Dacă el are ceva de spus, ea vorbeşte. Dacă noi avem ceva de spus, ea îi transmite. Ea e singura din bandă care ştie tot ce se-ntâmplă.

Simon nu se clinti. Şedea perfect nemişcat, privind cum începeau să alunece în întuneric luminile de pe malul râului, pe măsură ce bacul se-ndepărta de chei. Gravitatea situației în care se afla îi dispăru din minte, de parcă s-ar fi deschis brusc o trapă, lăsându-i o senzație de gol prin care se infiltra un straniu fior de emoție. Expansivitatea francă a lui Maxie aproape că-i tăiase răsuflarea.

Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat în această escapadă. Apoi, peste o clipă, îşi dădu seama care era explicația. Încrederea brutală a călăilor săi era o atitudine care de obicei se baza pe reciprocitate; dar o situație definitivă, irevocabilă, ca cea de față permitea

purtarea unor discuţii care altfel n-ar fi putut avea loc. În alte împrejurări, ameninţările, tortura sau chiar pericolul morţii sigure n-ar fi primit ca răspuns decât o tăcere totală şi fălci încleştate, conform codului stoic al bandei, al cărui exponent atât de neloial fusese răposatul domn Papulos; dar pistolarul avea voie să discute cu un prizonier condamnat, în drum spre locul de execuţie, găsind chiar o plăcere în asta, întrucât îşi zgândărea orgoliul şi-i furniza o dovadă a inteligenţei şi importanţei sale – moartea se profila în mod inevitabil, şi morţii nu vorbesc. Pe „Sfântul" îl cuprinse un ciudat sentiment al fatalităţii, dându-şi seama că devenise inutil înainte de a mai putea face vreun pas înainte în ancheta sa; dar chiar dacă şi-ar fi văzut sfârşitul cu ochii, tot nu l-ar fi părăsit instinctul de a afla tot ce se putea afla atât timp cât i se oferă informaţii. Şi nici în acest stadiu nu-şi pierduse speranţa.

— Îmi pare rău că nu l-am cunoscut pe „Marele Boss", spuse el, fără cea mai mică variaţie a tonului său egal, de conversaţie ocazională. Cred că merită să-l cunoşti.

— Şi aşa ai ajuns prea aproape, îi răspunse Joe pe un ton indiferent, Nu trebuia să te bagi, băiete.

— Pare a fi un tip deosebit, recunoscu Simon; şi Maxie îşi scoase ţigara pentru a putea rânji cu toată gura.

— Cu asta n-ai spus nimic. „Deosebit" nu e cuvântul potrivit. Nici n-ai habar ce buni suntem noi cu tine. Ai avut noroc că ai scăpat de Morrie Ualino – Morrie te băga precis la „cutia fierbinte".

Ca şi cum s-ar fi simţit cuprins de un val de mândrie lucidă, descoperind că şi el contribuise la acest act de omenie atât de neobişnuit, scoase din nou pachetul de Chesterfield şi-i oferi ţigări. Simon luă una şi acceptă un

foc, procedura fiind însoțită de aceleaşi amabilități şi precauții ca mai înainte.

— Da, spuse el gânditor, „Marele Boss" al vostru pare un individ cu care nu e de glumit.

— Cam târziu ai aflat, încuviință Maxie laconic.

— Cu toate astea, continuă „Sfântul" cu un vag aer de uimire, nu prea pricep de ce tu şi tot restul bandei primiți ordine de la unul care nu lucrează-n branşa voastră – un tip pe care nici măcar nu l-ați văzut la față. Adică, ce-aveți de câştigat din asta?

Maxie se-ntoarse brusc şi îşi ciocăni din nou scăfârlia cu arătătorul pătat de nicotină, cu gestul acela ocult care pentru el părea să fie sinonim cu un omagiu adus inteligenței.

— Ascultă... tipul ăsta are cap. Şi dacă un tip are cap, trage bine cu pistolul şi face rost şi de bişatari, eu primesc ordine de la el. Şi asta-i valabil pentru Joe şi Heimie şi Dutch, şi pentru tot restul bandei. Bişatarii nu se mai câştigă aşa de uşor de când s-a dat drumul la băutură, pricepi?

„Sfântul" se încruntă mirat ca să-l facă să vorbească; şi Maxie, plin de bunăvoință, se străduia să-şi clarifice punctul de vedere.

— Când exista prohibiția, traficantul de pileală şi banda lui o duceau foarte bine, pricepi? Încălcau legea, dar era o lege de care nu-i păsa nimănui. Toată lumea, chiar şi cetățenii onorabili, ca cei de pe Park Avenue şi alții de genul ăsta, îi ştiau pe traficanți, îi sunau la telefon, stăteau de vorbă cu ei şi erau mândri că-i cunoşteau. Tipii se-mpăunau cu traficanții lor, aşa cum se lăudau cu medicii sau cu avocații lor, şi chiar se luau la ceartă şi la bătaie între ei, fiecare lăudându-se că tipul lui e cel mai bun. Nouă ne dădeau bişatarii fără să cârtească, fiin'că ştiau că noi riscăm ca să facem rost de

marfa de care aveau ei nevoie; şi copoii erau un fel de inamici publici, fiin'că uneori încercau să ne împiedice să facem rost de marfă. Nimeni n-ar fi depus mărturie împotriva unui individ care-i făcea rost de pileală, în favoarea altuia care încerca să-l împiedice să pună mâna pe ea. Pricepi?

— Hmm, mormăi „Sfântul" plin de îndoieli, mai mult pentru a puncta cele spuse.

— Ei, când s-a terminat, cu prohibiția, totul s-a schimbat. Pricepi? Traficantul nu mai era prietenul nimănui. Devenise un gangster care încerca să urce prețul unei mărfi pe care oricine o putea cumpăra legal, iar copoiul devenise un tip care încerca să-l scoată din funcție pe gangster şi să mențină prețuri mici; şi, brusc, toți au uitat ce făcusem pentru ei în anii de „secetă", şi s-au întors împotriva noastră.

Maxie se încruntă posomorât la gândul şubrezeniei gratitudinii omeneşti.

— Păi trebuia să facem ceva, nu? Omul trebuie să trăiască.

— Cred că da, răspunse Sfântul", dar depinde de om...

Maxie strâmbă din nas.

— O groază de tipi au dat de bucluc în perioada aia, spuse el nostalgic. Se pornise o campanie de reforme şi ne hăituiau tot timpul. Era din ce în ce mai rău. Multora nu le intra în căpățână că nu mai era rost de câştigat uşor parale şi a fost păcat de ei. Trebuia să ai aici ce-ți trebuie. Din nou se pipăi misterios la frunte. Afacerile nu mergeau bine, aşa că n-aveam lovele ca să-i plătim pe copoi; iar copoii neprimind bani, începuseră din nou să se ia de noi şi situația se înrăutățea.

Maxie oftă cu nostalgie.

— Şi atunci a apărut „Marele Boss", spuse el

înveselindu-se, şi totul a fost iarăşi fain.

— De ce? întrebă Simon, cu acelaşi aer de ingenuă.

— Păi el ne face rost de parale grase, pricepi?

— Tot cu aceleaşi afaceri?

— Da, dar el are cap. Şi informaţii. Merge-ntotdeauna la sigur. Când spune: „Planul e aşa şi pe dincolo şi trebuie să acţionăm aşa şi pe dincolo", noi ştim că va fi exact aşa cum spune el. De aia nu facem greşeli.

Luminile de pe mal încetaseră să se mişte şi pasagerii începuseră să se agite, pregătindu-se să-şi continue drumul. Şoferul se urcă înapoi în maşină şi se aşeză comod, aşteptându-şi rândul în şirul de maşini care erau debarcate.

Păstrându-şi cuminţi locul în convoi, urcară drumul şerpuit care la Jersey o ia-n sus şi după scurt timp goneau prin Jersey Meadows. Călătoria lor deveni o cursă monotonă printr-un ţinut necunoscut – fâşiile drepte de şosea puteau foarte bine să se-ntindă şi pe suprafaţa lunii, dacă Simon era să se ia după indiciile pe care le putea distinge; luminile răzleţe ale unor orăşele neidentificabile, farurile orbitoare ale altor maşini care ţâşneau din beznă şi treceau vâjâind pe lângă ei într-o clipă, fiind apoi înghiţite de abisul de întunecime din urma lor. Puternica limuzină, manevrată cu dibăcie de şoferul tăcut, zbură cu o viteză nebunească prin ţinutul de ţară, încetinind uşor din când în când, pentru a nu depăşi viteza legală în localităţi, ca apoi să ţâşnească iar înainte pe o altă bucată bună de drum întins. Cu toată viteza cu care mergeau, drumul părea interminabil: senzaţia completei izolări, sentimentul ruperii de tot restul lumii în acel proiectil de serie, care trecea val-vârtej prin noaptea plină de mistere, ar fi avut un efect soporific copleşitor dacă ţinta lor n-ar fi fost un loc de execuţie.

„Sfântul” n-avea cum să ştie cât mai era până la destinaţie şi, din fatalism, prefera să nu-ntrebe. Ştia că nu putea fi foarte departe – ştia că i se apropie clipa şi că situaţia lui era din ce în ce mai disperată şi că n-avea nicio posibilitate de salvare. Vigilenţa însoţitorilor săi nu slăbise deloc şi dacă ar fi făcut vreo mişcare suspectă, cât de mică, nu s-ar fi jenat să-l împuşte pe locul unde şedea şi să-i azvârle cadavrul din maşină fără ca măcar să micşoreze viteza.

Ar fi putut face asta oricum, poate chiar se pregăteau s-o facă. Nu ştia de ce-şi închipuise că era dus într-un loc anume de execuţie, pentru a fi ucis acolo, conform unui crud ritual al bandei; dar tocmai pe asta se bazau singurele sale speranţe de scăpare.

Se uită cu coada ochiului la Maxie. Gangsterul stătea nepăsător pe locul său, cu pălăria împinsă spre ceafă, ceea ce-i sublinia şi mai bine trăsăturile plate, inexpresive iar într-un colţ al gurii sale cărnoase molfăia un trabuc neaprins. Dac-am spune că nu era deloc impresionat de grozăvia faptei pe care urma s-o facă, n-am descrie decât foarte superficial atitudinea sa. El era, de fapt, destul de plictisit.

Simon se căznea să-şi păstreze calmul aparent. Drumul lung, lipsa forţată de acţiune într-o stare de tensiune atât de cumplită, îi măcinau încet nervii; dar trebuia să rămână stăpân pe sine cu orice preţ. Ştia că şansele lui sunt şi aşa destul de anemice, dacă vor exista; şi cea mai vagă crispare de panică, cea mai slabă perturbare a comenzilor precise, rapide şi calme ale creierului şi braţului, ar elimina definitiv şi aceste şanse. Şi între timp, un gând îndepărtat şi complet detaşat din mintea lui, asemănător cu luciditatea flegmatică a unui om de ştiinţă care-şi notează propriile simptome pe patul de moarte, dezvolta ideea că Maxie va mai

continua poate să discute cu un om pe care-l credea fără speranță...

„Sfântul“ îşi drese glasul şi încercă să reînnoade conversația cu acelaşi ton de mirare şi inocență – ca şi cum n-ar fi fost întreruptă. Trebuia să încerce în continuare să obțină informații pe care poate nici nu va apuca să le folosească, trebuia să aibă o preocupare care să slăbească încordarea impusă de severul său auto-control.

— Cum adică, a apărut „Marele Boss“? spuse el. Dacă nici măcar nu lucra în branşa voastră, dacă până atunci nu ştiați că există şi nici cum arată la față – de unde ştiați că puteți avea încredere în el? De unde ştiați că o să vă fie de vreun folos?

— De unde ştiam că o să ne fie de vreun folos? Păi ne-a arătat el. Faptele sunt fapte. Calculase fiecare mişcare.

— Da, ştiu; dar trebuie să fi pornit şi el de undeva. Cum a intrat în legătură cu voi. Când ați auzit prima oară de el?

Maxie mării şi-şi aținti privirea înainte, prin parbriz.

— Cred că la asta ai să te gândeşti singur – o să ai timp destul; spuse el; şi Simon se uită afară şi simți că maşina îşi încetinea mersul.

CAPITOLUL VII
ÎN CARE DUTCH KUHLMANN VEDE O FANTOMĂ; IAR SIMON TEMPLAR SE ÎNTOARCE ACASĂ

1

La început „Sfântul” nu văzu nimic în afară de o fâşie de şosea pustie care părea că se întinde la nesfârşit kilometri-ntregi; apoi şoferul întoarse volanul brusc la dreapta, şi maşina ricoşă de pe şosea pe un drum îngust.

Simon nu se miră că nu reuşise să-l detecteze. Crengile joase ale copacilor aproape că se uneau deasupra drumeagului accidentat, nefolosit; frunzişul lor zgâria capota maşinii şi se freca fâşâind de portiere, în timp ce înaintau pe drumul lateral cu viteza considerabil redusă. După ce parcurseră vreo cinci metri, nu mai puteau fi văzuți de nicio maşină care ar fi trecut pe artera principală.

Cu ambele mâini încleştate pe volanul care zvâcnea şi trepida ca o ființă vie, şoferul înainta pe pista îngustă. Dacă, adunate la un loc, trupurile lui Joe şi Maxie n-ar fi format un sistem de proptele umane care să-l țintuiască bine de perne, „Sfântul“ ar fi fost proiectat de pe scaun de fiecare dată când cauciucurile dislocau bolovanii de la locul lor.

Simon Templar era conştient că i se-ntețiseră bătăile inimii. Avea gâtul uscat şi o senzație vagă de apăsare pe

piept, din care cauză respira ceva mai tare ca de obicei. Dar respirația era calmă, regulată şi domoală, nu era respirația întretăiată, iute şi superficială produsă de spaimă. Nervii lui erau atât de încordați încât nu mai reacționau – erau încremeniți într-o groaznică imobilitate, la fel de efemeră ca nemişcarea unui arc comprimat. Aşteptarea şi tensiunea luaseră sfârşit; acum nu mai rămăsese decât să ajungă la capătul drumului şi să încerce să-şi salveze viața dacă soarta-i va oferi ocazia. Şi dacă nu i se ivea niciun prilej, acesta va fi sfârşitul aventurilor sale.

Poteca se îngusta din ce în ce pe măsură ce avansau; copacii şi tufişurile de pe ambele părți o năpădeau. Era evident abandonată de ani de zile; nivelatoarele şoselelor de macadam trecuseră pe lângă ea şi o lăsaseră doar pentru călătorii de felul celei întreprinse de ei, şi destinația ei, dacă avusese vreodată una, îşi găsise de mult alte căi de comunicare mai rapide cu lumea exterioară. În sfârşit, când maşina, cu toată forma aerodinamică, n-a mai putut înainta, şoferul apăsă pe frână şi opri hurducăind maşina. Apoi stinse farurile, lăsând să licărească doar luminile de parcare pentru a ilumina teatrul operațiunilor.

Un loc destul de bun pentru o crimă, fu silit „Sfântul“ să recunoască; şi se întrebă câți alții îşi atrăseseră mânia lui Dutch Kuhimann şi a „Marelui Boss”, plătind pentru îndrăzneala lor în această pustietate. Zgomotul produs de oprirea motorului absorbi parcă orice alt sunet al nopții, ca şi cum pământul fusese înfăşurat într-un balot gros de lână: nici dacă ar fi trecut alte maşini pe şoseaua din care tocmai ieşiseră, n-ar fi ajuns până la ei zumzetul lor îndepărtat. Atât cât putea „Sfântul“ să vadă, în jurul lor nu era decât un desiş de copaci şi tufişuri răspândite pe un teren pietros,

denivelat; aici putea muri un om fără ca lumea din afară să audă vreun sunet, iar cadavrul putea să zacă săptămâni întregi până ce un trecător întâmplător s-ar fi împiedicat de el, iar ziarele ar fi publicat ştirea cu titluri ţipătoare pe prima pagină. Deodată „Sfântul" ghici de ce fusese dus atât de departe şi cu atâtea precauţii, în loc să fie azvârlit pe orice stradă din New York şi ciuruit de gloanţe în timp ce maşina s-ar fi îndepărtat. Pentru alte victime fusese suficientă metodă asta, dar acum era un caz aparte. Rezolvarea lui se lega de anumite lucruri pe care le discutaseră Orcread şi Yeald. „Sfântul" nu trebuia să devină un martir şi nici măcar o senzaţie; el trebuia să dispară, la fel de rapid şi de neobservat pe cum apăruse, ca o cometă, şi toate întrebările ce se vor pune vor rămâne poate pentru totdeauna fără răspuns şi publicul nestatornic va uita repede...

În spatele maşinii scârţâi ceva, tulburând liniştea; Maxie se trezi. Coborî din maşină fără grabă şi îndată ce ajunse afară se întoarse din nou, cu automatul scânteind uşor în lumina estompată. Îl balansă cu înţeles spre Simon.

— Jos, amice.

„Sfântul" simţi în spinare apăsarea pistolului lui Joe, ca o subtilă întărire a ordinului.

Simon se ridică încet de pe banchetă. Acum, când ajunsese la punctul terminus al drumului, încetase să mai cugete asupra reacţiilor unui condamnat. Fiecare celulă din creierul lui ager, fiecare nerv şi fibră din trupul său erau treze, în alertă. Mintea nu-i funcţionase niciodată mai limpede şi mai armonios, trupul nu fusese niciodată într-o formă fizică atât de perfectă ca în clipa aceasta, când umbra morţii se apropia. Era imposibil să crezi că numai în câteva momente, printr-un singur şoc zdrobitor, viaţa care palpita cu atâta forţă ar putea fi

stinsă, acea minte strălucită – întunecată pe veşnicie, toate emoţiile şi plăcerile vieţii precum şi bucuria dulce de a trăi – înghiţite de neantul negru de unde nu există întoarcere.

Coborî încet pe scara maşinii. La un metru de el, automatul lui Maxie era îndreptat ferm către pieptul său; din spate, pistolul lui Joe îl împungea la fel de ferm în spinare. Îi trecu prin minte ideea nebunească să facă un salt disperat, aruncându-se de pe scara maşinii asupra lui Maxie, bazându-se pe faptul că luându-l prin surprindere îl va neutraliza înainte ca el să poată trage, şi sperând că întunericul binefăcător va avea grijă de restul. Dar în clipa următoare îşi dădu seama că nu era nicio speranţă în direcţia asta. Deşi părea greoi, Maxie îl păndea ca o pisică; şi îşi calculase distanţa perfect. Dacă „Sfântul" ar fi sărit, ar fi nimerit direct într-un glonte şi probabil că în acelaşi timp l-ar fi împuşcat şi Joe de la spate.

Cu chipul împietrit, „Sfântul" coborî, se îndreptă, iar privirea lui înfruntă calm privirea lui Maxie.

— Aici ne oprim? întrebă el.

— Ai ghicit, consimţi Maxie tăios.

În spate, Simon auzi pantofii lui Joe scârţâind pe pământ; în urma acestuia coborî şi celălalt gangster şi portiera se-nchise din nou cu un ţăcănit brusc. Ţeava pistolului i se lipi iar de spinare. Era prins între două focuri potenţiale, la fel de eficace ca-n strânsoarea unor cleşti adevăraţi; şi pentru a doua oară îl cuprinse cumplita temere care-i întorcea tot stomacul pe dos. Nu mai văzuse niciodată o asemenea siguranţă calculată şi o vigilenţă atât de neabătută în fiecare mişcare ce se efectua. Nu i se mai întâmplase să-l ţină cineva într-o maşină atâta timp, vorbind cu el şi aprinzându-i ţigările, fără a-i da o clipă ocazia să-l scoată din funcţie. Nu i se

mai întâmplase să fie luat şi dus undeva, fără a i se oferi măcar o portiţă cât de mică de scăpare. Ştiuse întotdeauna, în subconştientul lui, că într-o bună zi îşi va găsi naşul – că o dată, undeva, norocul, care-l însoţise, atât de credincios în toată activitatea sa, i se va întoarce împotrivă, aşa cum se-ntâmplă în viaţa oricărui jucător şi aventurier care nu cunoaşte limite. Dar nu se gândise că se va întâmpla aici – aşa cum niciun om nu crede că va muri mâine deşi ştie că va trebui să moară într-o zi... O umbră firavă a vechiului său zâmbet îi atinse buzele, dar n-ajunse până la ochi.

— Sper că veţi respecta toate formalităţile de rigoare, spuse Simon cu blândeţe. Ştiţi... m-am întrebat deseori cum se procedează. Aş fi teribil de dezamăgit dacă nu m-aţi lichida în cel mai autorizat stil.

În spatele lui, Joe îşi înghiţi o înjurătură; dar Maxie rămase neimpresionat.

— Sigur, consimţi el afabil. O să-ţi facem o demonstraţie. Dar nu-i mare brânză. E o chestie obişnuită-n meseria noastră, pricepi?

— Pricep, răspunse „Sfântul" calm.

Totala nepăsare, duritatea brutală dar amabilă a răspunsului lui Maxie îi îngheţase parcă străfundurile inimii. Mai înfruntase moartea – moartea care se dezlănţuise asupra lui cu o ură violentă, clocotitoare, moartea, care ameninţa imposibilă să-l anihileze ca un eveniment de oportunitate rece. El însuşi provocase moartea, în diferite chipuri. Dar niciodată nu cunoscuse un om care să-ncerce să suprime viaţa altuia atât de nepăsător, lipsit de orice sentiment personal, ca acest ucigaş fără milă care se pregătea să-i trimită un glonte în inimă – „o chestie obişnuită-n meseria noastră"...

„Sfântul" avea regulile lui proprii de joc; dar în clipa aceea uită de ele. Dacă va scăpa din capcana în care era

ținut, dacă destinul îi va oferi cea mai mică şansă să fugă şi să intre din nou în joc, atât timp cât va mai dura aventura asta va proceda aşa cum procedau adversarii lui: fără cruțare. Va fi la fel ca ei: fără milă şi fără scrupule. Va avea un singur leac pentru toate erorile – acelaşi ca al lor.

În lumina slabă, ochii lui îşi pierduseră orice expresie. Se micşoraseră, devenind o crăpătură îngustă ce scânteia ca gheața fărâmițată.

— Acolo, lângă copacul ăla, i se adresă Maxie pe un ton de conversație. Acolo-i cel mai bun loc.

Felul în care rostise cuvintele avea parcă un tâlc sinistru; fuseseră încercate multe alte locuri din acea zonă şi se pare că alegerea acestuia se baza pe rezultatele unor îndelungi cercetări; dar era o aluzie absolut inconştientă. „Sfântul“ părea chiar mai indiferent decât dacă ar fi fost pus să pozeze.

Simon se uită la el o clipă, apoi se-ntoarse. N-avea ce face. Se-ntrebase uneori de ce chiar şi când se-ndreaptă spre o moarte sigură, omul se mai supune amenințării unui pistol; acum, având o îngrozitoare revelație, ştia răspunsul. Până-l loveşte moartea cu adevărat, până în clipa finală de anihilare definitivă, orice om se agață de speranța că o minune îl va mântui; ascultând de un instinct orb, ilogic, de autoconservare, el nu va face nimic care să-i grăbească sfârşitul. Sub amenințarea pistolului lui Maxie, „Sfântul“ se îndreptă spre trunchiul unui falnic ulm, şi apoi se întoarse din nou cu fața. Joe încuviință din cap, şi la un semn de-al lui Maxie se apropie pentru a pregăti victima de execuție, în conformitate cu codul bandei.

Descheie metodic haina lui Simon şi o dădu în lături; apoi începu o operație similară cu cămaşa.

— Unii au început să poarte veste speciale împotriva

gloanţelor, explică Maxie binevoitor.

Nervii lui Simon erau încordaţi până la ultima limită suportabilă; trupul îi era rigid ca o bară de oţel. Acum îl păzea numai Maxie; Joe era cu desăvârşire captivat de macabrul ritual, iar şoferul fără glas ridicase capota maşinii şi părea absorbit de cine ştie ce defecţiune pe care o detectase în mecanismul ei. Dacă era să aibă vreo şansă, acum era momentul.

Se mişcă uşor, chipurile pentru a-l ajuta pe Joe la descheiat. Apoi, cu o mişcare rapidă, ridică mâna stângă. Joe simţi strânsoarea unor degete cuprinzându-i încheietura mâinii în timp ce se căznea să descheie cămaşa „Sfântului", şi nişte muşchi de oţel, încordându-se brusc, îl azvârliră în lături, îl dezechilibrară şi-l răsuciră cu o sută optzeci de grade prin pârghia formată de braţul său întins. Pistolul din mâna lui dreaptă fu îndreptat în altă direcţie; Simon auzi pocnetul exploziei şi văzu flacăra ucigătoare ţâşnind din ţeava pistolului, dar glontele devie cu nouăzeci de grade faţă de traiectoria pe care ar fi trebuit s-o urmeze.

Pumnul lui Simon se ridică fulgerător şi izbi în ceafa gangsterului, exact la baza craniului, lovind carnea tare şi osul cu atâta sălbăticie că ar fi putut să-i disloce oasele din încheieturi. Omul icni ameţit şi se înclină în faţă; dar „Sfântul" îi prinse partea de sus a trupului cu braţul stâng, ţinându-l ca pe un scut uman, în timp ce cu dreapta îi imobiliză mâna în care ţinea pistolul pentru a-l împiedica pe Joe s-o răsucească la spate şi să tragă orizontal. În iureşul acestei acţiuni palpitante n-avusese timp să se-ntrebe ce ar putea face Maxie; când îl observase ultima dată era la trei metri depărtare şi un pic la stânga lui; dar când Joe fusese proiectat în linia de tragere, poziţia aceasta devenise inutilă. Simon se uită

după el peste umărul lui Joe, dar nu-l văzu. Târî de jur-împrejur scutul viu cu o mişcare violentă şi atunci auzi un automat descărcându-se asurzitor undeva aproape şi simţi o lovitură înfiorătoare în partea dreaptă a spatelui, sub umăr.

„Sfântul" se poticni şi-şi pierdu răsuflarea, căci în punctul unde primise groaznica lovitură îl săgetă o durere cumplită, de parcă-l ardea cu fierul roşu; şi în aceeaşi clipă, trupul lui Joe i se zvârcoli convulsiv în braţe devenind o greutate inertă. Mâna dreaptă îi era paralizată până-n vârful degetelor din cauza durerii. Se-ntoarse târându-l pe Joe după el, auzi o bufnitură surdă când automatul din mâna mortului alunecă dintre degetele fără vlagă şi căzu jos, dar nu putu s-ajungă la el. Dacă ar fi-ncercat, având un braţ inutilizabil, ar fi însemnat să renunţe la unicul său mijloc de apărare; şi ştia că n-ar fi avut timp să parcurgă distanţa respectivă şi să apuce arma căzută în întuneric. Îşi ridică privirea şi văzu chipul necruţător al lui Maxie, ca o pată albă în lumina firavă.

— Ai două minute să-ţi spui rugăciunile, „Sfântule", câr ai Maxie pentru prima oară cu ură-n glas.

Îşi potrivi pălăria şi strigă tare:

— Hei, Hunk, fir-ai tu să fii de prost! Unde eşti?

Atunci Simon îşi aminti de şoferul maşinii, şi-şi dădu seama că şansa pe care i se păruse că o întrevede era doar o himeră, o ultimă farsă sadică din partea norocului care-l părăsise. Nu-i putea urmări şi nici nu se putea apăra de amândoi odată. Unul din ei îl va ataca pe la spate, cu uşurinţa cu care ar fi înconjurat o masă, fără risc şi fără efort, şi ăsta va fi sfârşitul.

„Sfântul" nu se rugă. N-avea la ce zeităţi să apeleze, în afară de primitivii zei păgâni ai luptei şi morţii subite care, după ce-l acoperiseră de favoruri, îl lepădaseră-n

această fundătură, lăsându-l să-şi achite singur ultimele socoteli. Dar se uită în sus, la cerul întunecat şi văzu că norii se risipiseră şi la milioane de kilometri depărtare, într-un petec albastru de cer, licărea o stea. O adiere uşoară trecu peste islaz, stârnind miresmele fragede ale nopții; şi înțelese că oricare ar fi rezultatul, nu şi-ar fi dorit o altă viață.

— Hunk! strigă din nou Maxie, tăios.

Nu-ndrăzni să se uite înapoi de frică să nu-l piardă din ochi pe „Sfântul“; dar „Sfântul” privea dincolo de el şi văzu un lucru ciudat.

Şoferul nu mai cotrobăia prin măruntaiele maşinii. Nici măcar nu se apropia de ei tropăind, pentru a se azvârli greoi şi tăcut în bătălia inegală. „Sfântului” îi trebuiră câteva secunde ca să descopere unde se află – peste alte câteva secunde îşi dădu seama că forma neclară, întinsă lângă maşină, era şoferul, care zăcea cuprins parcă de somn.

Apoi mai văzu ceva – o siluetă subțire, grațioasă, care avansa fără zgomot în spatele lui Maxie. Şi în clipa când acesta o văzu, silueta grăi:

— „Marele Boss“ spune s-aştepți o clipă, Maxie.

Maxie făcu ochii mari, surprins şi indignat, cu gura căscată în mod ridicol. Automatul însă nu-i tremura. Continua să țintească de parcă creierul lui refuza cu încăpățânare să accepte ceea ce-nregistrase auzul; iar privirea uluită nu se dezlipi de „Sfântul”.

— Ce... ce-a fost asta? îngână el.

— Eu sunt, Fay, spuse fata.

Simon Templar respiră adânc pentru a-şi uşura plămânii. Aerul dulce şi răcoros al câmpului îi pătrunse în plămâni ca un nectar diafan, şi-i puse din nou sângele în mişcare prin venele amorțite. Îşi înalță capul şi privi la steaua sclipitoare, singuratică, din spărtura aceea mică

din bolta neagră de nori, şi, prin abisul de o mie de milioane de ani lumină, steaua păru să clipească spre el. Trăia.

Nu există cuvinte pentru a descrie ce simţea în acel moment. Când un om a coborât până în cele mai adânci abisuri, când umbra neagră a morţii a astupat ultima geană de lumină şi răsuflarea ei rece i-a atins fruntea – nu într-un accident neaşteptat sau în focul anestezic al pasiunii, ci în mod deliberat, fără cruţare, făcându-l să-şi piardă ultimele rezerve de autocontrol, cu fiece secundă care trece, cunoscându-şi sfârşitul – întoarcerea sa la viaţă nu poate fi cuprinsă în cuvinte. Dac-am spune că i se ridică de pe umeri povara morţii, că slăbirea încordării îi destinde fiecare nerv eroic disciplinat până atunci, lăsându-l liber şi inert ca o aţă ruptă, că reacţia preţioasă a fiecărui simţ i se pare insuportabil de frumoasă, oprindu-i răsuflarea, ar însemna să nu spunem nimic. E ca un om orb din născare, căruia i se dă darul vederii în miezul vieţii; dar e mult mai mult decât atât. A fost mut şi surd, lipsit de gust, miros şi auz, de minte şi de muşchi; şi toate astea i s-au dat în acelaşi timp.

Ca prin vis, „Sfântul” auzi din nou vocea consternată, năucită a lui Maxie.

— Cum ai ajuns aici?

— Am venit pe jos, răspunse fata cu răceală. Ai auzit ce ţi-am spus? „Marele Boss“ a dat ordin să-l lăsaţi în pace.

— Dar... dar... Ros de îndoieli, Maxie simţea că-i fuge pământul de sub picioare. Dar l-a ucis pe Joe, reuşi el să rostească dintr-o răsuflare.

Fata înaintase calm, până ajunsese lângă el. Se uită pieziş la forma fără viaţă prinsă în braţul stâng al „Sfântului”.

— Şi...?

Monosilaba aluneca de pe buzele ei cu o seninătate transparentă golită de orice urmă de interes. Nu-i păsa ce se întâmplase cu Joe. Nu vedea nicio legătură între moartea lui şi scopul pentru care se afla ea aici. Maxie se căznea să deschidă gura.

„Sfântul“ îşi dădu seama că automatul lui Joe zăcea încă aproape, în locul unde căzuse.

Începea să-l doară braţul din cauza greutăţii inerte pe care o suporta. Săltă cadavrul şi îl apucă din nou, în timp ce scruta întunericul cu ochii lui ageri. Rana îi zvâcnea de durere şi când respira îl înţepa în piept, dar abia dacă observa această jenă. Deodată zări o licărire slabă de metal, undeva în faţa lui, în stânga.

Se îndreptă spre ea, centimetru cu centimetru, cu o răbdare infinită. Instinctul îl îndemna să lase povara care-l stânjenea şi să se arunce iute, disperat spre pata albă de lumină, dar ştia că şansele ar fi fost categoric împotriva lui. Stăpânindu-şi perfect fiecare muşchi, îşi croia drum cu mişcări atât de domoale şi studiate, încât nu puteau fi observate. Avea de parcurs doar un metru jumătate, dar parc-ar fi fost zece kilometri. Şi în sfârşit, Maxie îşi recăpătă glasul.

— Ce vrea „Marele Boss“ să facem? întrebă el aspru. Să-l pupăm?

— „Marele Boss“ a zis să-i daţi drumul.

Lucirea mată de metal se afla acum la numai cincisprezece centimetri. Simon întinse prudent piciorul, simţi obiectul, îl trase uşor spre el. Era pistolul pe care-l căuta. Braţul drept era încă inutilizabil; dar dacă l-ar putea lăsa jos pe Joe şi cu stânga să se repeadă la pistol, în clipa când atenţia lui Maxie ar fi sustrasă de altceva, aşa cum va fi în curând...

— Să-i dăm drumul? Maxie avea privirea rătăcită şi

gura strâmbă. O să-i dau drumul la dracu'! Trebuie să fiţi nebuni! L-a ucis pe Joe. Maxie îşi încordă braţul şi pistolul din mâna lui se mişcă uşor. Ai întârziat, Fay – am făcut treaba înainte de a ajunge tu aici. Uite aşa o să-i dăm drumul, trădător nenorocit şi...

— Nu fi prost!

Într-o clipă, fata îi prinse mâna şi-i trase braţul în jos; şi în momentul acela „Sfântul" profită de ocazie. Smucind brusc umărul sănătos, lepădă cadavrul ce-i slujea drept scut, împingându-l departe de el şi se repezi cu mâna spre automatul pe care ţinea încă piciorul. Strânse degetele pe patul armei şi se ridică cu ea în mână.

— Cred că e un sfat foarte bun, Maxie, spuse el cu blândeţe.

Glasul lui îşi recăpătase întrucâtva nota caracteristică de batjocură triumfătoare, simţindu-se din nou puternic şi sigur pe el de îndată ce mâinile atinseră metalul armei. Maxie se holba la el încremenit, cu braţul drept întins încă-n jos în strânsoarea fetei, şi cu ţeava automatului îndreptată inutil spre pământ. Degetul lui Simon tremura de nerăbdare pe trăgaci. Jurase să fie fără milă. Indiferenţa călăilor săi îi secătuiseră şi ultimele rămăşiţe de milă.

— Parcă aveam două minute ca să ne spunem rugăciunile, nu-i aşa, Maxie? şopti el.

Gangsterul se uită urât la el, cu ochii holbaţi. Luminându-se brusc la minte, păru că înţelege situaţia – „Sfântul" era viu şi liber, şi roata se-ntorsese. Cu o înjurătură murdară, fără a ţine seama că Simon îl ameninţa cu automatul, scăpă de lângă fată smucindu-şi braţul, şi ridică pistolul.

Arătătorul „Sfântului" apăsă pe trăgaci – o singură dată. Pistolul lui Maxie n-apucă să se descarce. Braţele

îi zburară în lături şi capul îi zvâcni spre spate. Ochii lui arzători în care se adunaseră toate furiile infernului, îl fixară o secundă; apoi, treptat, pupila deveni mată, sticloasă şi flacăra se stinse. Capul îi căzu în față de parcă ar fi fost legat; genunchii i se-nmuiară şi se prăbuşi la pământ, cu capul înainte.

Simon privi în tăcere, timp de câteva clipe, cele două cadavre întinse jos, în timp ce ochii săi îşi pierdeau lucirea de gheață dar nu-şi îmblânzeau expresia. O grimasă uşoară, de scârbă, îi crestă o linie subțire într-unul din colțurile gurii; dar nu ştia nici el dacă-i era scârbă de cei doi ucigaşi defuncți sau de modul în care fuseseră exterminați. Dând din umeri, alungă din minte această problemă, şi gestul neglijent îi provocă o durere ascuțită în umărul lovit, ceea ce-l aduse, în fine, la realitate. Cu un oftat imperceptibil, băgă pistolul în buzunar, şi-şi întoarse privirea spre fată.

Nu se mişcase din locul unde o văzuse ultima dată. Cadavrul lui Maxie zăcea la picioarele ei; dar ea nu se uita la el şi nu făcuse nicio încercare de a intra-n posesia automatului care se afla încă în mâna lui. Lumina era prea slabă pentru ca „Sfântul“ să-i poată vedea chipul; dar ținuta corpului ei îi amintea în mod irezistibil de noaptea în care Fay îl văzuse omorându-l pe Morrie Ualino şi, mai recent, doar în urmă cu câteva ceasuri, de clipa când el personal fusese scos din camera din fund de la „Charley“, pornind în escapada care tocmai se terminase. Comportarea ei exprima aceeaşi rezervă fermă, aceeaşi nepăsare enigmatică în fața morții, de parcă printr-o metodă imposibilă se detaşase de orice emoție umană şi domina până şi misterul ultim al descompunerii ființei vii. Se apropie de ea, încet, pentru că-l durea puțin când respira, până ce putu să zărească strălucirea ochilor căprui; dar privirea acestor ochi nu-i

spunea nimic.

Fay nu scoase nicio vorbă, iar el nu ştia ce să facă. Situaţia îl cam depăşea. O salută vag, schiţând o plecăciune, şi îşi lăsă braţul în jos.

— Mulţumesc, spuse el.

Ochii ei erau două ape de chihlimbar, nemişcate, de nepătruns.

— Asta-i tot? întrebă ea cu voce scăzută.

Auzind muzica aspră pe care o crea cuvintele ei, Simon simţi din nou acel ciudat fior de aşteptare. Îşi mişcă mâinile cu un uşor gest de neputinţă.

— Cred că da. E a doua oară când m-ajuţi şi nu ştiu de ce. Ce-a mai rămas de făcut?

— De pildă, iată ce...

Deodată, până să se lămurească ce se-ntâmplă, braţele ei îi înconjurară gâtul, trupul suplu se lipi strâns de el, cu obrazul mătăsos lipit de al lui. În prima clipă, de uimire nu putu face nicio mişcare. Se întreba ameţit dacă nu cumva groaznica tensiune prin care trecuse îi tulburase gândirea. Parfumul subtil al pielii şi părului ei îi îmbăta simţurile, strecurându-i fiori de foc prin vene; buzele ei îi găsiră gura şi într-o secundă de nebunie îi simţi, cutremurat, toată pasiunea. Se crispă de durere imperceptibil şi ea se retrase.

— Iartă-mă, spuse el. Ai ajuns totuşi prea târziu. Am încasat deja unul.

Ea uită pe loc orice altceva. Îl trase spre maşină, aprinse farurile şi-l forţă să-şi scoată haina. Cu gesturi blânde, rapide, îi trase cămaşa în jos, peste umăr; el simţea sângele cald şi lipicios pe spinare. Pe pământ, aproape, zăcea încă şoferul, adormit parcă.

— Vezi să nu se trezească în timp ce acorzi primul ajutor, spuse „Sfântul“, făcând un semn obosit către omul lipsit de cunoştinţă.

— N-o să se trezească, răspunse ea calm. L-am omorât.

Atunci Simon văzu că umbra dintre omoplații șoferului era de fapt mânerul unui mic stilet, și simți fiori reci pe șira spinării. Acum înțelese de ce chemarea lui Maxie rămăsese fără răspuns. Fata umbla cu mâini sigure; nu-i putea vedea fața, dar își închipuia cum arată. Purta probabil aceeași mască de frumusețe rece, cuprinsă de același dispreț nepământesc față de viață și de moarte și de tot ce e legat de ele, mască pe care o singură dată o văzuse căzând – în mod atât de ciudat, numai cu câteva clipe înainte.

Îi legă rana cu batista lui și a ei, îi puse cămașa la loc și-i trase haina peste umăr. Îl atinse apoi ușor cu mâna.

— Trebuie să te vadă un medic, spuse ea. Cunosc la Passaic un om la care putem merge.

Simon încuviință din cap și se-ntoarse spre portiera mașinii. Ea lăsă capota peste motor, cu competență, și se așeză pe locul lui, la volan. El nu protestă.

Fiind imposibil să-ntoarcă mașina într-un spațiu atât de restrâns, fu nevoită să meargă cu spatele până la șosea. Execută manevra cu siguranța la care se aștepta din partea ei, deși nu mai văzuse o altă femeie care să stăpânească perfect arta marș-arierului. Pietrele neînsuflețite căpătaseră parcă viață, judecând după felul cum aruncau, răutăcioase, obstacole în calea roților și amenințau să azvârle mașina în desiș, dar mâinile ei făceau minuni cu volanul. Într-un timp remarcabil de scurt ieșiră dintre copaci și cotiră în drumul principal. Puternica mașină, reacționând prompt la apăsarea piciorului pe accelerație, porni ca vântul spre Passaic.

2

„Sfântul” nu văzu nici o altă maşină prin preajma drumeagului şi fu nevoit să repete întrebarea lui Maxie.

— Cum ai ajuns aici?

— Eram în port-bagaj, explică ea. Hunk s-a învârtit atâta pe lângă maşină, încât credeam că n-o să mai pot ieşi niciodată. De aceea am întârziat.

Claxonul strident trâmbița continuu, avertizând maşinile care mergeau mai încet, iar acul vitezometrului oscila pe cadran. Fata mergea repede, cu maximum de viteză, sfidător, dar mâna şi ochiul ei aveau precizia imperturbabilă a unui automat, îndrăzneala ei ignorând cu dispreț drepturile oricărui alt şofer pe şosea. Poate că în timp ce aceştia se fereau înjurând din calea ei, îi zăreau părul blond şi fața palidă, nepăsătoare, trecând ca fulgerul pe lângă ei, ca o valkirie zburând prin vijeliile morții.

Simon se lăsă pe spate în colțul lui şi îşi aprinse o țigară. Umărul îi zvâcnea şi mai dureros şi se bucura că se poate odihni. Dar continua să fie uimit. Era a doua oară când Fay intervenise, de data asta pentru a-i salva viața; şi el tot nu descoperise motivul. În afară de cel evident. Părea să nu existe nicio îndoială în privința asta, deşi până în momentul acela nu-i adresase niciun cuvânt. „Sfântul“ îşi trăise viața din plin. Flirtase cu cele mai frumoase femei şi petrecuse cu crema societății şi aşa cum făcea el toate lucrurile, o făcuse mai bine decât oricine; dar în clipa aceea de nebunie, când ea îl sărutase, simțise ceva ce nu mai simțise în viața lui, ceva de care aproape că-i era teamă...

Era prea obosit ca să cerceteze mai profund această chestiune. Încerca dinadins să amâne explicația care-i va fi impusă destul de curând şi simți o uşurare când în jurul lor apărură luminile Passaic-ului, deşi îşi dădea

seama că se apropia clipa când trebuia să ia o hotărâre.

Fata opri maşina în faţa unei căsuţe de la marginea oraşului şi se dădu jos. Simon ezita.

— N-ar fi mai bine s-aştepţi aici? îi sugeră el. Dacă tipul ăsta are legături cu banda voastră...

— Nu are. Hai!

Când ajunseră la uşă, Fay apăsă pe sonerie. După un lung interval, medicul deschise, cu ochii somnoroşi, ciufulit, în cămaşă şi-n pantaloni. Era un bărbat negricios, bondoc, cu buza de jos lăsată şi cu nişte ochi cam bulbucaţi care-i jucau plini de pofte sub lentilele de sticlă groasă. Simon nu şi-ar fi dorit să-şi aducă nevasta la el, totuşi felul în care medicul s-a comportat în condiţiile respective a fost sub toate aspectele lăudabil. După ce aruncă o privire spre cămaşa pătată a „Sfântului" şi spre mâneca goală, îl conduse în cabinet şi aprinse gazul sub o tavă de sterilizare.

Îi dădu lui Simon un pahar mare cu coniac şi începu să-şi spele metodic mâinile într-o chiuvetă crăpată.

— Cum o mai duci, Fay? întrebă el.

— Binişor, răspunse ea degajat. Dar tu?

Mormăi în timp ce-şi usca mâinile.

— Am fost cam ocupat. Nu mi-am mai luat vacanţă de când am fost la expoziţia de la Chicago.

Glontele intrase pieziş în spinarea „Sfântului", pătrunsese frumuşel prin „latissimus dorsi", ricoşase pe o vertebră şi se înfipsese cu câţiva centimetri mai jos, în peretele toracic. Simon ştia că plămânul nu fusese atins – altfel acum ar fi fost probabil mort – dar era recunoscător că ştia gravitatea exactă a rănii. Medicul lucra degajat, cu competenţă; fata îşi scosese o ţigară şi îl urmărea dându-i instrumentele pe care i le cerea el. Simon se uită la chipul ei – era impasibil, nu i se puteau citi gândurile.

— Mai bei un pahar? întrebă medicul, după ce bandajă rana.

Simon încuviinţă din cap. O uşoară paloare străbătea pe sub pielea bronzată a feţei.

Fay Edwards îi turnă băutura, iar medicul se duse înapoi la chiuveta crăpată şi se spălă din nou pe mâini.

— Expoziţia merita să fie vizitată, spuse el. Eram prea agitat ca să mă bucur de ea, dar merita să fie văzută. Nu ştiu cum au reuşit să surprindă atât de bine viaţa plină de spectaculos a Parisului.

Se întoarse şi-l scrută pe „Sfântul" prin lentilele groase care-i făceau ochii să pară şi mai mici decât erau.

— Te costă o mie de dolari, spuse el afabil.

Simon se căută prin buzunare, dar îşi aduse aminte că n-avea niciun ban. Din fericire, depusese ciubucul lui de zece mii de dolari într-un loc sigur înainte de a se duce să discute cu Inselheim. Dar după ce-l prinseseră, îl percheziţionaseră şi i se luase tot mărunţişul. Era o gravă abatere de la tradiţia lumii interlope care cerea ca un om ce era dus la moarte să fie lăsat cu toţi banii pe care-i are asupra lui, dar percheziţia ce i-o făcuseră reprezenta un tribut adus fricii ce le-o inspirase, temându-se că în mâinile lui chiar nişte hârtii de cinci dolari şi câteva monezi se puteau transforma în arme ucigătoare.

Zâmbi strâmb.

— Îmi acordaţi credit?

— Desigur, spuse chirurgul fără ezitare. Trimite-mi-i mâine. În bancnote mici, te rog. Lasă bandajul câteva zile şi încearcă să nu te oboseşti. S-ar putea să ai puţină temperatură mâine. Ia o aspirină.

Îi petrecu sprinten până-n hol, mângâind mecanic mâna fetei.

— Vino la mine ori când ai nevoie de ceva, Fay. Noapte

bună.

Cât au stat acolo, Simon nu s-a mirat o dată şi n-a pus măcar o întrebare nelalocul ei; probabil că un om rănit care apelează la serviciile lui în zorii zilei nu era un eveniment în practica acestui doctor şi că descoperise demult că e mai cuminte, şi mai avantajos pentru el să-şi vadă de treabă.

Se suiră în maşină şi „Sfântul" îşi aprinse o ţigară. Coniacul îi mai luase din oboseala îngrozitoare care-l vlăguise complet, dar ştia că era doar un stimulent temporar şi el avea multe de făcut. Şi nu peste mult timp va fi nevoit să rezolve şi enigma lui Fay Edwards. Dacă ea s-ar fi milostivit să-l mai păsuiască, ar fi fost mai liniştit; ca orice om, amâna instinctiv problemele neplăcute. Nu ştia ce răspuns i-ar putea da; voia să aibă timp să se gândească la asta, deşi ştia că oricât timp ar avea şi oricât s-ar gândi, tot nu va găsi răspunsul. Dar ea nu va avea milă. Mila e o calitate foarte rară la femei, şi la o femeie ca ea este şi mai rară. Va reacţiona, la răspunsul lui la fel cum reacţiona în faţa morţii, cu aceeaşi detaşare rece, neabătută; Simon simţea însă într-un mod nedefinit, intuitiv, ce se ascunde în spatele acestei detaşări reci; şi, gândindu-se la asta, simţi o uşoară teamă.

— Unde vrei să mergi? întrebă ea.

El fuma tot timpul, evitându-i privirea.

— Cred că înapoi la New York. Nu mi-am terminat treaba. Dar mă poţi lăsa oriunde-ţi convine.

— Nu mai eşti bun de nimic astăzi.

— N-am terminat, spuse el sever.

Fay îl măsură cu o privire de nepătruns; mintea fetei rătăcea departe de orizontul lui, dai trupul ei proaspăt, înmiresmat, era prea aproape ca să nu-l tulbure.

— De ce-ai venit aici?

— Am o misiune, răspunse „Sfântul”.

Băgă mâna în buzunarul de la piept, îşi scoase portofelul şi-l deschise pe genunchi. Ea se aplecă, uitându-i-se peste umăr la bucata de hârtie expusă vederii. Arătătorul lui parcurse până jos lista de nume scrisă pe ea.

— Am venit aici ca să ucid şase oameni. Am ucis trei – Jack Irboll, Morrie Ualino şi Eddie Voelsang. Au mai rămas trei.

— Hunk e mort, spuse ea, atingând lista. Jenson, omul care conducea maşina astă-noapte.

— Au mai rămas doi, se corectă el linişti t.

Ea încuviinţă din cap.

— Nu ştiu unde-o fi Curly Ippolino. Ultima oară când am auzit de el, era în Pittsburg! Ochii ei galbeni-aurii se-ntoarseră spre Simon impasibili. Dar următorul e Dutch Kuhimann.

„Sfântul“ făcu un efort să o privească. Nu mai era nimic de făcut. Trebuia să accepte situaţia şi era cuprins de o imensă curiozitate.

— Ce ai să faci? E unul din prietenii tăi, nu-i aşa?

— Eu n-am... prieteni. Şi din nou muzica ciudată, obsedantă a glasului ei îl înfiora. Te duc acolo. Până ajungem noi, o să se plictisească să-i mai aştepte pe Joe şi Maxie. O să-l vezi când iese.

Simon se uita la aparatele luminate de la bord. Nu le vedea, dar trebuia să-şi fixeze privirea pe ceva. Dacă se duceau după Dutch Kuhimann, provocarea pe care i-o lansase ea va mai rămâne câtva timp în suspensie. S-ar putea încă să scape. Şi el nu uita de misiunea pe care o avea: făcuse o promisiune şi încă nu-şi călcase niciodată cuvântul. Era sigur că nu-l atrăgea într-o capcană – ar fi fost o extravaganţă să inventeze un plan atât de complicat, când ar fi fost mult mai simplu să-l lase pe

Maxie să-şi termine treaba pe care o începuse atât de bine. Pe de altă parte, nu-i oferise nicio explicaţie pentru faptul că-l ajuta dar nici ea nu-i ceruse explicaţii despre cumplita lui misiune. Simţea că n-ar fi interesat-o deloc motivele. Ură, gelozie, răzbunare, un rămăşag, chiar dreptatea – orice motive pe care le-ar putea născoci logica sau ingeniozitatea sa ar fi doar vorbe goale pentru ea. Cu mâna pe cheia de contact, Fay aştepta să-i spună ce să facă.

„Sfântul" îşi înclină încet capul.

— Aş fi vrut să mă-ntorc la „Charley".

Peste un ceas şi ceva, Dutch Kuhimann dădu pe gât ultimele picături de băutură, puse paharul jos, îşi scoase din buzunar ceasul lui mare de aur, de modă veche, căscă şi îşi trase îndărăt scaunul înalt de la bar.

— Mă duc acasă, zise el. Hai, Toni! Când ajung aici Joe şi Maxie, spune-le să vină la mine să discutăm.

Barmanul încuviinţă din cap, ştergând mecanic pete invizibile pe mahonul imaculat.

— Bine, domnule Kuhimann.

Kuhimann se ridică şi aruncă o privire spre cei doi tineri cu părul lins şi cu feţe de sfinx, care şedeau răbdători la o masă strategică. Îşi terminară în grabă băuturile şi se sculară pentru a-l urma ca nişte câini bine dresaţi, în timp ce el se-mpleticea spre uşă, salutând morocănos pe parcurs diverşi prieteni şi cunoştinţe. În hol îi aşteptă să-l ajungă din urmă. Trecură pe lângă el şi se postară între el şi uşă în timp ce aceasta se deschidea. Ieşiră tot ei primii şi inspectară cu atenţie strada, după care îi făcură semn din cap să vină. Kuhimann ieşi şi se alinie între ei pe trotuar – era la fel de conştiincios şi de metodic în precauţiile pe care şi le lua, cum era în toate, fapt ce constituia unul din motivele pentru care dominaţia sa se menţinuse atâta

timp. Îşi aprinse trabucul şi scutură jucăuş chibritul spre unul dintre îngerii lui păzitori.

— Tu-te şi porneşte maşina, Fritzie.

Unul din tinerii cu faţă de sfinx se desprinse de micul grup şi se duse să se instaleze pe locul şoferului în Packard-ul lui Kuhimann, parcat ceva mai încolo pe stradă. Era plătit binişor pentru sarcina lui specială, dar postul nu era nicidecum o sinecură. De altfel, predecesorul său în această funcţie nu supravieţuise decât două săptămâni – până ce o bombă plasată în maşină de un cetăţean răutăcios explodase în momentul când prin răsucirea cheii de contact se închisese circuitul electric.

În timp ce motorul se-ncălzea, ochii blajini dar neliniştiţi ai lui Kuhimann rătăceau de jur-împrejur şi astfel el fu primul care zări maşina neagră ce-şi făcu apariţia dinspre vest. Îi făcu semn cu cotul tipului care rămăsese cu el.

— Ecsact la ţanc, spuse el jovial. Uite că se întorc Joe şi Maxie.

Se duse înaintea maşinii care se apropia trăgând cât mai aproape de trotuar. Era la mai puţin de doi metri de ea când văzu o fantomă – prea târziu ca să se mai întoarcă sau chiar să strige. Văzu chipul unui om pe care-l trimisese la moarte, o stafie palidă, cu buze de piatră şi ochi albaştri, reci şi aspri ca două safire şlefuite, şi în clipa aceea îşi dădu seama că în cele din urmă îi sunase ceasul. Pe făgaşul plin de rezonanţă al străzii bubui pocnetul strident al unei singure împuşcături şi automobilul negru porni spre est înainte ca trupul lui să atingă pavajul.

3

Când Fay Edwards opri din nou maşina în Central Park, sirenele poliției se mai auzeau încă urlând departe, în noapte, ca nişte cobe părăsite. Simon îşi aminti deodată foarte clar noaptea când se aflase exact în acelaşi loc, într-o altă maşină, cu inspectorul Fernack; nu trecuseră nici treizeci şi şase de ore şi totuşi se întâmplaseră atâtea, de parcă ar fi trecut treizeci şi şase de ani. Se întreba ce s-o fi întâmplat cu Fernack, şi ce o fi zicând detectivul acela cu trăsături aspre şi cu oase masive despre valul de panică şi crime care izbucnise printre gangsteri de când purtaseră ei doi acea ciudată conversație clandestină. Probabil că în acel moment, Fernack cutreiera oraşul în căutarea lui, supus la eforturi supraomeneşti de către comisarii, politicienii şi adepții lor, înnebuniți de îngrijorare; următoarea lor întâlnire, dacă vor mai avea vreuna, va fi probabil mult mai puțin amicală şi tolerantă. Dar şi asta părea să aparțină unui alt secol. Fay Edwards aştepta.

Oprise motorul şi îşi aprindea o țigară. În flăcăruia chibritului, Simon îi zări chipul frumos şi calm, ca de ceară, ochii senini, netulburați, şi trebui să facă un efort pentru a-şi aminti că în noaptea aceea ea ucisese un om şi-l ajutase să omoare un altul.

— A ieşit bine?

— A ieşit bine, confirmă el.

— Ți-am văzut lista, spuse ea pe gânduri. E trecut şi numele meu. Eu ce-am făcut? Probabil ai ceva cu mine. Sunt aici – în momentul ăsta.

Simon clătină din cap.

— După el trebuia să urmeze un semn de întrebare. Te-am trecut ca pe un mister. Am tras cu urechea când ai vorbit cu Nather – a fost prima oară când ți-am auzit glasul. Te-am supravegheat la Morrie Ualino. Mi-ai dat pistolul cu ajutorul căruia am scăpat de acolo. Voiam să

ştiu cine eşti – ce-ai fost – de ce te afli printre gangsteri. Din pură curiozitate.

Ea dădu din umeri.

— Acum ştii răspunsul.

— Oare? Reacţia lui fu automată şi îndată îşi dori să se fi controlat. Îi simţi privirea cercetătoare, şi adăugă repede: Când ai venit astă-seară şi i-ai spus lui Maxie că „Marele Boss" a zis că trebuie să-mi dea drumul – nu era adevărat.

— Ce te face să crezi asta?

— Bănuiesc. Dar aş paria că aşa e.

Ea trase calmă din ţigară. Fumul se risipi în jur şi pluti în jos pe fascicolul de lumină.

— Bineînţeles, că nu era adevărat. Şi „Marele Boss" e pe lista ta, nu? îl întrebă ea fără nicio legătură. Şi cu el ai ceva?

— În primul rând cu el.

— Înţeleg. Eşti foarte hotărât – foarte absorbit de ţelul propus – nu-i aşa?

— Trebuie să fiu. Şi vreau să termin treaba asta. Vreau să-i pun punct şi să m-apuc de altceva. M-am cam plictisit.

Ea fuma gânditoare şi, concentrându-se, se încruntă uşor, şi astfel între sprâncene i se formă o linie subţire – singurul rid pe pielea ei perfectă, catifelată. Parc-ar fi fost singură, la ea în cameră, alegându-şi o rochie. Pentru Fay, faptul că n-aveau în comun decât câteva omoruri, că misiunea „Sfântului" implica fără nicio îndoială lupta şi moartea violentă, că toate cărările pe care merseseră împreună duceau spre acelaşi ţel sinistru nu-nsemna nimic. Simon avea strania senzaţie că moartea şi omorurile erau lucrurile pe care ea le înţelegea cel mai bine – că poate nici nu înţelegea altceva.

— Cred că l-aş putea găsi pe „Marele Boss”, spuse Fay; şi el încercă să pară la fel de degajat şi neinteresat ca ea.

— Îl cunoşti, nu?

— Sunt singura care-l cunoaşte.

I se părea foarte straniu să stea acolo alături de ea, rănit şi obosit, discutând cel mai mare mister din analele crimelor new-yorkeze, aşteptând dezvăluirea unor enigme uluitoare, când altfel s-ar fi lovit de acelaşi zid gol, fără margini, de care se lovise de la început. Nici în cele mai îndrăznețe visuri nu-şi închipuise că va ajunge la punctul culminant al investigațiilor sale în felul acesta, şi asta îl făcu să se simtă ciudat de umil.

— E un mare mister, nu? spuse „Sfântul” meditativ. De când îl cunoşti?

— De vreo trei ani, înainte de a ajunge „Marele Boss” – când nimeni n-auzise de el. M-a cules de pe drumuri când eu eram la pământ. Vorbea despre asta atât de degajat, de parcă ar fi discutat despre o chestiune de moment, de mică importanță, ca şi cum ceea ce spunea ea nu avea pentru nimeni niciun interes. Mi-a vorbit despre ideea lui. Era o idee bună. Am putut să-l ajut fiindcă ştiam cum se poate ajunge la oamenii pe care trebuia să pună mâna. De atunci am fost reprezentanta lui – până-n seara asta.

— Vrei să spui că v-ați despărțit?

— Nu. Mi-am schimbat eu gândurile...

— Trebuie să fie un tip extraordinar, spuse „Sfântul”.

— Este. Când am pornit eu toată treaba asta, am crezut că nu va rezista nicio săptămână, deşi ideile lui erau bune. Dar ca să te menții pe poziție într-o bandă de gangsteri, nu-i de ajuns să ai idei bune. Şi el nu se putea folosi de persoana lui, şi de niciun fel de contacte directe. Era hotărât să rămână pe deplin necunoscut

pentru oricine, de la început şi până la sfârşit. De altfel nu prea are personalitate – în orice caz, nu de genul acesta. Poate că o ştie. Probabil de aceea a acționat numai prin mine – nici măcar la telefon nu vorbeşte. Probabil că e unul din acei oameni care în visurile lor sunt nişte Napoleoni, dar care în realitate nu fac niciodată nimic, pentru că dacă se-ntâlnesc cu cineva față-n față, nu mai sunt în stare de funcționare... „Marele Boss" a găsit o metodă prin care să treacă peste asta. Nu se-ntâlneşte cu nimeni în afară de mine, şi, oricum, persoana mea nu-l înspăimântă. A continuat să viseze de unul singur.

În străfundurile minții lui Simon Templar începu să licărească o luminiță. Nu era o lumină puternică, era doar, ceva mai mult decât un nimb slab de luminescență în bezna fără fund a unei caverne; dar părea că se intensifică, mărindu-se imperceptibil odată cu scurgerea timpului, sugerând imaginea unui om umblând cu o lumânare prin galeriile nesfârşite ale unei peşteri uriaşe. Avea presimțirea ilogică, misterioasă, că poate la urma urmei firele nu erau atât de larg răspândite – poate că zidul nu era atât de nepătruns pe cât crezuse. O cerea o anumită ordine irațională a lucrurilor; altfel ar fi fost în disonanță cu tot restul vieții sale, un dezacord strident într-un şir lung de armonii; dar nu ştia de ce ar putea crede într-o astfel de lege fantastică a coincidenței.

— Ideile lui erau foarte inteligente? întrebă el.

— Găsise pentru noi nişte căi de comunicare pe care nimeni nu le-a descoperit, răspunse ea simplu. Morrie Ualino a încercat să afle cine e – şi Kuhimann la fel. Au folosit toate trucurile şi capcanele la care s-au putut gândi, dar n-a existat niciodată vreun risc. Asta numesc eu inteligență. Avea o metodă de a manevra banii de

răscumpărare, între cel care-i ridica şi ora la care în cele din urmă îşi primea partea lui personală, care de fiecare dată îi băga pe curcani în impas. Ştii ce complicaţie e cu banii ăştia – aproape întotdeauna se asigură urmărirea lor. „Marele Boss” n-a riscat niciodată, în privinţa asta. Asta a fost doar începutul. E într-adevăr inteligent.

Simon încuviinţă din cap. Înţelegea totul foarte clar. Era grotesc, imposibil, era unul din acele lucruri care nu se întâmplă şi nu se pot întâmpla; dar ştiuse asta de la început. Şi totuşi trebuie să se întâmple uneori şi lucruri imposibile, fiindcă altfel tot universul viu s-ar fi scufundat de mult într-o baltă stătută de legi imuabile, şi pedanţii îngâmfaţi, a căror unică ambiţie este să silească orice element nou să intre în micile compartimente catalogate de ei cu grijă, ar fi stăpânit demult pământul pustiu. Atâta lucru putea să-nţeleagă. Ca să poţi conduce asasinii şi ucigaşii, ce constituie carnea de tun brutală, dezumanizată a gangsterilor, oameni ale căror scrupule, loialităţi şi disensiuni sunt nestatornice şi imprevizibile ca zborul unei becaţe, ţi se cere un anumit gen de autoritate. Un om care are un succes strălucitor în alte domenii, chiar un om capabil să organizeze şi să conducă o industrie uriaşă, a cărui ameninţare poate zgudui tronurile de aur sub inflexibilii despoţi ai finanţelor, ar suferi un eşec ruşinos în acest domeniu. „Marele Boss” ocolise dificultatea în cel mai simplu mod posibil – probabil câştigase chiar prestigiu prin misterul cu care-şi înconjurase propria slăbiciune. Dar rămânea încă întrebarea la care Maxie nu avusese timp să răspundă.

— Cum a început „Marele Boss”?

— Cu o sută de mii de dolari. Ea surâse văzându-l dintr-odată nedumerit şi atent. Ăsta era capitalul lui. M-am dus la Morrie Ualino şi i-am povestit că acest om,

al cărui nume nu-l pot divulga, voia ca un alt om să fie răpit şi poate ucis. Eu făceam contactul, aşa că puteam vorbi deschis. Poţi găsi jigodii care-ţi lichidează pe oricine pentru cincizeci de dolari. Majoritatea profesioniştilor îţi cer însă de la două sute în sus, preţul depinzând de vâlva pe care o va produce treaba. Omul ăsta era un mare ştab. Zece mii ar fi fost probabil de-ajuns. „Marele Boss" a oferit 50.000, bani gheaţă. Ştia tot – cunoştea toate dedesubturile, tot ce face omul şi făcuse planul la milimetru. Ceea ce-aveau de făcut Morrie şi banda lui era să execute prompt ordinele „Marelui Boss" şi să nu pună-ntrebări. Au crezut că era doar o răfuială personală. Au pus mâna pe tipul respectiv şi apoi, fără ca ei să ştie, m-am dus şi i-am cerut banii de răscumpărare, aşa cum îmi spusese „Marele Boss". Trebuiau să fie plătiţi în treizeci şi şase de ore şi n-au fost. „Marele Boss" a cerut să fie lichidat, şi la ultimul termen de predare a fost azvârlit dintr-o maşină pe pragul propriei sale case. Era Flo Youssine.

— Regizorul de teatru?... Îmi aduc aminte. Dar povestea cu răscumpărarea a ieşit la iveală imediat după ce a fost ucis...

— Bineînţeles. Morrie i-a transmis „Marelui Boss" că aşa ceva putea să facă şi el fără să-i spună nimeni. „Marele Boss" i-a răspuns: „De ce n-ai făcut-o?" În acelaşi timp a dat ordin să fie ridicat un alt tip, la acelaşi preţ. Morrie l-a săltat. Au fost la fel de multe informaţii, planul a fost la fel de perfect, nu era nicăieri nicio hibă. Uciderea lui Youssine fusese un avertisment, şi de data asta răscumpărarea a fost plătită.

— Înţeleg. Simon era fascinat. Apoi a procedat la fel cu Kuhimann.

— Mai mult sau mai puţin. Apoi l-a pus în legătură cu Ualino. Bineînţeles că nu s-a realizat totul dintr-odată,

dar lucrurile avansau. „Marele Boss” n-a făcut niciodată vreo greşeală. De când a fost ucis Youssine, nimeni n-a mai refuzat, până deunăzi când Inselheim s-a eschivat. Bandele au început să creadă că „Marele Boss” e un fel de Dumnezeu – sau diavolul – sau mascota lor – orice. Dar el făcea rost de bani şi asta era de ajuns. Era mai deştept decât oricare din ei, iar ei nu erau atât de proşti încât să nu-şi dea seama de asta.

Era atât de simplu încât „Sfântului” i se tăiase răsuflarea. Avea perfecţiunea lucrurilor elementare. Era absolut, perfect, satisfăcător, odată ce exista geniul iniţiator şi capabila sa reprezentantă; era atât de evident încât s-ar fi putut perpeli o veşnicie, dând problemei proporţii uriaşe în mintea lui, deşi ştia că nimic nu-i atât de misterios şi de evaziv ca ceea ce e simplu şi clar. Era ca vechiul joc de salon în care după ce-ai căutat înnebunit degetarul, descoperi cu surprindere că încă de la bun început s-a aflat sub nasul tuturor.

Desfăşurarea ulterioară a evenimentelor de care vorbise Papulos fusese foarte simplă. Odată ce se instaurase un regim de teroare, mecanismul propriu-zis al răpirii putea fi eliminat. Numai ameninţarea cu răpirea era de ajuns, plus ameninţarea cu moartea imediată dacă primul avertisment nu era luat în seamă. Simţi ceva mai puţin dispreţ pentru Zeke Inselheim: bancherul făcuse, cel puţin el singur, efortul slab de a rezista, opunându-se teroarei care înrobea alte mii ca el.

— Şi aşa e de atunci? întrebă Simon.

— Nu chiar, răspunse fata. Ăsta a fost doar începutul. Îndată ce sistemul a fost pus pe picioare, „Marele Boss” l-a organizat cum se cuvine. Nu era nimic nou – asta se face de mulţi ani peste tot – dar niciodată atât de complet şi atât de bine. „Marele Boss” a creat o adevărată industrie. Nu mai putea continua să-i

plătească pe Ualino şi pe Kuhimann pentru fiecare lovitură în parte. Pretenţiile lor s-ar fi mărit automat – ar fi fost în stare să se apuce să dea lovituri pe cont propriu şi câteva eşecuri ar fi stricat piaţa. Toate victimele „Marelui Boss" erau alese pe sprânceană – şi la asta se pricepea. Niciuna din ele nu era o mare personalitate publică, nu constituia subiectul unor senzaţionale reportaje în presă – ca Lindberg – nu se bucura de simpatie publică, n-avea legături politice care ar fi putut trezi în mod special interesul copoilor şi nu avea o fire bătăioasă; dar toate victimele erau bogate. „Marele Boss" voia ca lucrurile să continue exact aşa cum le începuse el. El a înfiinţat organizaţia, iar ceilalţi şefi au aderat la ea, înţelegându-se să-mpartă profitul.

— Cum se proceda?

— Veniturile erau depuse în bancă şi toţi şefii aveau un cont de retragere la această bancă, limitat la o sumă oarecare pe săptămână. „Marele Boss" avea exact cât ei – eu m-am ocupat de banii lui. Restul urma să fie acumulat. S-a căzut de acord ca organizaţia să fiinţeze exact timp de trei ani, iar la capătul acestei perioade surplusul să se împartă în mod egal, şi dacă vor să mai continue, să se reorganizeze. De când ai venit tu, adăugă ea impasibil, n-au mai rămas mulţi care să-şi împartă fondul comun. Asta înseamnă o mulţime de bani pentru o anumită persoană, deoarece luna trecută în cont erau şaptesprezece milioane de dolari.

Calmul cu care anunţase suma îl făcu pe Simon Templar să-şi piardă răsuflarea. Deşi îşi amintea vag că auzise de statistici astronomice care stabilesc contul anual al gangsterilor din America la bilioane de dolari, era stupefiat. Se întreba câţi oameni mai aşteptau să împartă acea imensă avere, acum după ce dispăruseră Dutch Kuhimann şi Morrie Ualino. Nu puteau fi mulţi;

dar privirea fetei se întoarse din nou spre el, calmă şi amuzată.

— Ce mai vrei să ştii?

— Multe, răspunse el şi o privi. Poţi să-mi spui... cine e „Marele Boss”?

Ea clătină din cap.

— Nu pot.

— Dar mi-ai spus că-l poţi găsi pentru mine.

— Cred că aş putea. Dar i-am promis la început că nu-i voi divulga niciodată numele şi că nu voi comunica nimănui cum se poate intra-n contact cu el.

„Sfântul” luă o ţigară. Mâna îi era sigură, dar era o siguranţă dobândită conştient.

— Adică dacă-l găseşti şi eu mă întâlnesc cu voi şi-l văd întâmplător, şi trag concluzia că el e cel pe care-l caut – conştiinţa ta va fi împăcată.

— De ce nu? întrebă ea cu naivitate. Dacă asta vrei, aşa am să fac.

„Sfântul” se cutremură uşor – nu-şi dădea seama dacă noaptea devenise mai rece sau dacă era înţelegerea bruscă a groaznicului adevăr care se ascundea în spatele acelei izbucniri de inocenţă aproape copilărească.

— Eşti foarte bună.

Ea nu răspunse imediat.

— Cu asta ai să termini? îl întrebă Fay în cele din urmă.

— Cam ăsta va fi sfârşitul.

Ea îşi aruncă ţigara şi stătu nemişcată pentru o clipă, contemplând întunericul de dincolo de bătaia farurilor. Profilul ei avea perfecţiunea detaşată şi imposibilă a idealului unui artist.

— Am auzit de tine de cum ai venit, spuse ea. Speram să te văd. Când te-am văzut, nimic n-a mai contat. Nimic

nu va mai conta vreodată. Când ai aşteptat toată viaţa ceva, recunoşti acel „ceva” de la prima vedere.

Era parcă testamentul ei şi tot restul zilelor lui, Simon îşi aminti aceste cuvinte la fel de clar ca în momentul în care fuseseră rostite. Cuvintele în sine erau reci, aproape banale; dar ţinând seama de puţinul pe care-l ştia despre ea şi de momentul şi locul în care erau spuse, ele rămâneau pentru el o veşnică întrebare. Niciodată n-a aflat răspunsul.

Nu-i putea spune că nu era liber, că până şi în mecanismul dezordonat al minţii sale, ea va rămâne întotdeauna o fiinţă deosebită şi inabordabilă, deşi infinit de ademenitoare. Dar Fay n-ar fi înţeles. Nici măcar n-aştepta vreun răspuns.

Pornise din nou maşina; şi în timp ce mergeau spre sud, prin parc, ea vorbea cu acelaşi glas calm şi degajat, de parcă nimic personal n-ar fi intervenit între ei, şi nu i-ar fi apropiat decât datele brutale ale misiunii lui.

— „Marele Boss” ar fi vrut să te păstreze. Admira modul tău de a acţiona. Ultima dată când l-am văzut, mi-a spus că ar fi vrut să te convingă să te asociezi cu el. Dar ceilalţi n-ar fi acceptat asta niciodată. Mi-a spus să-ncerc să-ţi uşurez soarta dacă ei te prind – într-un fel spera să aibă ocazia să te atragă de partea lui.

Opri maşina din nou pe Lexington Avenue, la întretăierea cu Str. 50.

— Unde ne-ntâlnim? îl întrebă.

El se gândi un moment. Waldorf Astoria era încă fortăreaţa lui secretă şi nu era deloc dispus s-o dea-n vileag. Altă bază n-avea.

— Peste cât timp? tărăgănă el.

— Ar trebui să primesc veşti de la tine peste un ceas jumătate, două...

Îi veni deodată o idee, pornind de la o amintire

trecătoare şi lipsită de importanţă, despre ultima cină de care se bucurase în linişte în ziua când umblase pe Lexington Avenue, cu pălăria aşezată vesel şi sfidător, având în faţa lui întreaga aventură.

— Sună-l pe Chris Cellini, de pe Str. 45 Est, spuse el. Probabil că n-am să fiu acolo, dar pot lăsa şi pot primi mesaje. Poţi să-i spui orice, e om de încredere.

— E-n regulă. Ea îi puse mâna pe umăr, întorcându-se puţin spre el. În curând o s-avem timp şi pentru noi, Simon.

Faţa îi era ridicată spre el, şi din nou simţi parfumul ei plăcut; uimitorii ochi de chihlimbar erau întunecaţi, buzele roşii întredeschise, cu cochetărie, în semn de acceptare şi încurajare. Simon o sărută şi simţi cum sângele-i clocoteşte şi cum îi pătrunde-n trup o moleşeală plăcută. Era imposibil să-şi mai amintească altceva despre ea, să se mai gândească la altceva. Nu voia să-şi mai amintească, să mai lupte, să mai ţească planuri, sau să mai aspire la ceva; lăsându-se înlănţuit de vraja ei, se odihnea în sfârşit, bucurându-se de o linişte voluptoasă, mai presus de toate aşteptările lui.

— *Au revoir,* spuse ea blând; şi el se pomeni afară din maşină, stând pe trotuar, uitându-se după maşina care se pierdea silenţios în întuneric şi minunându-se de el însuşi; pe buze îi rămăsese parfumul buzelor ei, iar în inimă o umbră de spaimă.

Junghiul din umăr şi sfârşeala înfiorătoare a trupului îl readuseră la realitate. Se întoarse şi se-ndreptă agale spre intrarea apartamentelor particulare ale hotelului Waldorf.

„Ei, până dimineaţă o să-l întâlnesc pe „Marele Boss", şi cu asta se va termina", îşi spuse-n sinea lui. Dar ştia că ăsta era doar începutul.

Urcă în liftul particular, aprinzându-şi încă o ţigară. Îl

mai lăsase amorțeala din mâna dreaptă; îşi mişcă uşor degetele ca să se asigure că le poate mişca, dar încă n-aveau destulă putere. Îl duru foarte tare când îşi mişcă brațul, în general, ar fi trebuit să se considere fericit că mai e încă în viață, dar simțea în el un gol în locul vitalității pe care o pierduse, şi asta-l cam supăra. Întotdeauna disprețuise oboseala şi slăbiciunea, sub toate formele lor, încât pentru el era enervant să se simtă neputincios – mai ales acum. Era îmbufnat ca un copil bolnav, fără să ştie de ce; până în clipa când focul tras de Maxie la întâmplare îşi găsise ținta, „Sfântul" nu-şi imaginase, niciodată în mod serios că sănătatea lui viguroasă n-ar fi în stare să respingă orice atac la fel de uşor cum ar combate amețeala după un chef straşnic. Îşi spuse că dacă-n rest ar fi fost normal, dacă ar fi avut surplusul lui obişnuit de energie şi încredere optimistă, nici măcar strania vrajă a lui Fay Edwards nu l-ar fi putut tulbura. Dar ştia că nu-i adevărat.

Când se strecură înăuntru, găsi toate luminile din apartament aprinse şi deodată îşi dădu seama că lipsise mult timp. Valeross probabil că nu spera să-l mai vadă viu, se gândea el, cu un vag surâs sinistru pe buze; întrucât nu se auzi niciun glas amabil, familiar urându-i bun venit, conchise că bătrânul obosise tot aşteptând şi moțăia peste cartea lui. Străbătu sprinten camera şi împinse uşa salonului. Şi acolo erau luminile aprinse, dar abia după ce trecu pragul îşi dădu seama că niciuna dintre cele două persoane care se ridicară să-l întâmpine nu era Valeross.

Se opri brusc; şi mâna lui se-ndreptă instinctiv spre comutator. Până atunci nu-şi dăduse seama cu adevărat cât de obosit era şi câtă vitalitate pierduse. Muşchii lui răspundeau încet şi greoi, şi o durere ascuțită în umăr îi opri mişcarea la jumătate, confirmându-i definitiv

eşecul.

— Te sfătuiesc să nu mai încerci, fiule, îl avertiză aspru cel mai solid dintre cei doi; şi Simon Templar privi în ţeava unui Colt de profesionist şi înţelese că nu va mai avea niciodată ocazia să audă un sfat atât de demn de a fi urmat.

CAPITOLUL VIII
ÎN CARE FAY EDWARDS ÎŞI ŢINE CUVÂNTUL; IAR SIMON TEMPLAR ÎŞI PREDĂ ARMA

1

— Vai, vai, vai, exclamă „Sfântul” şi rămase surprins când îşi auzi glasul răguşit. Ia uită-te ce surpriză plăcută! Se încruntă către unul din scaunele goale. Dar ce-aţi făcut cu Willis?

— La cine te referi? întrebă vigilent individul solid.

„Sfântul” zâmbi.

— Iertaţi-mă, îşi ceru el amabil scuze. Pentru o clipă am crezut că sunteţi Stan şi Bran. Nu face nimic. Ce exprimă un nume? Pot face ceva pentru dumneavoastră, sau hotelul a dat faliment şi dumneavoastră sunteţi doar portăreii?

Cei doi se priviră o clipă, şi descoperiră că aveau acelaşi gând. Individul mai scund îi dădu glas, neştiind că un anume Heimie Felder i-o luase înainte cu câteva ceasuri bune.

— E nebun, afirmă el hotărât. Asta e. Hai să-l aranjăm!

Simon Templar se sprijini de uşă şi-i privi îngăduitor.

Opinia pe care individul mai scund o exprimase cu această admirabilă economie de cuvinte nu-i stârnise deloc duşmănia – o auzise atât de des în ultimul timp încât se obişnuise. Şi începuse să se-ntrebe în sinea lui

dacă nu cumva conținea un sâmbure de adevăr. Intrarea lui în cameră fusese una din cele mai neatente şi mai ridicole manevre pe care le executase vreodată, şi tentativa inutilă de a ajunge la comutator îl făcea încă să se simtă jenat când se gândea la ea. Pare-se că începea rapid să se ramolească...

Îi studie cu mare atenție pe cei doi indivizi. Îi clasificase, pentru a se descurca pe moment, drept „cel înalt" şi „cel scund"; dar de fapt nu prea era mare deosebire între ei – era ca şi cum ai fi făcut o comparație între dimensiunile unui rinocer şi cele ale unui hipopotam. Cel „scund" se înălța până la 1,90 m şi trebuie să fi cântărit aproximativ vreo sută treizeci de kilograme; celălalt, ar fi suficient să spunem, era cu mult mai mare. Luați împreună, se rezumau la unul din cele mai indezirabile comitete de primire pe care şi-l putea închipui „Sfântul" în clipa aceea.

Individul mai solid se ridică greoi, înconjură masa ce se afla între ei şi avansă spre „Sfântul". Împungându-l în talie cu Coltul lui de profesionist, făcu o percheziție rapidă şi eficientă în buzunarele lui Simon şi găsi pistolul care aparținuse răposatului şi regretatului Joe. Îl aruncă în spate către tovarăşul său şi îşi puse deoparte propria armă.

— Ia zi, scrâşni el. Cum te cheamă?

— Mi se spune Narcisă, răspunse „Sfântul" delicat. Dar pe voi?

Sprâncenele tipului solid se împreunară şi privirea i se înăspri, cu duşmănie.

— Ascultă, prostule, mârâi el, ştii tu cine suntem!

— Nu ştiu, răspunse „Sfântul" calm. N-am fost prezentați. Am încercat să ghicesc, dar se pare că m-am înşelat. Poate vreți să-mi spuneți.

— Eu mă numesc Kestry, se recomandă în silă cel

solid, iar acesta este detectivul Bonacci. Suntem de la poliție. Eşti satisfăcut?

Simon încuviință din cap. Era mai mult decât satisfăcut. Se gândise la asta încă de când pistolul tipului solid, care era ațintit asupra lui, nu se descărcase omorându-l pe loc, fără jenă, aşa cum probabil s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi aflat în mâna vreunuia din banda lui Kuhimann sau a lui Ualino. Dimensiunile standard ale celor doi, greutatea pantofilor şi nota dominantă a ținutei lor, îl ajutase să tragă concluzia, dar voia să fie sigur.

— Drăguț din partea voastră că ați trecut pe aici, spuse el încetişor. Probabil ați primit mesajul meu.

— Ce mesaj?

— Mesajul prin care vă rugam să treceți pe aici.

Ochii lui Kestry se îngustară.

— *Tu* mi-ai lăsat vorbă?

— Sigur! Eu eram cam ocupat la ora aceea, dar am rugat pe altcineva.

Detectivul îşi umflă pieptul uriaş.

— Interesant, nu? Şi pentru ce voiai să mă vezi?

Mintea „Sfântului" lucra repede. Deci se primise într-adevăr un mesaj... măcar atât aflase, trăgând de timp. Se-ntrebă cine l-ar fi putut trăda? Fay Edwards? Ea nu ştia nimic. Şoferul de taxi pe care-l interesase atât de mult persoana lui în ziua când murise Papulos? Nu vedea cum ar fi putut fi urmărit...

— De ce-ai vrut să mă vezi? repetă Kestry.

— M-am gândit că ți-ar face plăcere s-auzi noutăți despre „Marele Boss".

— Zău? spuse detectivul, aproape binevoitor; apoi expresia feței i se schimbă ca o formă de argilă stricată cu mâna. Atunci, mincinos nenorocit, urlă el deodată, de ce tipul care a telefonat pentru tine a spus: „Aici «Marele

Boss»... Îl găsiți pe «Sfântul» într-unul din apartamentele hotelului Waldorf Astoria, ocupat de un oarecare domn Valeross... Mă calcă pe nervi de prea mult timp”?

Simon Templar inspiră şi expiră cu un oftat lung.

— Nu ştiu. Poate că băuse prea mult. Acum, dacă stau să mă gândesc, era cam cherchelit...

— Cred şi eu că nu pricepi, spuse răutăcios Kestry, cu o satisfacție gâlcevitoare. Cercetase fața „Sfântului” de aproape, şi Simon văzu cum prin mintea lui trec una după alta suspiciunea şi apoi confirmarea ei. Ştiu cine eşti. Eşti „Sfântul”!

Simon se înclină. Dacă ar fi avut ocazia să se studieze într-o oglindă şi să descopere ravagiile pe care le făcuseră asupra înfățişării lui încercările nopții, l-ar fi surprins mai puțin faptul că detectivului îi trebuise atâta timp ca să-l identifice.

— Felicitări, frate; murmură el. Ați făcut o treabă bună! Probabil că tocmai faceți exerciții de urmărire a oamenilor. Ia să vedem... ce să vă mai dau ca să vă jucați?... Aveam în baie câteva indicii destul de bine păstrate, dar s-au scurs pe țeava de evacuare sâmbătă noaptea...

— Ascultă aici, prostule, îl întrerupse detectivul cu curaj. Te-ai distrat destul, de acum încolo mă țin eu de glume. Dacă faci pe tâmpitul, o să te dezvăț repede de asta! Aşa că cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut este să vorbeşti până nu mă înfurii. Ai priceput?

„Sfântul” făcu semn că a înțeles. Ochii îi erau încă strălucitori, comportarea lui era calmă şi degajată ca întotdeauna; dar deasupra lui atârna, ca un giulgiu, senzația înfrângerii definitive. Oare acesta să fi fost finalul aventurii şi sfârşitul „Sfântului”? Îi era deci sortit să fie târât mişeleşte într-o celulă şi să fie lăsat acolo ca un tigru în cuşcă, în timp ce pe patru continente

oamenii care se temuseră de faptele lui vor citi despre prăbuşirea lui şi se vor bucura că au fost salvaţi? Nu putea crede că o să se termine în felul acesta; dar îşi dădu seama că de câteva ceasuri juca un joc deja pierdut. Totuşi, când vorbi din nou, în glasul său nu se simţi nicio notă de disperare sau de slăbiciune.

— Cam cât vrei să afli? îl întrebă el cu blândeţe.

— Totul, ripostă Kestry. Unde-i tipul ăsta... Valeross?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse „Sfântul" cu sinceritate.

Înainte de a-şi da seama ce se-ntâmplă, pumnul mare al lui Kestry se încleştase, îşi luase avânt, şi îl pocnise în faţă. Lovitura îl lipi iar de uşă făcându-l să-şi simtă creierul zbârnâind.

— Unde-l găsesc pe Valeross?

— Nu ştiu, spuse „Sfântul", cu sclipiri de oţel în priviri. Ultima oară când l-am văzut ocupa o cuşcă particulară în casa maimuţelor de la Grădina zoologică din Bronx, deghizat în chip de detectiv la pensie.

Pumnul lui Kestry izbi din nou tare, cu duşmănie şi „Sfântul" se clătină şi se prinse de marginea uşii ca să nu cadă.

— Unde-i Valeross?

Simon clătină din cap fără să scoată o vorbă. N-avea putere în genunchi, şi se simţea buimac şi ameţit. Nu-şi imaginase niciodată că va fi lovit cu atâta forţă.

Ochii de cremene ai lui Kestry erau fixaţi asupra lui fără milă.

— Crezi că n-ai să vorbeşti, nu?

— Sunt destul de pretenţios în privinţa persoanelor cu care discut, maimuţoi umflat ce eşti, mârâi „Sfântul" bălăbănindu-se. Dacă aşa crezi tu că-i jocul de-a detectivii, nu mă mir că eşti o hahaleră.

Albul ochilor lui Kestry se înroşi.

— Oricum, am pus mâna pe tine, scrâşni el şi-şi roti din nou pumnul, proiectându-l pe „Sfântul” într-o bibliotecă.

Îl prinse pe Simon de reverele hainei cu una din mâinile lui imense şi-l ridică iar. În timp ce făcea asta, păru să observe pentru prima oară că una din mânecile hainei atârna goală. Îi trase mâneca de pe umărul drept şi văzu petele uscate, de culoare roşu închis, de pe cămaşa lui.

— Unde te-ai procopsit? lătră el.

— M-a muşcat un păduche. Acum, dacă stau să mă gândesc cred că era rudă cu tine.

Kestry îl înşfăcă de încheietură şi-i răsuci cu îndemânare braţul la spate. Detectivul avea o forţă fantastică în mâini. „Sfântul“ simţi o durere cumplită în umărul rănit, de parcă l-ar fi ars cu fierul roşu, şi peste ochi i se puse un fel de ceaţă. Ştia că nu va mai putea rezista mult timp, chiar dacă n-avea nimic de spus. Dar folosind metodele medievale ale interogatoriului cu tortură, îl vor bate şi-l vor chinui până-şi va pierde cunoştinţa, ca să-şi satisfacă ambiţia de a fi confirmaţi drept urmaşi spirituali ai lui Sherlock Holmes.

Şi atunci, prin vâltoarea multor ape care-i asurzea parcă urechile, auzi sunetul ascuţit, stingher al unei sonerii, şi strânsoarea de pe braţ slăbi.

— Vezi cine e, Dan, ordonă Kestry.

Bonacci încuviinţă din cap şi ieşi. Kestry continua să-l ţină de braţ pe „Sfântul”, gata să-şi reia distracţia îndată ce va scăpa de prezenţa inoportună, dar ochii lui pândeau uşa.

Cel care sunase era inspectorul Fernack.

Intră şi rămase-n picioare, împingându-şi pălăria spre ceafă, şi cuprinse scena cu ochii lui cenuşii, aspri şi vigilenţi. Chipul săpat în piatră nu exprima nici

entuziasm, nici surpriză; umerii săi masivi erau imenşi ca un munte.

— Ce-nseamnă asta? întrebă el.

— L-am prins pe „Sfântul", răspunse Kestry victorios. Celălalt individ – Valeross – nu-i aici, dar ticălosul ăsta o să-mi spună în curând unde să-l caut. Tocmai voiam să-l iau la-ntrebări...

— Ce dracu spui? începu brusc să urle Fernack, cu un glas care întrecea până şi mugetul de taur al subordonatului său. Idiot nenorocit! Cine ţi-a spus să faci aşa ceva? De unde ţi-a venit ideea asta?

Kestry simţi un nod în gât, de parcă nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Bine, şefule, dar ce vezi rău aici? Prostănacul ăsta nu voia să priceapă; face pe deşteptul de parcă noi ne ţinem de joacă – şi nu voiam să mai pierd timpul şi cu prinderea lui Valeross...

— Deci atâta ai învăţat la Academia de poliţie? îl întrerupse Fernack brutal. Întotdeauna m-am întrebat la ce foloseşte instituţia asta. A fost o idee grozavă, Kestry. Continuă! Răscoleşte tot hotelul! Trezeşte-i pe toţi clienţii şi adună lume afară! Bonacci poate să anunţe presa şi s-aducă nişte reporteri care să privească în timp ce voi acţionaţi. Şeful va fi teribil de încântat. Probabil că-şi va da demisia ca să te lase-n locul lui.

Kestry îi dădu drumul „Sfântului" şi se retrase. Simon nu mai văzuse aşa ceva. Uriaşul bătăuş fanfaron se transformase în câteva minute în cea mai comică imagine a unui şcolar care a fost prins furând mere. Kestry pur şi simplu se făcuse mic.

— Voiam doar să fac economie de timp, şefule, imploră el.

— Du-te afară şi fă rost de un taxi. Ordonă Fernack scurt. Îl aduc eu jos pe „Sfântul". După aia te poţi duce

acasă. Bonacci, tu stai aici şi aşteaptă-l pe Valeross până vine...

Simon îl admirase şi înainte pe Fernack, dar nu apreciase niciodată atât de mult puterea dominatoare a caracterului său. Fernack trona literalmente asupra scenei ca un zeu, dând directive scurte şi precise care aveau efectul unor lovituri de tun. În mai puțin de un minut de la intrarea lui în cameră, o curățise atât de eficace, de parcă ar fi măturat-o cu un îmblăciu uriaş. Kestry aproape că se făcu nevăzut, evaporându-se din apartament de parcă nu mai voia să-l revadă. Bonacci, care se retrăsese într-un ungher obscur, se lăsă într-un scaun sperând parcă să-l înghită complet până va trece furtuna. Fernack domina amenințător situația ca un vulcan, şi în privirea lui înghețată era o licărire care insinua că nu l-ar fi deranjat să mai fi avut de distrus încă vreo şase pigmei.

Îl studie pe „Sfântul" cu mare atenție, observând urmele pe care i le lăsase Kestry. Privirii ascuțite a detectivului nu-i scăpă nimic, dar pe chipul său onest şi dur nu apăru nicio reacție. De la bun început nu dăduse niciun semn de recunoaştere; şi Simon, acceptând indicația lui, se arătă la fel de nepăsător.

— Hai, mormăi Fernack.

Îl luă pe „Sfântul" de brațul sănătos şi-l conduse la lift. Coborâră în tăcere şi-l găsiră pe Kestry aşteptând timid cu un taxi. Fernack îl împinse înăuntru şi se-ntoarse spre ajutorul său.

— Poți să vii cu noi.

Călătoriră până-n centru în aceeaşi atmosferă de încordare tăcută. Muțenia lui Kestry exprima mâhnire şi implorare, dar şi o înțeleaptă retragere în umbră; Fernack se abținea să vorbească pentru că aşa voia el – dădea dovadă de o splendidă nepăsare față de motivele

care puteau fi atribuite tăcerii sale. Simon se-ntreba ce se petrecea în mintea de fier a detectivului. Fernack îi oferise o dată o şansă, chiar i se confesase teoretic, în semn de simpatie; dar lucrurile depăşiseră stadiul în care prejudecăţile fiecăruia le mai putea dicta cursul. Lui Simon i se păruse că distinge o notă personală de înflăcărare în intensitatea zbieretelor pe care Fernack i le adresase lui Kestry, dar chiar şi asta însemna prea puţin. „Sfântul" dăduse mult de furcă oraşului New York începând din noaptea când discutase cu Fernack în Central Park, şi respecta prea mult onestitatea grosolană a acestuia pentru a se gândi să apeleze la el personal. Cărţile stăteau aşa cum căzuseră.

„Sfântului" nu-i mai păsa de nimic. Imensa istovire care-l cuprinsese îl adusese până la limita unde nu mai putea face nimic altceva decât s-aştepte cu o încăpăţânare făţişă tot ceea ce îi pregătea soarta. Dacă trebuia să se prăbuşească, se va prăbuşi aşa cum trăise, cu o glumă şi un zâmbet; dar puterea de luptă îl părăsise. Îşi mobilizase toate resursele interioare pentru a accepta la nesfârşit durerea şi oboseala. Nu voia decât să se odihnească. Abia dacă observă ordinul scurt al lui Fernack, care întoarse taxiul către Washington Square; când se opri şi portiera se deschise, „Sfântul" coborî apatic şi fu surprins să descopere-că nu se află în Center Street.

Fernack coborî după el şi se-ntoarse spre Kestry.

— Asta-i locuinţa mea, îi explică el. Aici am să stau de vorbă cu „Sfântul". Poţi pleca. Îmi raportezi mâine dimineaţă. Noapte bună.

Îl luă din nou pe Simon de braţ şi-l conduse în casă, lăsându-l pe stupefiatul Kestry să-şi găsească singur explicaţii. Apartamentul lui Fernack era la nivelul străzii, în spate – Simon se cam miră când descoperi că

are un living-room confortabil, luminos, cu câteva gravuri bune pe pereți şi etajere pline cu cărți, care păreau să fi fost citite.

— Niciodată nu eşti prea bătrân ca să-nveți, spuse Fernack, căruia nu-i scăpa nimic. Am încercat să aflu şi eu câte ceva despre grecii ăştia. Ai auzit de Euripide? Pronunța *Iuripide*. L-am întrebat pe un grec care ține un birt pe Mott Street, şi n-auzise de el; dar vânzătorul de la librărie mi-a spus că a fost un tip mare. Îşi aruncă pălăria pe un scaun şi ridică o sticlă. Bei ceva?

— Aş cam bea, răspunse „Sfântul" cu un zâmbet strâmb.

Fernack turnă şi-i dădu paharul. Era o porție generoasă. Îl lăsă pe Simon să-nghită o parte din ea, îşi aprinse o țigară, apoi scuipă în scuipătoarea plasată aiurea lângă cămin.

— Eşti un prost, fir-ai să fii, izbucni el dintr-odată.

— Toți suntem, zise „Sfântul" neputincios.

— Vreau să spun că tu eşti mai prost decât toți. Am discutat cu tine o dată. Ştii despre ce e vorba. Ştii ce-ar trebui să fac acum.

— Să scoți la vedere bătrâna crosă de baseball şi bastonul de cauciuc, bănuiesc, răspunse „Sfântul" furios. M-am documentat în privința asta. Am avut de-a face cu domnul Kestry al dumitale. Trebuie să fie cea mai grozavă invenție având în vedere că înlocuieşte inteligența şi un număr apreciabil de formalități.

— La noi se foloseşte, spuse Fernack tranşant. Am descoperit că dă rezultate foarte bune. Numai că sunt proşti care nu ştiu când trebuie folosit şi când îți pierzi vremea folosindu-l. Nu-i asta problema. Pentru altceva te-am adus aici. De când am vorbit noi şi până acum, te-a agitat ceva... Cât de aproape eşti de „Marele Boss"?

Întrebarea explodă ca o împuşcătură, direct, fără

artificii, şi după modul în care fusese pusă, Simon îşi dădu seama că se terminase cu vorbele ocolite şi cu gluma.

— Eram al naibii de aproape când am nimerit în braţele iubitoare ale lui Kestry. De fapt, cam peste un ceas urma să primesc un mesaj care trebuia să mă ducă direct la el.

Fernack încuviinţă din cap. Ochii lui cenuşii şi agili erau fixaţi permanent pe chipul „Sfântului“.

— Nu te-ntreb cum ai făcut sau cine-ţi trimite mesajul. Acţionezi rapid. Eşti inteligent. E ciudat că un mic glonte poate doborî un individ ca tine.

Îşi băgă mâna în buzunarul de la şold, ca şi cum ultima propoziţie îi sugerase o idee care necesita o explicaţie, şi scoase un pistol cu mâner de sidef. Îl jucă în palmă.

— Pistoalele au mare importanţă în treaba asta. Dacă n-ai fi fost atins de glontele unui pistol, ai fi putut scăpa de Kestry şi Bonacci. N-aş zice că nu eşti în stare. Dacă ai avea pistolul ăsta acum, ai putea scăpa de mine. Lăsă revolverul neglijent pe masă şi se uită fix la el. Ar fi o lovitură destul de grea pentru mine.

Simon privi arma, de la câţiva metri, şi se cufundă mai adânc în scaun. Mai luă o înghiţitură din pahar.

— Nu te juca de-a şoarecele şi pisica, Fernack. Nu-i demn de tine.

— Ar fi o lovitură, insistă Fernack, de parcă n-auzise intervenţia lui. Mai ales după ce l-am adus pe Kestry până la uşă şi pe urmă l-am trimis acasă. Nu prea aş avea ce alibi să inventez. Nu trebuia să vorbesc cu tine în propria mea casă, fără ca măcar să pun un agent să aştepte în hol în caz că-mi dai de furcă; puteam foarte bine să te duc la orice post de poliţie din oraş, sau direct în Centre Street. Dacă ceva merge prost, o să trebuiască

să răspund la o groază de-ntrebări, şi Kestry n-o să m-ajute. Probabil că se simte jignit fiindcă am zbierat la el la Waldorf. Ar avea o satisfacţie grozavă dacă aş face o boroboaţă şi astfel mi-ar putea râde în nas. Da, ar fi o lovitură grea pentru mine dacă ai şterge-o, „Sfântule“...

Se scărpină o clipă gânditor în bărbie, apoi se-ntoarse şi se-ndreptă greoi spre celălalt capăt al camerei, unde se afla o măsuţă pe care trona o cutie de trabucuri ieftine. Privirea „Sfântului“ era ţintuită, cu o stranie fascinaţie, asupra revolverului cu mâner de sidef. Zăcea impunător şi solitar exact în mijlocul mesei goale – dacă se ridica, „Sfântul" putea s-ajungă la el dintr-un pas – iar Fernack nici măcar nu-l privea. Era tot întors cu spatele, absorbit să scotocească prin cutia cu trabuce.

— Pe de altă parte, continuă să mormăie distrat cu glasul lui profund, n-ar afla nimeni până mâine dimineaţă. Şi multe se pot întâmpla în câteva ceasuri. Ia-l de pildă pe „Marele Boss“. E un tip care e căutat în oraşul ăsta mai aprig decât tine. Ar fi o zi mare pentru copoiul care l-ar prinde. Am impresia că nici politicienii nu-l mai pot salva – pentru că el este omul care-i conduce, şi dacă ar fi arestat, ei ar rămâne ca un şarpe fără cap. Se apropie alegerile municipale şi vechiul public american are obiceiul să se trezească uneori, când e stârnit ca lumea. Da’ – dacă te-aş pierde pe tine, dar l-aş căpăta în loc pe „Marele Boss”! – Kestry s-ar gândi bine înainte de a râde...

Fernack găsise trabucul după care cotrobăia. Se-ntoarse pe jumătate şi muşcându-i capătul, îl scuipă printre dinţi. Apoi se uită după chibrituri.

— Da, repetă el gânditor, îmi asum o mare răspundere cu un individ ca tine.

Simon îşi drese glasul. Era teribil de dificil să vorbească distinct.

— Să zicem că s-ar întâmpla toate astea, să zicem că l-ai prinde pe „Marele Boss“, spuse el sacadat. Nimeni nu l-a văzut vreodată. Nimeni n-ar putea dovedi nimic. Cu ce te-ar ajuta asta?

— N-am nevoie de dovezi, răspunse Fernack cu o evidentă aroganță şi certitudine, mai îngrozitoare decât tot ceea ce auzise „Sfântul” până atunci. Dacă unul ca tine, de pildă, mi-ar preda un tip şi-ar spune că e „Marele Boss“ – aş avea dovada. Asta nu înțelegi tu despre interogatoriul cu tortură. Când ştii că ai dreptate, o mărturie completă îți foloseşte mai mult decât oricâte dovezi pe care avocații le pot răstălmăci în toate felurile. N-avea grijă. O să am dovezi.

Simon goli paharul. Țigara i se stinsese fără să observe – o azvârli şi aprinse alta. Îl cuprinse un val de căldură. Alungând insuportabila oboseală care-i paraliza membrele, înăbuşind durerea. Era poate efectul coniacului lui Fernack sau raza de speranță care se stinsese de mult. Aceeaşi răguşeală neobişnuită îi bloca încă gâtlejul.

Dar îi revenise dorința de luptă. Speranța şi curajul, puterea şi gloria, se strecurau din nou prin venele lui într-un şuvoi năvalnic care înlătura din cale sentimentul înfrângerii şi al descurajării. În urechi îi răsună sunet de trompete, slab şi îndepărtat – poate că nimeni, în afară de el, nu va şti vreodată cât era de slab şi îndepărtat. Dar exista. Şi chiar dacă tonul era mai grav, mai puțin puternic şi sclipitor decât fusese până atunci, numai „Sfântul“ ştia cât de mult însemna asta.

Se ridică şi întinse mâna după pistol. Nici măcar în clipa aceea nu-i venea să creadă că-l putea atinge – că nu se va evapora îndată ce degetele vor ajunge la un milimetru de el – o himeră ironică, zămislire a oboselii şi disperării provocată de anormala excitare nervoasă.

Probabil că era legată de el o sfoară – şi astfel îi va fi smucit brusc din mână, în timp ce detectivul va râde batjocoritor şi sadic... Dar Fernack nici nu se uita la el. Se întorsese din nou, şi-şi făcea de lucru cu o cutie de chibrituri de parcă uitase pentru ce le luase.

Simon atinse pistolul. Oţelul era cald încă de la buzunarul lui Fernack. Înconjură cu degetele patul pistolului şi le strânse în jurul formelor sale solide; se potrivea minunat în mâna lui. Îl cântări o clipă, simţindu-i greutatea splendid echilibrată în muşchii braţului; apoi îl băgă în buzunar.

— Ai grijă de el, spuse Fernack aprinzând chibritul. Ţin destul de mult la pistolul ăsta.

— Mulţumesc, Fernack. Am să-ţi dau de veste pe la nouă jumătate... cu sau fără „Marele Boss“.

— Ar fi bine să te speli şi să te aranjezi puţin, şi să-ţi pui haina ca lumea înainte de a pleca. Îl sfătui Fernack degajat. Aşa cum arăţi acum, orice copoi prost te-ar lua la ochi.

După zece minute, Simon Templar părăsi casa. Fernack nici măcar nu se uită după el când ieşi.

2

La câteva minute după ce Simon sună, de după grilajul uşii de la parter apăru însuşi Chris Cellini. Îl recunoscu pe „Sfântul” aproape imediat şi-l lăsă să intre. În ciuda orei târzii, glasul lui puternic era la fel de cald şi primitor ca întotdeauna.

— Intră, Simon! Sper că nu vrei o friptură, dar poţi să bei ceva.

O luă înainte spre bucătărie, dar în coridor Simon ezită.

— Mai e cineva aici?

Chris clătină din cap.

— Nimeni în afară de noi. Băieții au plecat adineauri – am stat târziu astă-noapte. Altfel mă găseai în pat.

Îl instală pe „Sfântul” la masa mare din mijloc, pătată de resturile ospățului din seara aceea, şi aduse o sticlă şi câteva pahare curate. Ochii lui căprui, ageri, observară paloarea feței lui Simon, urmele de pe cămaşă care răzbăteau dincolo de marginea hainei, şi imobilitatea brațului drept.

— Ai fost la război, Simon. Te-a văzut un doctor? Te simți bine?

— Da, mă simt bine, răspunse „Sfântul” laconic.

Chris îl mai privi o clipă îngrijorat, apoi râsul lui obişnuit, plin, izbucni din nou în cascade – un râs bogat, fără noimă, contagios, expresie grăitoare a personalității sale însorite. Dacă-n momentul acela avea şi o notă de artificialitate, Simon îi înțelese sensul.

— Ia ascultă, o să dai de dracu’ zilele astea şi va trebui să vin la înmormântarea ta. Ultima oară când am fost la o înmormântare era a unui om care murise de băutură. Îmi amintesc că acum câțiva ani...

Pălăvrăgi fără şir timp de aproape un ceas, şi Simon se bucura nespus că e scutit de orice efort. După un timp, urmărind mersul lent al limbilor ceasului de pe perete, lui Simon i se înceţoşă privirea; clinchetul brusc al soneriei de pe culoar îl făcu să tresară. Dădu pe gât repede restul băuturii.

— Cred că-i pentru mine, spuse el.

Chris încuviință din cap şi „Sfântul” ieşi afară şi ridică receptorul.

— Alo, spuse o voce groasă, masculină. Tu eşti, Mabel?

— Nu, nu-i Mabel, răspunse „Sfântul” cu răutate. Şi sper să-nfigă un cuțit în tine când ai s-o găseşti.

La celălalt capăt al firului, în Brooklyn, dezamăgitul domn Bungstatter puse bombănind receptorul la loc, apoi se uită chiorâş, cu ochii împăienjeniţi la cifrele jucăuşe de pe discul telefonului şi se înfipse din nou în ele cu încăpăţânare.

„Sfântul" se-ntoarse în bucătărie şi dădu anevoie din umeri ca răspuns la întrebarea nerostită a lui Chris. Chris păstră tăcere câteva clipe, apoi continuă să trăncănească de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Peste zece minute, telefonul sună din nou.

Simon îşi aprinse o altă ţigară ca să-şi calmeze nervii – îl surprindea cât de tare fuseseră zdruncinaţi.

— Simon? Aici Fay.

Inima „Sfântului" tresăltă şi mâna i se strânse pe receptor; îl apăsă tare pe ureche de parcă-i era teamă să nu piardă vreun cuvânt. Nu era nevoie să spună cine e – modulaţiile glasului ei îi vor răsuna în memorie tot restul vieţii.

— Da. Ce veşti ai?

— Deocamdată n-am reuşit să dau de el. Am încercat toate căile obişnuite. Mai încerc. Pare-se că nu-i aici. Poate oricând primi unul din mesajele mele, sau poate-ncerca el să ia legătura cu mine din proprie iniţiativă. Nu ştiu. Încerc toată noaptea, dacă va fi nevoie. Unde te găsesc?

— Rămân aici.

— Nu te poţi odihni puţin? întrebă ea – şi el îşi dădu seama că niciodată, niciodată nu va mai auzi un glas atât de dulce şi de ademenitor.

— Dacă nu-l găsim până dimineaţă, spuse el cu blândeţe, voi avea tot timpul să mă odihnesc.

Se-ntoarse încet în bucătărie. Chris aruncă o privire spre chipul lui şi se ridică.

— E un pat pentru tine sus, Simon. De ce nu te-ntinzi

un pic?

Simon făcu un gest cu mâinile.

— Şi cine o să răspundă la telefon?

— O să-l aud eu, îl asigură Chris convingător. Cel mai mic zgomot mă trezeşte. N-avea grijă. Cum sună telefonul, te chem.

„Sfântul" ezita. Era groaznic de obosit şi nu avea niciun rost să-şi irosească firavele forţe de care mai dispunea. El personal nu putea face nimic până ce nu primea mesajul vital de la Fay Edwards. Neputinţa şi pasivitatea inutilă îl înnebuneau, dar asta era situaţia. Odihna i-ar limpezi mintea, i-ar restabili o parte din forţe, i-ar împrospăta creierul şi nervii ca să nu mai rateze şi ultima şansă aşa cum ratase atâtea în ultimul timp. Apoi, la sfârşit, totul va depinde de iuţimea şi judecata lui; ştia că, dacă va da greş, va trebui să se-ntoarcă la Fernack ca să se socotească după acelaşi cod care îi oferise această unică posibilitate de a lupta...

Înainte de a mai apuca să protesteze, din instinct, fusese deja împins sus, haina îi fusese luată, cravata desfăcută. Somnul îl cuprinse imediat ce se-ntinse-n pat. Oboseala atinsese limita la care nici măcar creierul său, care funcţiona ca o morişcă ameţitoare, nu mai putea stăvili pâcla care se aşternea binevenită peste el.

Când se trezi era o strălucitoare dimineaţă new-york-eză, cu un cer translucid, şi Chris stătea-n picioare lângă pat.

— Te caută la telefon, Simon.

„Sfântul" făcu un semn din cap şi se uită la ceas. Era aproape opt. Se rostogoli jos din pat, îşi dădu pe spate părul ciufulit şi făcând acest gest îşi simţi fruntea arzând. Umărul era înţepenit, şi-l durea. Totuşi se simţea mai bine şi mai puternic după ce dormise.

— După ce termini te aşteaptă cafeaua şi micul

dejun, – îi spuse Chris.

Simon zâmbi şi începu să coboare, poticnindu-se, scările spre telefon.

— Îmi pare bine că te-ai odihnit, spuse glasul fetei.

„Sfântul" îşi simţea palpitaţiile ritmice ale inimii pulsând sub coaste. Gura-i era uscată şi fierbinte şi în stomac i se făcea iarăşi un gol.

— Mi-a făcut bine. Dă-mi o ocazie să mă bat, şi-am să ies învingător. Ce-ai aflat, Fay?

— Poţi fi la Banca Naţională Vandrick de pe bulevardul V la ora nouă? Cred că vei găsi ceea ce cauţi.

Timp de o secundă inima păru să i se oprească-n loc.

— Am să fiu acolo, o asigură el.

— A trebuit să abandonez maşina, continuă ea. Începând de azi-noapte o caută prea mulţi copoi. Poţi găsi alta?

— Văd eu ce fac.

— *Au revoir,* Simon, şopti ea; el puse la loc receptorul şi se duse spre bucătărie, începând o nouă zi.

Simţi aroma plăcută şi pătrunzătoare a micului dejun. Pe masă se afla un ibric cu cafea fierbinte, iar Chris prăjea ouă cu slănină pe soba mare de gătit. Uşa dinspre curtea din dos era deschisă şi prin ea pătrundea mireasma proaspătă şi înviorătoare a Atlanticului, alungând mirosul stătut de mucegai, de fum şi de vin. Simon simţi o foame de lup.

Se bărbieri cu briciul lui Chris, neîndemânatic, cu stânga, şi se spălă la chiuvetă. Contactul cu apa rece îl învioră, risipind oboseala şi moleşeala care-l învăluiau ca o pânză de păianjen. Încă nu murise. Era inevitabil ca organismul lui să înceapă să se refacă, dar procesul era gradat, din cauza ritmului înfiorător la care fusese supus; rezistenţa fizicului său superb şi sănătatea viguroasă înclinaseră din nou balanţa norocului în

favoarea lui. Vaga senzaţie de vid din cap, consecinţă a extenuării şi a febrei, nu mai era decât o uşoară jenă. Mâncă enorm, gândindu-se cum să facă rost de maşina pe care o ceruse Fay Edwards; şi deodată un nume şi un număr răsăriră din cotloanele întunecate ale memoriei – numele şi numărul şoferului de taxi guraliv care-l luase de pe „frontul de la Waterloo" al domnului Papulos. Se ridică şi se duse la telefon, şi recunoscu că a avut noroc găsindu-l pe om la masă.

— Aici „Sfântul", Sebastian. N-ai spus tu să te sun dacă am vreo treabă cu tine?

Auzi exclamaţia de uimire a şoferului, apoi răspunsul lui entuziast.

— Sigur! Orice doreşti, amice. Câte parale?

— De două ori cât ceri tu, răspunse „Sfântul" succint. Ne întâlnim la colţul dintre Lexington şi Str. 44 peste cinsprezece minute.

Închise şi se-ntoarse să-şi termine cafeaua şi ţigara. Ştia că risca – ipoteza că şoferul contribuise la trădarea ascunzătorii lui de la Waldorf Astoria nu era complet eliminată şi, în orice caz, perspectiva unei recompense substanţiale putea constitui o tentaţie pentru trădare – dar în momentul acela era singura soluţie.

Fără îndoială că trăsăturile feţei lui Simon erau severe când îi spuse la revedere lui Chris şi o porni pe Str. 45 spre bulevardul Lexington. Mergea încet, cu mâna stângă în buzunar, cu degetele strânse preventiv pe patul revolverului lui Fernack.

Nu era nimic neobişnuit în înfăţişarea lui, n-avea de ce să fie remarcat – se baza încă pe inacurateţea fotografiilor din ziare şi pe miopia omului de rând, îndeobşte neatent, singurele două avantaje care-i fuseseră absolut fidele de la început. Şi deşi ochii lui albaştri cu luciri de oţel erau uşor febrili, cercetând

atent trotuarele în timp ce se-ndrepta agale spre locul de întâlnire din Str. 44, vigilența lor era la fel de neabătută.

Dar nu era nimic neobişnuit de văzut – nu se zărea niciun grup de indivizi solizi sprijiniți de stâlpii electrici sau aşteptând la nesfârşit în uşile magazinelor, nicio maşină târându-se suspect. Viața de dimineață a bulevardului Lexington continua să decurgă normal şi nimeni nu se preocupa de persoana lui. Deocamdată şansele erau de partea sa. Deodată auzi un glas cunoscut care îl salută, şi se opri din drum.

— Bună, amice!

„Sfântul" se uită împrejur şi văzu taxiul pe care-l comandase, parcat în colț. Văzând zâmbetul larg al şoferului nu-l putea bănui că ar fi fost un informator al poliției sau o iscoadă de-a „Marelui Boss".

— Bagă-te repede înăuntru până nu te vede careva, amice, îl sfătui el răguşit; Simon încuviință din cap şi se urcă. Şoferul se-ntoarse să continue conversația prin geamul despărțitor.

— Unde vrei să mergi de data asta?

— Banca Națională Vandrick de pe bulevardul V, îi explică „Sfântul".

Şoferul porni motorul şi scoase maşina în şuvoiul traficului.

— Doar nu-ți închipui că putem lua şandramaua aia cu numai două pistoale, spuse el îngrozit, la primul stop.

— Nu m-am gândit la aşa ceva, mărturisi Simon cu blândețe.

Şoferul păru dezamăgit în ciuda scepticismului său inițial.

— Am crezut că unul ca tine ar putea face o treabă de genul ăsta dacă te-aş ajuta eu. Dar poate că nu eşti încă în apele tale. Am auzit că ai fost umflat ieri noapte.

Credeam că n-o să te mai văd mult timp.

— Mulți mai cred aşa, murmură „Sfântul” sardonic.

Pe bulevardul V încetiniră când ajunseră cu câteva blocuri înainte de clădirea băncii Vandrick.

— Ce faci aici, amice? întrebă şoferul.

— Parchează cât poți mai aproape de intrare, îi ceru Simon. Am să aştept puțin în maşină. Dacă ies, rămâi aici şi lasă motorul să meargă. Fii gata de plecare. S-ar putea să avem un pasager – am să-ți spun pe urmă mai mult.

— E-n ordine, spuse şoferul flegmatic; apoi îi veni o idee. Se lovi peste coapsă. Ei, fir-ar să fie! Credeam că glumeşti. E mai grozav decât să jefuieşti o bancă!

— Ce anume? întrebă „Sfântul” uşor nedumerit.

— Ei drăcie! Nu mă poți păcăli de două ori. Păi, sigur! pui laba chiar pe Lowell Vandrick în persoană! Fir-ar să fie! Parcă văd ziarele. „Sebastian Lipski şi «Sfântul» l-au răpit pe directorul Băncii Naționale Vandrick”. Fir-ar să fie, amice, am ghicit de la început!

Simon zâmbi şi se resemnă lăsându-l pe domnul Lipski în voia visurilor sale. Ar fi fost o cruzime să-l deziluzioneze înainte de a fi fost nevoie; era ca şi cum ar fi furat unui orfan o jucărie nouă.

Se lăsă pe spate, aprinzându-şi mecanic o nouă țigară ce mărea numărul țigărilor fumate de el de când se ştia şi se uită la impunătoarele portaluri neo-asiriene ale băncii. Câțiva funcționari întârziați sosiră şi intrară în grabă, introduşi de un portar în livrea care închidea uşile după fiecare. Apăru un depunător vrednic care, văzând uşile închise, îl bodogăni indignat pe portar, şi-ncepu să se plimbe-ncoace şi-ncolo pe trotuar, mestecând capătul unui creion. Portarul îşi consulta ceasul cu o regularitate monotonă la fiecare jumătate de minut. Simon se molipsi de acest obicei şi începu să

numere secundele până la deschiderea băncii, descoperind că aşteptarea asta plină de o nelinişte nedefinită îl ţinea încordat.

Şi atunci, de undeva de aproape, răsunară primele bătăi ale orei nouă, lăsându-l pe Simon nemişcat, aproape fără suflare.

Portarul îşi extrase din nou ceasul, cu stoicism, verificând cu satisfacţie înştiinţarea orologiului, deschise uşile şi le lăsă deschise, scoţându-şi afară statura impunătoare. Vrednicul depunător îşi întrerupse plimbarea şi se repezi înăuntru să-şi rezolve treaba. Banca se deschisese.

Altfel, bulevardul V era neschimbat. Mai apărură câţiva depunători, intrară în bancă şi plecară, cu aerul preocupat al oamenilor care poartă povara comerţului naţiunii. O patrulă se învârtea prin jur, cu aerul preocupat al unui filosof care nu ştie despre ce să filosofeze, dacă ar fi cazul s-o facă. Pietonii treceau în sus şi-n jos, ducându-se la treburile lor misterioase. Şi totuşi, Simon Templar se simţea încă apăsat de sentimentul straniu al aşteptării. Nu-i găsea explicaţia. Nici măcar n-ar fi putut spune de ce era atât de fascinat de ritualul deschiderii băncii. Din câte ştia el, localul ei putea să fie doar un punct de reper convenabil pentru un loc de întâlnire, şi chiar dacă era implicată clădirea în sine, mai erau sute de birouri la etajele superioare care puteau la fel de bine să-i atragă atenţia; ora nouă era pur şi simplu ora la care trebuia să se afle acolo, fără a-nsemna neapărat că în clipa aceea va exploda ceva cu precizia unei bombe cu ceas. Dar nu putea scăpa de sentimentul aproape melodramatic al aşteptării care-l făcea să strângă mâna pe mânerul de fildeş al pistolului lui Fernack.

Şi în timp ce ochii săi cercetau plini de nelinişte

strada, îl văzu deodată pe Valeross venind agale, şi pentru o clipă uită de toate.

Ieşi într-o secundă din maşină şi traversă drumul – nu voia să se facă remarcat strigând de la geamul taxiului. Îl bătu pe Valeross pe umăr şi bătrânul se-ntoarse iute. Făcu ochii mari când îl văzu pe „Sfântul".

— A, bună, Simon! Nu ştiam că te scoli aşa de dimineaţă.

— N-am obiceiul. Unde naiba ai fost?

— N-ai găsit biletul meu? Era pe poliţa de deasupra căminului.

Simon clătină din cap.

— Din anumite motive n-am avut prilejul să caut bileţele, spuse el. Vino în maşină să stăm de vorbă. Nu vreau să stau pe aici.

Îl înşfăcă pe Valeross de braţ şi-l conduse la taxi. Trăsăturile grosolane ale domnului Lipski se luminară, semn de entuziasm şi-n acelaşi timp de uimire extaziată – dacă asta era răpire, era cea mai iscusită şi mai simplă lovitură pe care o visase vreodată. Din păcate, Simon îi spuse s-aştepte, şi-i închise-n nas geamul de comunicare.

— Unde-ai fost, Bill? repetă el.

— A trebuit să mă duc la Pittsburg şi să discut cu un tip nişte afaceri. Au intervenit imediat după ce-ai plecat tu, şi n-am ştiut cum să dau de tine. Am cinat cu el şi m-am întors azi-dimineaţă – cu avionul, dus şi-ntors. Adineauri am picat.

— N-ai trecut pe la hotel?

— Nu. Nu mai aveam bani şi am venit întâi pe la bancă.

Simon răsuflă adânc.

— Cel mai mare noroc din viaţa ta este că ai avut

treabă la Pittsburg. Şi al doilea mare noroc este că ai rămas fără bani în dimineaţa asta. Cineva ne-a turnat, Bill. Când am intrat la Waldorf azi-noapte, era plin cu poliţai, şi mai aşteaptă şi acum un detaşament, dacă nu cumva au murit de foame între timp.

Valeross se uita la el cu privirea goală.

— Poliţai? repetă el. Dar cum...

— Nu ştiu şi n-are rost să ne întrebăm. E opera „Marelui Boss"; cică ar fi spus că-l calc pe nervi. De vreme ce gorilele lui n-au reuşit să se descotorosească de mine, s-a gândit probabil că ar putea încerca cu ajutorul poliţiei. Oricum el le plăteşte lefurile. Asta nu ne priveşte pe noi. Dar înseamnă că trebuie s-o ştergi din statul ăsta mâncând pământul.

— Şi tu ce-ai să faci?

„Sfântul" zâmbi uşor.

— Cred că am s-aştept să-mi încasez milionul. Am ucis cinci din cei şase oameni ai tăi, dar nu ştiu dacă voi fi în stare să-l prind şi pe-al şaselea.

Îi povesti lui Valeross ce se întâmplase, în propoziţii concise, răsunătoare, cu o maximă şi aridă economie de cuvinte. Celălalt făcu ochii şi mai mari auzind de intervenţia lui Fay Edwards în ultimul moment al răpirii – apoi de uciderea lui Dutch Kuhimann şi, în fine, de gentileţea domnului Kestry şi de uimitoarea păsuire pe care i-o acordase Fernack. Toată goana ameţitoare a ultimelor ceasuri de agitaţie fu schiţată în expresii impresioniste, lapidare, care avură efectul unei rafale de gloanţe. Şi în tot acest timp privirea „Sfântului" scruta strada şi trotuarele, cu degetele arcuite pe patul pistolului lui Fernack, cu toate simţurile în alertă.

— Aşa că vezi c-a fost o noapte măreaţă, încheie el. Nu prea a rămas mare lucru din ea. Fernack probabil că se întreabă deja dacă n-am şters-o în Canada lăsându-l

legat de mâini şi de picioare.

— Şi Fay Edwards ţi-a spus că „Marele Boss“ va fi aici la nouă? îl întrebă Valeross.

— Nu chiar. M-a rugat să fiu aici la nouă – iar ea îl căuta pe „Marele Boss”. Sper că asta-nseamnă că ea ştie ceva. Încă mai sper.

— E o poveste uluitoare, spuse Valeross gânditor. Ştii cum o poţi categorisi pe fata asta?

Simon dădu din umeri.

— Nu cred că am să pot vreodată.

— N-am să le pot înţelege niciodată pe femei. Mă-ntreb ce va gândi „Marele Boss“. Acest creier minunat – o organizaţie care a angrenat cel mai mare oraş din lume în cel mai mare sindicat al gangsterilor cunoscut până acum – şi o târfă care se-ndrăgosteşte de un aventurier poate să ducă totul de râpă.

— Încă n-a făcut-o, observă „Sfântul”.

Valeross rămase tăcut câteva clipe; apoi spuse:

— Tu ţi-ai făcut datoria. Ai prins cinci din cei şase oameni de pe lista pe care ţi-am dat-o. E aproape o minune că i-ai lichidat atât de repede. „Marele Boss“ a fost idea ta – tu l-ai pus pe listă. Dacă dai greş – dacă te simţi dator să-ţi ţii cuvântul şi să te-ntorci la Fernack – eu nu te pot opri. Dar consider că ţi-ai câştigat recompensa pe care ţi-am promis-o. Aveam un milion de dolari într-un cont de restituire care te-aşteaptă de când ai venit. Oricum, vreau să ţi-l dau. Ţi-ar putea fi de folos.

Simon şovăia. Privirea nerăbdătoare a lui Valeross era fixată asupra lui.

— Nu poţi refuza, insistă el. Sunt banii mei şi cred că ţi se cuvin... Nimeni nu i-ar merita mai mult ca tine.

— Bine. Dar mă poţi plăti în raport cu ce-am făcut. N-am reuşit – de ce încerci să inventezi că am reuşit?

— Cred că în privinţa asta eu pot judeca cel mai bine,

spuse Valeross şi ieşi din taxi cu un zâmbet subtil.

Simon se uită după el încruntându-se tulburat. Simţea în gură un gust neplăcut pe care nu-l observase până atunci. Deci moartea avea tarifele ei fixe, care vor fi plătite exact, preţul sângelui va fi încasat şi registrul va fi închis. Să omori şase oameni pentru un milion de dolari... O sută şaizeci şi şase de mii, şase sute şaizeci şi şase de dolari şi şaizeci şi şase de cenţi de om. Nu se gândise până acum în felul acesta – primise oferta din mers, de dragul aventurii, fără a se gândi serios la câştig. Ei bine, reflectă el cu amărăciune, un om care peste câteva scurte săptămâni va fi un infractor condamnat n-avea de ce să-ncerce să se automăgulească. Se va prăbuşi ca orice ucigaş plătit, ca toţi ceilalţi ticăloşi pe care îi omorâse...

Valeross închidea portiera întorcându-se spre bancă; şi în momentul acela, un alt taxi săgetă pe lângă cel în care se afla „Sfântul" şi trase lângă bordură. Portiera se deschise şi o femeie se dădu jos. Era Fay Edwards.

3

Simon apucă mânerul portierei şi sări afară, pe trotuar. Şi atunci văzu că fata nu se uita la el, ci la Valeross.

„Sfântul" nu mai trăise niciodată un asemenea moment care nu se putea compara cu nimic. Avea o senzaţie ciudată de contracţie în partea dindărăt a genunchilor, ca atunci când stai chiar pe marginea unei prăpăstii abrupte, privind în jos prin vid, în hăul de neînchipuit; trecură câteva secunde până să-şi dea seama că nici nu mai respiră. Când îşi aerisi din nou plămânii, sângele îi vâjâi în urechi ca zgomotul unor valuri în depărtare.

Nu era nevoie să se mai rostească vreo vorbă – nu era nevoie să se mai pună nicio întrebare sau să se dea vreun răspuns. Fata încă nici nu-l văzuse. Dar fără să-i vadă faţa, fără să întrezărească expresia ochilor săi – el înţelese. Fapte, nume, vorbe, întâmplări i se învolburau în minte ca piesele unei maşinării dată peste cap, şi fiecare piesă cădea apoi la locul ei, formând un întreg. Auzea glasul răguşit al lui Kestry afirmând: „Tipul care a telefonat pentru tine, de ce-a spus *La telefon e «Marele Boss» "?* Niciodată nu fusese în stare să bănuiască cine l-ar fi putut trăda – în afară de omul la care nu se gândise niciodată. O auzi pe Fay Edwards spunând: *„Ultima oară când am auzit de Curly Ippolino era la Pittsburg".* Valeross tocmai se întorsese de la Pittsburg. Tot Fay Edwards spusese: *„Toate profiturile erau depuse la o singură bancă. Se stabilise ca organizaţia să fiinţeze trei ani... să se împartă fondul comun în mod egal... De când ai sosit tu, n-au mai rămas mulţi care să şi-l împartă... Asta înseamnă o mulţime de bani pentru o anumită persoană".* Îl văzu pe Valeross în drum spre bancă – Valeross întorcându-se de la Pittsburg, unde supravieţuia ultimul membru al asociaţiei. Din nou îşi aminti vorbele lui Fay Edwards: *„Mi-a spus să-ncerc să-ţi uşurez soarta."* Normal – până era dusă la capăt misiunea. Îşi aminti de întâlnirea sa cu Valeross la Madrid... Lista oamenilor pe care trebuia să-i lichideze ca să se facă dreptate – toţi morţi acum... Povestea fiului său răpit şi asasinat, pe care „Sfântul" nu s-a gândit niciodată s-o verifice. *„Am să-ţi plătesc un milion de dolari."* Cu şaptesprezece milioane în joc, onorariul era foarte modest. *„Tu ai putea curăţa cloaca asta scârboasă de tâlhari şi de politicieni corupţi."* O, Doamne, ce prost şi orb fusese!

În clipa aceea ameţitoare văzu tot. Jack Irboll mort.

Morrie Ualino şi Eddie Voelsang morţi. Cu mult înainte de a prinde ziarele de veste, prin reţeaua clandestină a gangsterilor zbura ca fulgerul ştirea că au murit şi Hunk Jenson şi Dutch Kuhimann. Utilitatea „Sfântului“ se apropia rapid de sfârşit şi socotelile trebuiau încheiate... Drumul la Pittsburg şi mesajul telefonic la sediul poliţiei. Ultimul gest machiavelic al acestui geniu pervertit, diabolic, care se ivise pe lume pentru a monopoliza flagelul tuturor nelegiuirilor neştiute, cel mai mare proscris agresiv din lume – l-a cumpărat cu o poveste şi cu promisiunea unui milion de dolari, l-a folosit timp de câteva zile infernale şi s-a lepădat de el când curiozitatea lui ameninţa să devină periculoasă. Apoi şocul final, când Valeross l-a văzut în dimineaţa aceea pe „Sfântul”, viu şi liber. Şi pretextul evident, pueril, simplist, ca să intre în bancă – şi odată ajuns acolo, să se strecoare prin altă ieşire, şi, probabil, în acelaşi timp să trimită un al doilea mesaj la poliţie. Simon Templar vedea fiecare amănunt. Şi când Fay Edwards se-ntoarse în fine, şi-l văzu pentru prima oară, în acel schimb de priviri fără glas el citi din nou ceea ce reprezenta cea mai uluitoare dezlegare a unui mister despre care auzise vreodată.

Peste capul lui zburase parcă o veşnicie-ntreagă de înţelepciune, în timp ce stătea nemişcat acolo, absorbind în minte ultimele rămăşiţe muşcătoare, zguduitoare, de înţelegere; şi totuşi în cronologia lumii nu trecuse nicio secundă. Valeross nici n-ajunsese până la uşile băncii. Şi în momentul când Fay Edwards îl văzu pe „Sfântul” şi făcu doi paşi rapizi spre el, Valeross se întoarse, de parcă ar fi avut o presimţire, ca şi cum strigase cineva, după el.

O văzu pe Fay Edwards, şi-l văzu pe „Sfântul”.

Peste spaţiul îngust dintre ei, Simon Templar se uită

fix la Valeross şi văzu toată masca lui de amabilitate prevenitoare distrusă şi vâlvătaia oribilei răutăţi care emana din ochii bătrânului. Schimbarea era atât de incredibilă încât, deşi înţelegea faptele în sine, deşi le accepta ca adevăruri imuabile ale existenţei sale, pentru o clipă înţepeni de mirare, de parcă ar fi văzut un prepelicar transformându-se în şarpe. Şi-n momentul acela, mâna lui Valeross se repezi spre şold.

Mâna dreaptă a lui Simon reacţionă cu o sutime de secundă mai târziu, mişcându-se cu viteza luminii – dar rigiditatea umărului rănit acţionă ca o frână nemiloasă, oprind-o la jumătatea drumului. O durere ascuţită îi înjunghie spinarea. Hipnotizat parcă de acel straniu moment, uitase de neputinţa lui, folosise mâna dreaptă din instinct, întrucât instinctul o ia înaintea gândului. Îşi corectă imediat greşeala, încercând să-nşface cu stânga revolverul lui Fernack din buzunarul de la haină; dar între timp Valeross ţinea deja în mână pistolul.

Un glonte vâjâi pe lângă urechea lui şi izbi toba maşinii, producând o detunătură de douăzeci de mii de ori mai puternică decât cea produsă de trecerea unui tren expres. Revolverul lui Simon era înţepenit în buzunar. Auzi o a doua detunătură, dar nu văzu glontele înfigându-se în apropierea lui. Atunci îşi răsuci disperat pistolul în sus şi trase prin buzunar; Valeross scăpă automatul şi se chirci într-o parte, clătinându-se pe locul în care se afla.

Simon se năpusti înainte. Pe stradă se stârnise o hărmălaie infernală. Pietoni şi chipuri palide blocau trotuarul în ambele părţi ale băncii, ferindu-se din zona periculoasă. Prin aer se-ncrucişau stridente ţipete de femei şi scrâşnet de cauciucuri frânate. Îl prinsese pe Valeross de talie cu braţul sănătos, îl ridică de jos cu putere şi porni cu el înapoi, spre taxi. Îl văzu pe domnul

Lipski, cu chipul răvăşit de o emoţie insuportabilă, repezindu-se din cuşca lui ca să-l ajute. Şi atunci o văzu pe Fay Edwards.

Se proptise de o aripă a taxiului, ţinându-se de ea, şi se apăsa pe partea din faţă a rochiei cu mâna ei mică. Simon înţelese, cu o îngrozitoare intuiţie, unde nimerise al doilea glonte al lui Valeross.

Simţi o durere ascuţită în piept şi bătăile inimii i se opriră. Apoi îşi continuă drumul.

Deschise portiera cu o smucitură şi-l azvârli pe Valeross ca pe un sac. Apoi o luă în braţe pe Fay şi o băgă înăuntru. Era uşoară ca un copil. Nu simţea nici măcar durerea din umăr; şi totuşi purta povara întregii lumi. O aşeză pe canapea cu atâta grijă, de parcă ar fi fost făcută din cristal, şi închise portiera. Chiar în timpul acestei operaţiuni, taxiul zvâcni înainte.

— Încotro, amice? strigă şoferul peste umăr.

Simon îi dădu adresa lui Fernack.

Departe, în spatele lor porniseră să urle sirenele poliţiei. Strecurându-se printre maşini, virând pe două roţi, trecând ca fulgerul prin intersecţii, ignorând stopurile, dovedind un sublim dispreţ pentru indicatoarele de sens unic, făcând demonstraţii de pilotaj cu o singură mână de ţi se făcea părul măciucă, domnul Sebastian Lipski mai găsea timp să se scarpine cu cealaltă în cap, căci era îngrijorat.

— Fir-ar să fie! spuse el, ruşinat de parcă era conştient că se face vinovat de un sacrilegiu de neiertat, dar fiind incapabil să risipească îndoielile care-l frământau. Ce treabă-i asta? Întâi pui mâna pe tip fără nicio bătaie de cap. Pă urmă îl laşi s-o şteargă. Pă urmă îl împuşti pe bulevardul V şi-l aduci iar înapoi. Vreau să ştiu şi eu cum se joacă jocul ăsta de-a răpirea.

— Nu te mai gândi la asta, mârâi „Sfântul” printre

dinți. Vezi-ți de condus!

Simți o atingere pe braț şi se uită în jos la fată. Îşi scosese pălăria şi părul i se revărsa pe obraji într-o cascadă de aur moale. Uimitorii ei ochi de chihlimbar erau umbriți, dar în rest, pe chipul ei netulburat, fără niciun rid, ca o mătase nepământeană, floarea tinereții şi a vieții nu se ofilise. Buzele ei întredeschise schițau poate un surâs.

— N-ai grijă, spuse ea, eu nu merg prea departe.

— Vorbeşti prostii, o contrazise el aspru. Nu-i nimic grav. O să te faci bine.

Dar ştia că minte.

Şi ea ştia. Clătină din cap şi buclele ei aurii dansară.

— Nu mă doare. Mă simt bine aici. Se cuibărise în căuşul brațului lui, ca un copil obosit. Turnurile şi canioanele New York-ului se perindau prin fața geamurilor, dar ea nu le vedea. Ea păşea pe drumul ei, aşa cum trăise – fără teamă, milă sau remuşcări – pornind din trecutul necunoscut spre viitorul necunoscut. Poate că nici atunci nu privise niciodată înainte dar nici înapoi. Toată ființa ei era ancorată în prezent. Ea nu aparținea unor anumitor vremuri, unei anumite epoci. Printr-o ciudată fantezie a creației, toate vremurile, toate epocile fuseseră îmbinate în ea, fuzionate în această întrupare fără cusur; coordonatele eterne ale pământului veşnic tânăr, moartea şi dorința.

Fay scoase un oftat.

— Îmi pare nespus de rău. Cred că nu trebuia să se-ntâmple tocmai acum.

El nu putea vorbi.

— Sărută-mă încă o dată, Simon, spuse ea liniştit.

O sărută. De ce i se păruse inabordabilă? Ea era el însuşi. Fusese cucerită de disprețul lui arbitrar față de viață şi de moarte, ceea ce o determinase să-i salveze

viaţa de două ori şi în cele din urmă îi luase propria viaţă. Dacă lumea întreagă ar fi condamnat-o, el n-ar fi putut s-arunce o piatră. Nu-i păsa. Frecventau aceleaşi locuri, nesfârşitele poteci ale proscrişilor, unde nu existau legi.

Alunecă spre spate, sorbindu-i chipul cu privirea, de parcă încerca să-şi fixeze în memorie fiecare trăsătură a lui pentru o sută de ani. Zâmbea, şi în ochii de chihlimbar care se adumbreau, mai licărea o lumină pe care el n-o va înţelege niciodată. O vedea cum îşi trage răsuflarea ca să vorbească.

— *Au revoir,* Simon. Şi aşa cum trăise permanent în tovărăşia morţii, aşa şi muri.

El îi dădu drumul uşurel şi se întoarse. Lacrimi usturătoare îi împăienjeneau privirea. Taxiul viră rapid după un colţ, cu motorul uruind. Zgomotele oraşului se îndepărtau şi se apropiau ca fluxul şi refluxul mării.

Îşi dădu seama că Valeross îl trăgea de braţ, văicărindu-se zgomotos de groază, cu o oribilă incoerenţă. Vorbele lui îi pătrunseră anevoie în creier.

— Nu poţi face ceva? Nu vreau să mor. Am fost bun cu tine. N-am vrut să te înşel cu milionul de dolari. Fac tot ce spui. Nu vreau să mor. Trebuie să mă duci la un doctor. Am bani. Îţi pot da tot ce-ţi doreşti. Am milioane! Ţi le dau pe toate. N-am nevoie de ele. Ia tot ce vrei...

— Taci, spuse „Sfântul" cu un glas înspăimântător.

— Milioane de dolari... la bancă... sunt ai tăi toţi...

Simon îl lovi peste gură.

— Prostule. Toţi banii din lume n-ar putea plăti ce-ai făcut tu.

Valeross se îndepărtă şi bolboroseala se transformă în urlete.

— Ce vrei de la mine? Pot să-ţi dau orice. Dacă nu vrei bani, ce vrei? Blestematule, care-i meseria ta?

Atunci „Sfântul” se întoarse spre el şi Valeross tăcu văzând expresia de pe chipul lui. Buzele lui se mişcau, mute, dar cuvintele nu voiau să iasă din gâtlej. Îşi ridică mâinile tremurătoare, pentru a se apăra parcă de privirea acelor ochi albaştri de diavol.

— Moartea, răspunse „Sfântul” cu un glas de o formidabilă blândeţe. Moartea e specialitatea mea.

Cotiră în Washington Square venind dinspre sud. Simon nu observase ruta pe care o luaseră ca să scape de urmărire, dar urletul sirenelor încetase. Zumzetul şoptit al oraşului îl înghiţise. Taxiul mergea cu o viteză moderată. Autobuzele huruiau greoaie pe lângă ei; şirul nesfârşit de maşini, de furgonete şi taxiuri se scurgea în continuare, aşa cum se scurgea zi şi noapte, în timp ce oraşul rămânea în matca lui ca un râu, unul din nenumăratele râuri pe care oamenii îşi desfăşoară activităţile – scurte şi agitate călătorii – venind şi plecând fără urmă. Un băiat cu ziare alerga pe trotuar, strigându-şi senzaţia efemeră. Într-un colţ microscopic dintr-o particulă minusculă de ţărână, plutind prin abisurile negre ale infinitului, atomi neînsemnaţi de viaţă omenească se agitau, se dispersau şi se destrămau, erau striviţi, sau repurtau succese în treburile banale ale fulgerătoarei lor treceri prin eternitate. Începeau şi sfârşeau vieţi, dar accidentul primordial, viaţa, continua.

Taxiul se opri şi şoferul se uită în jur.

— Am ajuns, anunţă el. Ce mai urmează?

— Aşteaptă aici o clipă, spuse „Sfântul”; şi atunci îl văzu pe Fernack pe treptele casei sale.

Coborî din maşină şi se duse încet spre detectiv, iar Fernack stătea şi-l privea cum se apropie. Faţa lui fermă cu maxilare puternice, nu se destinse; doar ochii cenuşii şi scăpărători, acoperiţi de sprâncene stufoase spuneau

ceva.

Simon, scoase pistolul cu mâner de sidef, îl întoarse şi i-l întinse de parcă preda o sabie.

— M-am ţinut de cuvânt, spuse el. Sunt iarăşi prizonierul tău.

Fernack luă revolverul şi-l vârî în buzunarul de la şold.

— Nu l-ai găsit pe „Marele Boss“?

— E în taxi.

O licărire de nemăsurată satisfacţie apăru în ochii lui Fernack; se uită în jos peste umărul „Sfântului”, spre maşina care aştepta. Apoi, fără o vorbă, trecu pe lângă Simon, traversând strada şi deschise portiera. Valeross se prăvăli spre el. Fernack îl prinse cu o mână şi-l trase afară pe omul care se smiorcăia, şi-l puse în picioare. Apoi mai văzu ceva şi rămase complet nemişcat.

— Cine e? spuse el.

Nu primi niciun răspuns. Fernack se întoarse şi se uită în sus şi-n jos pe stradă. Simon Templar plecase.

EPILOG

Domnul Theodore Bungstatter, din Brooklyn, se căsători cu bucătăreasa domniei-sale în ziua de unsprezece iunie a acelui an de grație, după ce, în cele din urmă, o convinsese că neputința lui de a-şi exprima coerent devotamentul într-o anumită noapte nu se datorase decât unei uşoare gripe trecătoare. Şi-au petrecut luna de miere la cascada Niagara şi chiar din a treia zi ea l-a determinat să se lase de băutură; dar în ciuda acestei concesii făcute prejudecăților ei, ea n-a mai gătit niciodată pentru el, şi tot restul fericitei lor căsnicii a fost însoțit de o serie de surogate enervante care i-au provocat domnului Bungstatter cele mai cumplite crize de indigestie.

Domnul Ezekiel Inselheim spunea unei delegații de reporteri, măsurându-şi biblioteca de la un capăt la celălalt:

— Este de datoria tuturor cetățenilor cu spirit civic să se opună gangsterismului şi şantajului chiar cu riscul propriei lor vieți şi a celor mai apropiați şi mai dragi lor. Prosperitatea statului trebuie să fie mai presus de grija pentru securitatea personală. Trebuie să luptam până la moarte împotriva crimei, şi fiecare dintre noi trebuie să fie călăuzit de ideea sacrificiului de sine, ca în cazul unui război cu o putere străină. E singura cale prin care poate fi extirpat din mijlocul nostru acest cancer dezgustător.

Şi în timp ce vorbea îşi amintea cum îl cântărise

privirea rece a proscrisului care-l înfruntase chiar în camera aceasta, şi dincolo de exprimarea pompoasă, în cuvintele sale se simţea mândria convingerii că dacă el personal ar fi din nou supus la o asemenea încercare, nu s-ar face de râs.

Heimie Felder, luându-se la harţă cu câţiva tovarăşi de chef, în localul lui Charley, spunea:

— Cum puteţi să spuneţi că tipul era nebun? Puteţi să spuneţi că un tip care i-a lichidat pe Morrie Ualino şi pe Dutch Kuhimann e nebun? Ia ascultaţi, vă spun că...

Chris Cellini aşeza cu gingăşie pe grătar un muşchi magnific, gros de cinci centimetri. Îşi suflecase mânecile până la coate şi mâinile lui puternice se mişcau dibace, cu siguranţa şi pasiunea unui artist. Mirosul de mâncare, vin şi tutun era parfum pentru nările lui, iar babilonia camaraderiei umane era muzică pentru auzul său. Râsul lui bogat răsuna jovial în bucătăria atât de dragă inimii lui.

— Nu, nu l-am văzut de mult pe „Sfântul“. Da, era nebun, băiatul ăsta! O să vă spun într-o bună zi o poveste despre el.

Domnul Sebastian Lipski se adresa astfel unui public extaziat, în restaurantul lui preferat, de la Columbus Circle:

— Ia spuneţi, n-aţi auzit niciodată cum eu şi cu „Sfântul” l-am umflat pe „Marele Boss“? Cum am luat noi doi Banca Naţională Vandrick cu două pistoale? Fir-ar să fie, înseamnă că încă n-aţi auzit nimic!

Toni Ollinetti ştergea mecanic pete invizibile de pe mahonul strălucitor al barului său, cu un şervet alb imaculat. Faţa proaspăt bărbierită era lipsită de expresie, iar ochii lui căprui nu-i trădau gândurile. Când primea o comandă, servea prompt, discret, impecabil; la fiecare cuvânt care i se adresa, răspundea cu un zâmbet

scurt, cu o politeţe perfect dozată, dar zâmbetul lui era doar o grimasă care-i descoperea dinţii albi strălucitori. Era imposibil să spui dacă e obosit – poate abia intrase în serviciu sau poate nu dormise de o săptămână. Prin faţa lui se desfăşura viaţa de pe Brodway cu luminile ei puternice, apăreau noi chipuri, chipuri vechi dispăreau, se perinda întreaga procesiune pestriţă, fără de sfârşit, a acelei lumi. Vedea tot, auzea tot şi nu spunea nimic.

Inspectorul John Fernack luă trenul de la Ossining, la douăzeci de minute după ce „Marele Boss“ a fost dus pe scaunul electric. Era un om ocupat şi nu-şi putea permite să zăbovească asupra unor cazuri vechi. În timpul său liber încerca încă să-i facă faţă lui Euripide, dar avea foarte puţin timp liber. După ultimele alegeri municipale se schimbase cârmuirea. Tammany Hall se ţinea în umbră, organizându-şi forţele pentru următoarea numărătoare de voturi; Orcread făcea o croazieră de sănătate prin lume, Marcus Yeald nu mai era procuror; dar Quistrom era încă şeful poliţiei şi multe răfuieli vechi erau rezolvate. Pe biroul lui se afla textul unei scrisori.

POLIŢIA METROPOLITANA.
SECŢIA SPECIALA
SCOTLAND HOUSE
LONDRA S.W.1

Către şeful poliţiei.
New York City.

Stimate domn,

Ref. La SIMON TEMPLAR *(„Sfântul”)*
Revenind asupra scrisorii anterioare, ne simţim datori

să vă anunţăm că, potrivit informaţiilor noastre, acest individ s-a întors în Anglia şi de aceea nu vom mai avea nevoie, deocamdată, de ajutorul dumneavoastră.

Al dv., cu respect,
C. E. Teal
Inspector-şef

Fernack se uită la calendarul de pe perete, unde-şi făcuse semne la anumite date. Scrisoarea lui Teal nu-i aducea nicio ştire surprinzătoare. Din câte ştia el, în răstimp de trei zile, „Sfântul" venise şi plecase, terminându-şi treaba; şi ultimul cuvânt asupra acestui caz care intrase în sfera preocupărilor oficiale ale lui Fernack, tocmai fusese spus la Ossining. Ducând însă mâna la şold, unde se afla revolverul cu mâner de sidef, atingerea lui îi trezi amintiri.

Poate că acesta a fost motivul pentru care, în încheierea discuţiei purtate-n seara aceea cu studenţii anului patru ai Academiei de poliţie, după ce fuseseră prezentate sec, riguros şi brutal faptele în ordinea lor strictă, tinerii temerari care-l ascultau văzură cum îşi pune deoparte notele şi se-ndreaptă din spate, privindu-i pe deasupra mâinilor – un uriaş semeţ ai cărui umeri drepţi s-ar fi putut compara cu umerii oricărui bărbat mai tânăr cu treizeci de ani, un uriaş cu chip îmbătrânit şi păr încărunţit din cauza muncii nemiloase, ai cărui ochi cenuşii, scăpărători, îi cuprindea cu o privire ciudat de duioasă, cu mândrie şi cu afecţiune.

— Voi, băieţi, v-aţi ales cea mai frumoasă meserie din lume, au fost ultimele cuvinte; şi în acel scurt răstimp, din glasul său puternic răzbătu toată asprimea adunată în treizeci de ani. Mi-am dăruit întreaga viaţă acestei

meserii şi mi-aş dărui-o din nou încă de zece ori. Nu e o meserie uşoară. Nu-i uşor să încasezi un glonte în maţe. Nu-i uşor să-ţi vezi cei mai buni prieteni dându-şi sufletul în felul acesta – împuşcaţi de un ticălos nenorocit care s-a întâmplat să mânuiască mai iute pistolul. Nu-i uşor să-ţi aminteşti jurământul pe care-l faci când ieşi de aici, atunci când îţi vezi superiorii luând mită şi aceeaşi mită ţi se oferă şi ţie ca să-nchizi ochii la momentul potrivit. E o meserie grea. Trebuie să fii dur. Ai de-a face cu ticăloşi şi ucigaşi, indivizi care şi-ar împuşca propria mamă pe la spate pentru cinci dolari, toată drojdia pământului – şi ei nu înţeleg o altă limbă. Noi cei de-aici, voi şi eu, îndeplinim cea mai grea misiune de poliţist din lume. Dar – şi la acest punct îl văzură pe John Fernack, *John Fernack – Omul de fier,* îndreptându-şi umerii uriaşi ca un om care-şi potriveşte o povară uşoară în spate, în timp ce în priviri îi apăru o lumină aproape frumoasă – dar să nu vă înăsprească prea tare. Pentru că într-o bună zi, în toată drojdia, veţi găsi un individ care va fi un om la fel de bun ca voi, şi dacă nu veţi şti când să-i oferiţi o portiţă de scăpare, veţi pierde cel mai formidabil lucru din lume, şi anume, satisfacţia de a constata că omul în care ai crezut, ţi-a îndreptăţit aşteptările.

Iar în grădina unui han din apropierea Tamisei, într-o seară răcoroasă de vară, când luna nouă arginta apa râului, doamna Patricia Holm, care cu mult timp în urmă îşi încredinţase viaţa „Sfântului”, spuse:

— Nu mi-ai povestit niciodată tot ce ţi s-a întâmplat la New York.

Ţigara mocnea ca o scânteie roşie în beznă şi vocea lui calmă îi răspundea blând din umbrele serii.

— Poate că n-am să ştiu niciodată tot ce mi s-a întâmplat acolo; dar amintirile lui rătăceau la patru mii

cinci sute de kilometri depărtare de luna de pe râu şi de siluetele negre ale copacilor, iar în urechi îi răsuna zarva unui oraş şi şoapta unui glas melodios care spunea:

— *Au revoir.*

SFÂRŞIT